

FOLYÓIRATOK TARTALOMJEGYZÉKE - 1916

1. szám - 1916 január 1
KÖTELESSÉGGEL ÉS SZERETETTEL ÁLDOZÓ - 2
2. szám - 1916 február 1
FONTOS TUDNIVALÓK A KERESZTÉNYEK RÉSZÉRE (FOLYTATÁS) - 18
3. szám - 1916 március 1
ÖRÖM A SZOMORUSÁGBAN - 34
4. szám - 1916 április 1
JEHOVA MINDIG NÉPÉVEL VAN - 50
5. szám - 1916 május 1
MEGTISZTÍTÁSUNK KÜLSŐLEG ÉS BELSŐLEG - 64
6. szám - 1916 június 1
A FÖLDI DOLGOK UTÁNI VÁGY LEKÜZDÉSE - 80

VILÁGÍTÓ ÉS ÓRTORONY

Krisztus jelenlétének hirdetője

ROCK OF AGES.
Other foundation can
no man lay
A RANSOM FOR ALL

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljö. Ézs. 21:12.

III. evf. Január 1. 1916. Ádám óta 6043 1. szám.

Tartalomjegyzék:

Kötelességgel és szeretettel áldozó	183
A jelen idő nyomorúsága és a rákövetkező boldogság	185
Ilyés visszatérte és diadala	189
Ilyés menekülése és látománya	191
Éjjeli elmélkedés	194

„Mikor az én állóhelyemben állanék és állanék az erősségben és szorgalmasan vigyáznék annak meglátására, mit szólna nékem az Úr és mit kelene felelnem az én dorgálásom után. — Felele nékem az Úr és mondván: Ird meg e látást tettes betűkkel e táblákra, hogy az olvasó szabadon olvashassa azt.” (Habakuk 2:1.)

„Akkor lesznek jelek a napban, holdban, csillagokban, a földön a Pogánynepeknek szorongattatások tanácsokban való megfogyatkozásnak miatta, mivel a tenger és a hab zúgni fog; az emberek is elámulnak a félelem miatt és azoknak várára miatt, melyek e földnek kerekiségére következnek, mert az egeknek hatalmasságai megindulnak. Mikor látjátok, hogy ezek megtérsznek, tudjátok, hogy közel van Isten országa... Nézzetek és emeljétek fel fejetekeket, mert elközelgett váltáságtok.

Ezen folyóirat és megszentelt missziója.

Az „Örtorony“ védi egyedüli igaz alapját a keresztyéni reménységnek a kien-gesztelés, az „ember Krisztus Jézus drágalátos vére által, ki saját magát adta váltságul mindenkért“. (1 Péter 1:19; 1 Tim. 2:6.) Minden értékes drágaságaival az Isteni szó erős alapjára felépítve, további feladata mindent megvilágosítani mi . . . Istenben volt elrejtve, . . . hogy mostan . . . a gyülekezet által nyilvánvalóvá tétetnék Istennek azon sokféle bölcsessége, — „mely az emberek fiainak más időben meg nem jelentetett oly mértékben, mint a jelenben megnyilvánított“. (Eféz. 3:5—9, 10). Az „Örtorony“ füg-getlen minden szektától, valamint minden emberi hitfelekezettől és annál inkább iparkodik magát minden kinyilatkoztatásában alávetni a Szentírásban megnyilvánított Isten akara-tának a Krisztusban. És azért bir azon szabadsággal, hogy mindent, mit szólott valaha az Ur, bátran és minden tekintet nélkül hirdetné, olyannyira, mennyire azt nekünk az Isteni bölcsesség arra vonatkozólag ajándékozza.

Mi tudjuk azt, amit állítunk, midőn feltartóztatlan hittel Isten biztos ígéreteire támaszkodunk. Azért a világítótorony lapjain semmi sem jelenik meg, melyet mi mint arra kellőt el nem ismerhetünk. Tehát nagyon kérnők olvasóinkat, hogy ezen folyóiratnak egész tartalmát — megcsalhatatlan próbaköven az Isteni szónak — melyből mi idéze-teinket feljegyezzük, megvizsgálni sziveskedünk.

Mit tanít a Szentírás világosan?

A „templom“ („egyház“, „kiválasztottak“) „az élő Istennek egyháza“ — különös műve kezeinek. Felépítése ezen egyháznak tartott az egész evangéliumi koron át, elkezd-vén, mikor a Krisztus a világért meghalt és egyuttal szegletköve lett ezen templomnak, vagy egyháznak, mely által, midőn bevégeztetik — jönnek az áldások Istentől „minden népre“. (1 Kor. 3:16, 17; Eféz. 2:20—22; 1 Móz. 28:14; Gal. 3:29).

Időközben azok, kik Krisztus kiengesztelő váltságmunkájában hisznek és Istennek felszentelték magukat, „épületkövekké“ lesznek csiszolva. S midőn ezen „élő, kiválasztott drága köveknek“ legvégsője is ki lesz dolgozva, a nagy Építőmester akkor fogja mind egyesíteni, vagyis összeilleszteni azokat az első feltámadásban. Az akkor befejezett „templom“ az Ő dicsőségével lesz betelve és az egész ezerévi napon Isten és emberek között, mint gyülekezet közbenjáró gyanánt fog szolgálni. (Jel. 15:5—8).

Minden reménynek alapja, úgy a világot, mint az egyházat illetőleg abban a tényben jut kifejezésre, hogy „Krisztus Isten kegyelme által megkóstolta a halált min-denekért“ és hogy Ő lesz „az igazi világosság“, mely „megvilágosít minden e világra született embert“ — „az Ő idejében“. (Zsid. 2:9; Ján. 1:9; 1 Tim. 2:5—6).

Az „igaz egyháznak meg lett ígérve, hogy látni fogja Urát, hasonlatossá lesz Ő hozzá, részese lesz az „Isteni természetnek“ és „örököse az Ő dicsőségének“. (1 Ján. 3:2; Ján. 17:24; Róm. 8:17; 2 Péter 1:4).

Jelenlegi feladata.. a „templomnak“ tökéletesbitése és előkészítése a szenteknek jövőendő szolgálatukra: királyai és papjai lenni a jövőendő „korszaknak“. Ők Isten bizony-ságai a világgal szemben és iparkodniok kell felépülni a kegyelemben és ismeretben. (Ef. 4:12; Máté 24:14; Jel. 1:6; 20:6).

A világ reménye a neki ígért áldásokban, gyógyítási alkalmatosságok ismeretében van, mely minden emberrel megtörténik Krisztus ezer évi uralma alatt, hol a szófoga-dóknak és alázatosoknak minden vissza fog adatni — az Ő megdicsőült „temploma“ egyháza által — ami Ádám által elveszett volt, hol azonban minden kemény nyaku, gonosz szándéku ki lesz irtva.

C. T. R. az amerikai angol „The Watchtower“ szerzője. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

E tizenhatoldalos havi folyóirat az alábbi címen kapható: **Szabó Károly** Marosvásárhely, IV. Béla Király-utca 46. sz. Szegény és érdeklődő egyéneknek portó beküldése mel-lett szívesen küldjük.

E folyóiratban megjelentekért felelősséget vállal **Szabó Károly**, szerkesztő és kiadó Marosvásárhelyt.

A VILÁGITÓ ÉS A ŐRTORONY

Krisztus jelenlétének hirdetője.

Maros-Vásárhely, 1916. január 1.

Kötelességgel és szeretettel áldozó.

Szeressed a te Uradat, Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből és teljes elmédből Szeressed felebarátodat, mint magadat. (Máté 22 : 37—39.) Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, mint én szerettelek titeket. Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja felebarátiért.“ Ján. 15 : 12, 13.)

Égi Atyánk, ki mindenneknek teremtője, jellemében a bölcsesség, szeretet, igazság és hatalom a legszebb mód szerint van összhangban. Azok lényének alkotó részét képezik és egymást összhangzóan pótolják. Nékünk is iparkodnunk kell e tulajdonságot beiktatni jellemünkbe. Ha ezen kifejezéseket az emberiségről mondjuk, be kell ismerjük, hogy az emberiség igen kis mértékben bír e jellemtulajdonságokkal.

E szeretetről és igazságról, mint jellemtulajdonságról beszélünk, mellyel minden ember bír, több, vagy kevesebb mértékben e tökéletlen állapotban. Többször beszélünk irgalmasságról. Ez a tulajdonság, mely a szeretet, bizonyos megnyilvánulását tárja elénk, túlhaladja az igazságot. Ha valakinek bizonyos pénzösszeggel tartozunk és ha azt visszafizetjük, azért nem vagyunk irgalmasok, mert ez igazság, vagy kötelezettség volt. Többször beszéltünk bizonyos dolgokról, hogy az nem több az igazságnál, de még ha e mellett is hátra maradtunk volna, úgy átléptük azon határt, hol már igaztalanság veszi kezdetét. Némely dolgokkal szemben bizonyos kötelezettségünk van és ha a köteleiséget tulszárnyalná az irgalmasság, úgy részvét, szeretet lesz.

Mire vagyunk kötelezve felebarátunkkal szemben ? Például, ha felebarátunk adósságba merülne, vagy élete valami rossz helyzetbe jutna. Mit tegyünk érte ? Elvállaljuk kötelezettségét és odaadjuk életünket az ő életéért ? Ha ezt megcselekednők, úgy ez mindenekfelett szeretetteljes volna. Ez igazság volna, de már ez igazság határát tulszárnyalná, mert az igazság szempontjából csak arra volnánk kötelezve, hogy azt cselekedjünk felebarátainkkal, amit kívánunk, hogy velünk is cselekedjenek. Az arany szabály tanítja annak mértékét, hogy felebarátainkkal szemben tegyük meg kötelezettségünket. Ha ezt megcselekedjük és még ennél többet is megteszünk, úgy az igazság követelményeinek beteljesítésénél többet cselekedünk, mert akkor szeretetet és kegyelmességet nyilvánítottunk meg. Eközben gondoljuk meg azt is, hogy Isten törvénye nemcsak igazságot követel most gyermekeitől, hanem mindennek felett a szeretetet, úgy Istennel, mint felebarátunkkal szemben és még irgalmasságot s barátságot is, Hadd vizsgáljuk meg tehát erre vonatkozólag az írásokat, melyeket Isten törvényben adott a természetes izraelnek.

Hadd nézzük meg jobban e törvény terjedelmét „Ha rátalálsz ellenséged bujdosó ökrére, vagy szamarára. hajtsd haza neki. Ha látod, hogy a teher alatt fekszik annak szamara, aki tégedet gyűlöl, avagy nem leszel-e annak segítségével? Emeld fel azt ő vele együtt! Ha éhezik, a ki téged gyűlöl: adj neki kenyeret és ha szomjuhozik, adj innia, mert eleven szemet raksz akkor fejére és az Ur megfizet néked.” (2. Móz. 23 : 4, 5 Péld. Péld. 25:21, 22) Ha olyan nagy terjedelmű szeretetet parancsolt Isten törvénye iránt és azt kötelességévé tette a természetes izraelnek, akkor mennyivel inkább meg kell nyilvánuljanak a lelki izraelben azon értékes jellemtulajdonságok.

Az emberiségre az igazság szabta a halálítéletet.

A büntetés, melyet Isten mért az emberi nemzedékre, a nyomorúságot, fájdalmat és a halált vont maga után. A kimondott ítélet által, nyilvánvaló tény, hogy nem igen volt a szeretet bizonyosság megnyilvánulása, mert az ítélet tételben az igazság állott első helyen. De azért e halálítélet nem sértette meg a szeretet alaptételét, hanem sokkal inkább összhangba volt azzal. Isten bizonyos időben megnyilvánította az emberekhez való szeretetét, midőn az emberiség bukott állapotban volt. ajándékol adta legdrágább kincsét, saját szülött fiát. Isten nem volt szeretet hiányában azon négyezer év alatt sem, amíg el nem küldte Fiát e világra. Az Ő szeretete mindig állandó volt, amennyire az összeférhetett jellemének tökéletességével. Mindazáltal az Ő szeretete nem olyan volt, hogy a tökéletlen lénnel összhangban lett volna, de könyörülő és a részvétnak szeretete volt nála.

A szeretetet semmi sem kötelezte, hogy tervet készítsen a bukott emberiség megváltására. Ez tisztán csak kegyelemből és könyörületességből történt, a könyörületesség és nem az igazság volt indító oka a megváltásnak. Midőn Isten elküldte Fiát, az emberiség Megváltóját, olyan lépést tett, mely túlhaladta a határt, melyet az igazság követelt. Ebben Isten szeretetének részvéte, kö-

nyörületessége jutott megnyilvánulásra, mely tulszárnyalta a kötelesség határát. Az ember semmilyen jogot sem tulajdoníthatott saját részére, mert minden joga bonyolult helyzetbe jutott és Isten igazságos törvényszéke előtt bűnösnek találtatott. De Isten nagy irgalmasságából megváltót szerzett a bűnös emberiség részére, mely által megnyilvánított magasztos jóakaró jelleme, Isten szeretete által közbelépett értünk, hogy mikor még bűnösök voltunk Krisztus meghalt és egyszülött fiát adta értünk. De hát a szeretet átlépheti az igazság határát? Igen: ugymondva még a szeretet azon határát is, melyet csak követelni lehet egy tökéletes karaktertől.

Isten és Krisztus szeretete, amint az a nagy megváltási tervben nyilvánult meg, kész áldozatszeretet volt. Ennélfogva azok is, kik Krisztus testének tagjaivá lettek, ugyanazon szeretettel kell birjanak. Ez nem csak azon szeretet, melyet Isten tökéletes törvénye követel és amelynek beteljesítésére minden értelmes teremtmény kötelezve lesz, hanem több annál. Ez olyan szeretet, hogy Jézus által megvásárolt életét szívesen odaadja. Ez élet Urunkkal, vagyis fejünkkel, mint áldozat lesz odaadva. Életünket a testvérek szolgálatára tesszük le, mely áldozat részünkről elfogadható és Krisztus érdeme által beszámíttatott, amidőn számítólóg tökéletesekké tett bennünket Isten előtt. Ezért mondja az apostol is: „Életünket tartozunk adni atyánkfiaiért.” Bár a testvéreknek nincs joguk ezt követelni tőlünk, sem nekünk követelni tőlük, de mindnyájunknak örömmel kell letenni életünket, még pedig olyan mértékben, amilyenben rá alkalom nyílik. I. Ján. 3 : 16.

Hadd birjunk a Krisztus érzületével.

Amiképen Krisztus megváltott minket, mikor életét önként adta áldozatul, hadd birjunk mi is ugyanazon indulattal. Az egyháznak ez egy különös szövetségkötése az áldozat által. Zsolt. 50 : 5. vers. Ez azon szövetség, melyet Urunk kötött először az Atyával és nekünk is az Ő lábnyomain kell haladnunk. A világ szintén örökéletet fog nyerni, ha eléri az Isten törvénye által elő-

irt igazság mértékét De előttünk jelenleg sokkal nagyobb mérték van kitűzve.

Ennélfogva, midőn az apostol azt mondja, hogy a törvénynek betöltése a szeretet, úgy azt azokra vonatkozólag mondja, kik szeretetből kívánják cselekedni az Atya akaratát mindhalálig. Ez semmiesetre nem az izraelitáknak adott törvény megtartása. Annál több szükséges, mint a törvény követelésének beteljesítése, hogy a királyi papság részesei legyünk, azon választott osz-

tálynak, mely szövetséget kötött Istennel arra vonatkozólag, hogy életét önként feláldozza. Ez önmagunkat készségesen feláldozó szeretetet igényel. Ha ilyen örömmel cselekedjük mennyei Atyánk akaratát, úgy érdemeseknek fogunk bizonyulni a dicsőség, tisztesség és halhatatlanság elvételére. Igen, az isteni természetre, mely meg van ígérve a győzedelmes osztálynak, azoknak, kik több, mint győzedelmesek lesznek. Légy hű mindhalálig és néked adom az élet koronáját.

A jelen idő nyomorusága és a rákövetkező boldogság.

„. . . Mindenütt nyomorgattunk, de nem szorítottunk meg; kételkedünk, de mindenestől nem esünk kétségbe; háboruságot szenvedünk, de abban el nem hagyatunk; megaláztatunk, de el nem veszünk; mindenkor az Ur Jézusnak öldököltetését testünkben magunkkal hordozzuk, hogy a Jézusnak amaz élete is megismertessék testünkben. (2 Kor. 4 : 8—10.)

Pál apostol e levelét a korintusbeli gyülekezethez írta, de tágabb értelemben az egész evangéliumi egyházhoz. Élénken tárja eléink azokat a tapasztalatokat, melyeket ő és munkatársai éltek át. Egyik helyről a másik helyre utazott, de nem úgy, mint napjaink utazó hitszónokai, mert néha egy esztendőnél is több ideig maradt egy városban. Mindazonáltal vándor volt, ki mindenfelé elment, ahol az Urnak más misszió munkásai még nem jártak, hogy a zsidóknak és mindazoknak prédikáljon, kik figyelmesek voltak az Ur beszédére. Ez utazások alkalmával munkatársak kísérték. Azért szem előtt kell tartanunk, hogy itt említett szavai nemcsak az apostolokra vonatkoztak, (mert hisz az utazó társaságban ő volt az egyedüli apostol) hanem kísérei is, valamint az egész korintusbeli levél a teljes Írással — az Ur szerető gondoskodása által — az egész evangéliumi időszak alatt élő szentek tanítására és hasznára van szánva.

Az apostol kisegítői olyan mértékben voltak az Ur szolgálói, a milyen mértékben Isten minden gyermeke az, ha valamilyen szolgálatot végez. Ez álláspontból nézve a dolgot, mindazokhoz irányulnak szavai, kik az Ur szolgálatában állanak. Rámutat, hogy a szolgálatban külömbség van: „Aki gyengén vet, gyengén is arat és aki bőven vet, dusan is fog aratni. Továbbá arra, hogy

Krisztus teste tagjainak tapasztalatai között is van külömbség. Azt mondja, hogy közülök némelyik az üldözések célpontjául szolgált, míg mások azáltal vettek részt az üldöztetésben, hogy a szenvedővel szomorkodtak és türtek, amiből azt következteti, hogy az Ur az olyan barátságot, mely a nyomoruság óráiban sem hül ki — ha valóban világi egyéneknek ilyen érzelemtől beszélni lehet, — elismeri és becsüli.

E gondolat az apostolnak a zsidókhoz írott levelében is kifejezésre jut. Zsid. 10: 32—34. Igen! Ha az illetőknek nincsen is közvetlen részük a szolgálatban, mindazonáltal teljes hűséggel megtesznek minden tehetségükben álló dolgot, az Ur azt is annyira becsüli, mint azok szolgálatát, kik nagyobb képesség, testi erő, vagy alkalmak alapján többet képesek elvégezni e nemes és mindeneknél fontosabb munkában.

Az apostol azt mondja magáról, kíséreiéről és mindazokról, kik hűségesen munkálkodnak az Ur szolgálatában, hogy „minden felől szorongattatnak.“ Sokféle szorongatás van, melyeknek osztályrészese az egész emberi család, mint a munkanélküliség, betegség, halál stb. Megszámíthatatlan sok nyomor van a világon, melynek ki van téve az emberiség; természetesen az apostol és kísérei is ki voltak téve a nehézségeknek minden más emberhez hasonlóan. Sokan az

élete próbái folytán szükségbe jutnak. Dacára, hogy Pálnak és a vele lévőeknek is meg volt a maguk szorongatása, nehézsége, üldözése és próbája, mégis bírván az igazság ismeretével és azon tudattal, hogy őket fentartotta az Ur kegyelme és hogy ők a királyok királyának hadseregében szolgáló keresztes vitézek, a nyomorúságok által nem verettek le, hanem birtak az Ur drágálatos ígéreteiben, mely szerint minden javukra leend.

A milyen állapotban Ő volt, olyanban vagyunk mi is e világon.

Ne engedjük magunkat az élet nyomorúságai által annyira leveretni, mint a hitetlen emberek, mert mi olyasvalamivel birunk, amit mások nem ismernek, t. i.: az Ur biztosításával, mely szerint életünkben minden áldásközvetítővé fog válhatni, ha hűségesek leszünk. Ha valóban hiszünk Atyánk ígéreteiben, képesek leszünk örvendezni még a nyomorúságban is. Vannak olyan szorongások is, melyekből csak Isten gyermekeinek jut osztályrész; a világnak nem. A világ többé-kevésbé ellentétbe helyezkedik azokkal, kik nyíltan hirdetik az igazságot és azokkal is, akik rokonszenveznek az igazság szóvivőivel. Az igaz és igaztalanság, a jog és jogtalanság, a világosság és sötétség között ádáz harc dühöng. A világ, melynek elemét a sötétség alkotja, ellenszenves az igazság iránt és gyűlöli azt; az emberek hajlandók bizonyos nyomorúságokat okozni azoknak, kik bármilyen módokat szerint hírnökei az Urnak.

Sokszor akadunk világi emberekre, kik nemes szívvel és jó szándékkal igyekeznek hasznos munkát végezni, bár az ilyenek ritkábbak, mindazáltal a legdurvább ellenségeskedés Mesterünk eseteihez hasonlóan azok részéről támad, kik névszerint testvéreink, vagyis jó keresztyének. De különös ellenségünk a kísértő. Természetesen ellensége az egész világnak, de különösen azokkal szemben fejt ki buzgó tevékenységet, kik nyilvánosan állanak az Ur szolgálatában. Ezeket különös kísértésekbe igyekszik sodorni és nem lepődünk meg, ha látjuk, hogy ezek haragjának és álnok fondorkodásának

különös tárgyai. Ezzel szemben azonban Isten szolgálatában Őtőle különös áldásokat és erősítést nyernek. Tehát még tudjuk, hogy akik nyilvánosan vannak munkában, több nyomorúságot szenvednek, addig számolnunk kell azzal is, hogy nekik több kegyelem van nyújtva mindezeknek ellene állani.

Halálunk élethez vezető kapu.

Mindenütt nyomorgattatunk, de nem szorítottatunk meg, mondja az apostol. Néha az apostol és kísértői sem tudták mit kell elkezdeniök. Az egész világ tudja, hogy mit jelent: „megréműlni“ különösen olyan időszakban, mint a mostani. Napjaink egyöntetű fájdalmas bizonytalansága valószínűleg nagy mértékben a jelen idő idegölő tapasztalataiból ered. Ha az emberek tudnák, hogy mi a legjobb üzletükre, családjukra és minden ügyükre vonatkozólag, akkor nem volnának annyira megrémülve és eltelve kételyekkel. De senki sem bölcs eléggé és erős annyira, hogy megrettenés nélkül vergődjék át az életen s így a jelen események a világon sok szomorúságot és sötét előérzetet idéznek fel a közeljövőről. Még némiképen azokat is szorongás fogja el, kik az Ur szolgálatában állanak. De az Ur gyermekeinél a bizonytalanság szorongása nem kell annyira terjedjen, hogy kétségbeeséssé fejlődjék. A világi emberek, ha nem sikerül tervük és különböző nehézségekbe jutnak, igen levertekké lesznek és nem ritkán hallhatunk öngyilkosságokról azoknál, kik magukat annyira engedik elragadtatni, hogy mindent a legsötétebb színben látnak.

De megtörténhetik, hogy Isten némely gyermeke előtt is minden nagyon sötétnek látszik, de nem esnek kétségbe és nem csüggednek el, mert az Ur megígérte, hogy nem fogja elhagyni gyermekeit, sem meg nem feledkezik róluk. E kegyelem teljes ígért számunkra, a biztos remény alapját kell képezze; lelkünk horgonya mélyen és szilárdan kell belekapcsolódjék az Ő kegyelmes ígértébe, mert állapotunk egészen eltérő a világ állapotától, melynek nincsen különös féménysége. A világnak nincs meg e különös reménye, horgonya, hiányoznak drágálatos ígéretei, melyek szilárdulást eredmé-

nyeznének. Mi tudjuk, hogy midőn a legsilányabb helyzetbe is fogunk jutni, reményünk a függőny — a halál tuloldalán horgonyzik. Isten felszenteltei azért úgy tekintenek a halálra, mint azon kapura, mely által bejutnak az élet teljességébe. minden reményünk és örömünk megvalósulásába. Ha nálunk csüggedés, kétségbeesés észlelhető, ez azt bizonyítja, hogy lelkünk horgonya kikapcsolódott. Mindenki, ki magát kétségbe esettnek találja, azt is meg kell magánál állapítsa, hogy futnia engedte hitét; tehát azonnal tanácsért kellene forduljon Isten szavaihoz és mindazokhoz, kik erősek a hitben. Többször is nagy komolysággal kellene az Ur elé járuljon imában meggondolva azt, hogy a helyreállított hit el fogja üzni a kétélyt,

„Ne félj, nem hagylak el téged“!

„Háborúságot szenvedünk, de abban el nem hagyatunk“. Vannak bizonyos rendszerű üldözések, melyekből minden embernek jut osztályrésze. Néha rosszak a szomszédok, vagy barátságtalanok, kik többé-kevésbé kellemetlenséget idéznek elő. Még a legjobb ember sem élhet békességben, ha gonosz szomszédjának nincsen tetszésében. Sok esetben hajótörést szenved a legjobb ellenszer is; a szomszédok engesztelhetetlenek maradnak. Ilyenkor aztán a világiak úgy segítenek magukon, hogy ugyanolyan aprópénzzel fizetnek vissza. Isten gyermekeinél azonban egészen másképp vannak a dolgok. Ha megtörténik, hogy az igazság megtorlásért kiált, ne álljunk magunk bosszút és ne fizessünk gonosszal a gonoszért. Az Ur azt tanácsolja nekünk, hogy az ilyen ügyet ajánljuk fel Nékie, mint az igaz Bírónak. „Enyim a bosszuálás, én megfizetek; azt mondja az Ur.“ Isten szavai ajánlatossá teszik, hogy térjünk ki az üldözések elől; ennél fogva nem ítéljük el az olyanokat, kik elmenekülnek bizonyos esetben, mintha helytelen dolgot cselekedtek volna. A Mester mondja: „Mikor pedig titeket háborgatnak egy városban, szaladjatok más városba.“ Isten gyermeke tehát, ha üldözve van valahol és van alkalma más helyre menni, csak helyesen jár el, ha meg is cselekszi.

Isten gyermekei, dacára, hogy üldözve vannak az igazságért, nem hzgyattatnak el. A világ és azok, kik a világ lelkével bírnak, megsérthetik őket és áskálódhatnak ellenük, de az Ur nem hagyja el őket. Üldözéseink között hadd kérdezzük meg önmagunktól: „Ez ellentállás, vagy üldözés az Urhoz való hűségem miatt köszöntött-e rám, vagy a magam ösztönében van valami, ami ezt előidézte? Ha az utobbi volna igaz, iparkodjunk szorgalommal helyre igazítani hibánkat. Ha pedig viselkedésünknek gondos önvizsgálása folytán azt találjuk, hogy a tőlünk telhető legjobbat tettük, az igazságot cselekedtük és mégis jönnek üldözések, úgy örvendezzünk az üldözések közepette. „Leveretünk, de el nem veszünk“. E kifejezés azt mondja nekünk, hogy az apostol és kísérői nem estek kétségbe s nem érezték magukat elhagyatottnak, bár sokszor erőt vett rajtuk a leverettség érzete. A szellem e leverettsége, vagyis az érzület egyedülléte, el-lankadása bizonyos időközökben természeti megnyilvánulás minden embernél, különösen a jelen idő közepette. E szorongást bizonyos mértékben testi állapotok idézik elő, vagy sokasítják meg. Azok, kik gyengék és testi fájdalmaknak vannak alávetve, különösen ki vannak téve a lelki szorongásoknak, vagy félelemnek. A léleknek mindezek ellen küzdeniök kell, mert tudjuk, hogy nyomorúságunk és jóra való tehetetlenségünk kívülről közeledik hozzánk anélkül, hogy az Ur okozná mindezeket, bár engedi azon célból, hogy a „királyságban“ való jövőndő tisztünkre kifejlesztessünk. Bizhatunk azért, mert ha az Ur nyomorúságokat enged részünkre, erőnk és türelmünk gyakorlására szolgál, hogy a körülmények meg ne rázkódtassák hitünket, szerencsénket, vagy hűségünket, melyet Urunknak fogadtunk.

Hadd fogadjuk odaadó szívvel mindazt, mit Atyánk bocsát mireánk, mondván: „hála érte Nékie!“ Ez bizonyára jó lecke számomra. E megaláztatás képessé fog tenni, hogy másokkal szemben részvételjesebb lehessenek.“ Egy ismert ének mondja: „kereszt nélkül nincs korona“ Arra azonban vigyázzunk, hogy felül ne kerekedjék a leverettség érzete és megrongálja hitünket és akarat-

erőnket. Hadd tekintsünk az urra és jöjjünk Hozzá segedelemért; hadd emelkedjünk fel a nehézségek fölé és haladjunk előre bátran, midőn beteljesedését várjuk e drágalátos ígéreteknél.

Áldozat által kötött szövetségünk.

„Mindenkor hordozván az Ur Jézus öldököltetését testünkben.“ E szavakkal azt mondja az apostol, hogy Isten gyermekei olyan mértékben hasonlatosak szolgálatainkban és halálukban az Urhoz, a milyen mértékben hűségeselek. Urunk tapasztalata a keskeny öslyénen három és fél évi halál volt. Ő naponta tette le életét, miáltal példát mutatott, hogy mi is így járjunk el. Krisztus szerette a kiválasztottakat és érettük adta magát, ideértve azokat is, kik természet szerinti testvérei: „igaz izraeliták“ voltak. Máté 15:24. Feláldozott életének érdeme azonban vonatkozással lesz majd a világra is, de csak másodrendűleg.

Az izrael Isten népe volt. Urunk életét különösen azok között töltötte el, kik szívből igyekeztek tetszeni Istennek és akaratát cselekedni, nem gondolva azzal, hogy az illetők tehetségesek, befolyásosak, vagy szegények és alacsonyrendűek voltak. Tudta, hogy ez alázatos körökben nagyobb mérvben fog találni tiszta buzát. Jézus különösebben bűnösöket és vámszedőket hívott magához és életét adta érettük. Földi szolgálatának három és fél éve alatt tette le életét; a Golgotán csak befejezése történt e munkának.

És ez így van Isten minden igaz gyermekével. Ők az „áldozás“ feltétele mellett kötöttek szövetséget. Életüket az Urnak szentelték és szolgálatába adták. Amiképen Mesterük: Jézus tette le életét, midőn jót tett mindenfelé és hirdette az akkor esedékes igazságot, úgy követői is ugyanazon mód szerint kell letegyék életüket, nem gondolva azzal, hogy szolgálataink ideje három és fél, vagy husz év, vagy mikor fog eljönni azon idő, mikor jönnek találja az Atya megszabadításukat. Ők teljes összhangban maradnak az Urral és szívesen részt fognak venni nagy Fejedelmük szenvedéseiben, mikor az rájuk következik, mert ők testének tagjai. E

tagok így hordozzák folytonosan magukkal testünkben Urunk halálát (öldököltetését). Naponként halnak meg életük letétele által.

Dicsőítések Istent e testben.

Mindez az új teremtmény kötelessége. A régi teremtmény pusztán csak kényszerítve van, hogy magát alávesse az új teremtmény akaratának. És a test akaratának e mellőzése, meghalásunk alapját képezi. Mikor meghalásunk befejeztetett és életünk hűségesen le lett téve, akkor azon állapotba fogunk jutni, hol Mesterünk mondja: „Jól vagyon“!

Ezt is mondja Pál apostol, hogy Jézus élete megismertessék testünkben. Véleményünk szerint az apostol ezáltal aa emberi testre tesz vonatkoztatást. Az új teremtmény elismeri a testet. A világi embernek nincs két személyisége. Csak azoknál beszélhetünk kettős lényről, kik Szellemről vannak fogamzva. A régi test szenved, de az új teremtmény örvend szolgálatában és naponta köszönetet mond Istennek azon próbáért, melyek vele járnak tudva, hogy azáltal a dicsőség örökkévaló állandósága lesz eredményezve.

Jézus élete általunk és a testvérek által így nyilvánul meg a világ előtt. A világ azt nem képes megérteni. Az emberek azt mondják: „Ha én a te helyzetemben volnék, olyan próbáltatások között, nem bírnám ki. De amint látom, te örvendsz“. Helyzetünket nem érthetik át, mert mi az élet megújulásával bírnak, melyet a világ nem képes felfogni. Mindazoknak, kik ezt értékelni tudják, naponta nevedezni kell a tudományban és kegyelemben. Mindinkább meg kellene figyelniük karakterünkben és életünkben Jézus életét. Ha mindig jobban ki fogjuk nyilvánítani az Ur lelkét, ha többet és többet fogunk munkájában foglalatossá válni, hasonlatosabbak leszünk Jézushoz és mindez ki fog bennünket fejleszteni a jövő dicsőségére. Így lesz aztán az új teremtmény jelmeze bevégezve és osztályrészünk az új természet dicsősége.

Ilyés visszatérte és diadala.

(Királyok I. könyve 18: 16—40.)

Leckénk ugy is érdekes, amint azt a bibliában egyszerűen elbeszélve találjuk, de a biblia tanulmányozók érdeklődése gyarapodni fog, mihielyt megtudjuk, hogy Ilyés nem csak az Ur prófétája volt, hanem jelképe az egyház földi élményeinek is. A jelenések könyve (2:20—25; 18:7) ugy festi le nekünk Jézabel királynét, mint aki a jelen evangéliumi korszaknak egy nagy vallási rendszerét képviseli, mely az igazságon nagy sértést követett el. Ákháb a világi kormányokat jelképezi. Felesége a földi kormányokkal összeházasodott hamis keresztyén egyházi rendszernek a képviselője. Amiképen Ákháb a magokat keresztyén királyságoknak állító világi kormányoknak a megszemélyesítője, azonképen Jézabel is egy hamis egyházi rendszert ábrázol azaz jelképez, mely ahelyett, hogy mint Krisztus szűz egyháza megőrizné a maga tisztaságát, ezekkel a földi rendszerekkel lép házasságra és velük egyesül. Ezzel szemben Krisztus igazi szűz egyházának hívnek kellett maradnia az égi Atyához, várva az Ő másodikjövételét, Vele való bátorsága ugyanis ekkor vala teljesülendő.

Amiképen Baál prófétái Jézabel királyné gondozása és Ákháb király védelme alatt állottak, azonképen a nagy egyházi rendszernek papjai és vallási helytartói engedelmes szolgálói voltak az Ákhábból és Jézabeltől ábrázolt nagy, hamis intézményeknek. Hasonlóképen Ilyés próféta és az ő viselkedése Ákhábbal, Jézabellel és Izrael ügyeivel szemben jelképe volt Krisztus test szerinti igaz egyházának, — innen a fátyolon. — Jóllehet az igaz egyház valóságban nővel jelképeztetik, olykor-olykor férfi is szolgálhat jelképével, amely esetben a jelkép az Ur Jézus Krisztust, az Egyházfejét is magában foglalja. A jelenések könyvében Ilyés élményének három és fél esztendeje részükre jelképes nyelven van jelezve — 42 hónap — 1260 nap — három és fél korszak, azaz esztendő. (Jelenések 11:2, 3; 12:6, 14; 13:5.) A jelenések könyvében az idő jelképes, vagyis a három és fél esztendő mindenik napja egy esztendőt jelent, tehát az egész korszak 1260

esztendőt. Némely biblia-tudós ugy alkalmazta ezt a korszakot, mint amely K. e. 539-ben kezdődik és K. u. 1798-ban végződik, tehát épen akkor, amikor Bonaparte Napoleon a római pápát foglyul vitte Párisba. Miképen Ilyésnek a vadonban való rejtőzködése alatt nem volt eső, egészen addig, míg el nem telt, az egyház életében is esőhiány, lelki szárazság volt 1260 esztendőn keresztül, tehát 1798 végéig,

Amiképen Izraelben épen a szárazság idejének megszűnte előtt nagy viaskodás volt az Ur részén való diadallal, azonképen az egyház történetében is nagy viaskodás eredt a katolikusok és protestánsok között a reformációnak nevezett korszakban. A Jelenések rajzában az asszonytól jelképezett egyházat is ugy látjuk, mint amely a vadonba üzetett — elveszett az általánosság tekintete elől. Az asszony a jelképben megfelel a király, a királyné és Baál prófétáinak tekintete elől elrejtőzött Ilyésnek, — de még mindig a világban és nem a világon kívül. Amiképen Ilyés a vadonban hollóktól tápláltatott, azonképen a jelenések elbeszélése is azt mondja, hogy az asszony, az igaz egyház noha elzárkózva az általánosság tekintetétől, mégis lelkileg tápláltatott az alatt az 1260 esztendő alatt is, míg a lelki táplálékban való éhség uralkodott a világban.

Az Ilyés féle osztály valóban bátor munkát végzett a vadon állapotából való felmerülés után. A lelki felüdülés bő mértékben áradt. Egy pillanatra ugy látszott, mintha Jézabel királyné legyőzött volna és prófétáinak megölése az igazság kardjával bebizonyította volna tévedéseiket és Isten igazságát és szolgáját Ilyést, az igaz egyházat parancsoló áliásba hozta volna. De ez mégis nem tartott sokáig. Legközelebbi leckénk Ilyés osztályát ismét, mint Jézabel hatalma elől menekülőket fogja mutatni.

Miért az esőhiány.

Sokan meglepődnek azon, hogy mintegy válaszul a komoly biblia-tanulmányra, az Isten ígéje az isteni bölcseségnek, igaz-

ságnak, szeretetnek és hatalomnak olyan szép hirdetését közli számunkra — és hogy ez a hirdetés annyira ellenkezik a mult tanításaival. „Hogy lehet az, — kérdik — hogy a mai bibliatanulmányozók Isten ígében sokkal több világosságot lelnek, mint a mennyit a multnak nem kevésbé buzgó bibliatanulmányozói?

Mi erre azt feleljük, hogy a magyarázata ennek a lelki szárazságnak 1260 esztendeje. A K. u. 300-ik esztendő körül a keresztyén püspökök elkezdtek apostoli hatalmat követelni maguknak s magukat apostoli püspököknek nevezni. Mai napig is hiányzik a követelés, hogy a római egyház, az angol egyház stb. püspökei a tizenkét apostollal egyenlő hatalommal bírnak, míg ezzel szemben a biblia egész ellenkezőt vitat, hogy t. i. a Jézusból kiválasztott tizenkét apostol lehet egyedül a keresztyén egyház alapja, mennyiben tanításaik tökéletes egyezésben vannak az Ur Jézus tanításaival és ők voltak az Ő különös hírnökei az egyházhoz élőszóval és leveleikkel. Jézus megjövendölte azoknak elkövetkező bukását, kik hamisan apostoloknak mondják magukat Jel. 2 : 2 ; 2 Péter 2 : 1 ; Csel. 20 : 30.)

A püspököknek ez a felmagasztalása fokozatosan következett s különös lökést adott neki Konstantin császár a niceai zsinat összehívásával 325-ben. A zsinat a császár vezetése alatt megalkotta a „niceai hitvallást“, mint a nép Istenben való hitének kifejezőjét. Következőleg ezt a hitvallást ráerőszakolták a népre, mint az egyeden alkalmas és csalhatatlan hitet. A püspökök később egyéb toldásokat is tettek a hitvallás'oz. Ezeknek a krédóknak a hitele megkövetelte, hogy az azokat alkotó püspököknek meg legyen az ilyen munkához megkívánt joguk, tekintélyük és isteni felvilágosításuk ; és a nép fokozatosan hitelesítvén a krédókat, egyidejűleg hitelesítette az apostoli utódlás tanát is, amely aztán a hitvallások eleme lett.

A niceai hitvallás kihirdetése és elfogadása óta (325) valójában nem volt további biblia tanulmányozás több, mint tizenkét századon keresztül. Ennek az egész időnek a folyamán a biblia tanulmányozását szükségtelennek tekintették, mivel a püspökök

megfogalmazták a krédókat, mint az egyház hitének kijelentését. A bibliát tanulmányozni annyit jelentett volna, mint annak módját tanulmányozni, hogy hogy lehet a császár s a püspökök tanításainak közös nézete ellen harcolni. Egyébiránt is, az akkor pergamentre írott bibliák egy-egy vagyont értek s csak kevés embernek volt bibliája. Az olvasás tanítása is korlátolt volt.

A biblia tanulmányozásának újraéledése.

Tizenkét évszázad az „apostoli püspök“ kifejezés első használata után 1526-ba juttat el bennünket, amikor már a könyvnyomtatás művészete alkalmassá lett. Ebben az esztendőben Tyndale tanár elkészítvén nagy betűjű (uncialis) kiblia-kiadását, az angol lelkészség ellenkezése miatt azt Németországban kiadta. Behozta Londonba Újtestamentom-jait, s a boltokban a nép kezdte vásárolni azokat. Kevesen tudtak ugyan még olvasni, de sokan nagy kedvvel társulatokat alkottak s egy felolvasót béreltek, hogy hallgathassák Isten ígését. Ugyanebben az időben tanultak a németek is valamit az új testamentumból és tanaiból Luthertől és társaitól.

Az angol egyház püspökei hallottak valamit erről az új testamentomról. Mindjárt összevásárolták a boltokból az egész kiadást és nyilvánosan elégették Londonban, a Szent Pál székesegyház előtt. Félték ugyanis, hogy a nép érdeklődni fog az Isten ígése és az Istentől szorgalmazott tizenkét apostol iránt s akkor ők, akik felvették az „apostoli püspök“ címet, nullák lesznek. Jól tudták, hogy a tizenkét évszázad folyamán tartott tizennyolc egyetemes zsinat igaz keresztyén hitnek sok olyan dolgot is kijelentett, amit nem tanított a biblia ; s viszont sok mindent elejtettek, ami tanítva van a bibliában. Tartottak attól, hogy ha a nép bibliatanulmányozó lesz, tudomást szeréz ezekről a dolgokról és így felborulna az általános hit, amely a krédókon és nem biblián alapult.

Látjuk mégis, hogy félelmük alap nélküli volt. A hitvallásoknak tizenkét századon

keresztül erőszakolt tanításai annyira meggyökeresedtek az elmékben, hogy olvashatnak ezekkel szemben a bibliából és még sem veszik soha észre a különbséget. Mindazáltal nagy bibliatanulmányozó hajlandósága támadt akkor az angol népnek. Az elsőt követően több más fordítást hoztak napfényre, míg végre a püspökök is tanácsosnak látták a nép kezébe adni a bibliát, szívükre kötve azt a gondolatot, hogy a püspökök voltak eleddig is a biblia őrizői és megtartói. Ezenkívül óvták a népet, hogy nehegyes valamilyen építsenek a bibliára, ami azt szembe helyezhetné az ugynevezett apostoli püspököknek a hitvallásokban letett tanításával — és örök kinnal fenyegették őket.

Mikor a biblia iránt való érdeklődés fokozódott, János angol király úgy gondolta, hogy népszerűvé teheti magát az által, ha egy bizottságnak engedelmet ad az ugynevezett János király féle fordítás elkészítésére. Ez a fordítás éppen készülöben volt, a mikor a római katolikusok, hogy ők se legyenek tétlenek, elkészítették a Donay-bibliának nevezett fordítást, amely még most is használathatban van. Ezt is a nép kezébe adták, azzal az elhittel, hogy ez a fordítás teljes összhangban van a hitvallásokkal s aki azt eltérően magyarázná, az eretnek lesz, aki még meg sem állhat a purgatoriumban, hanem egyenesen az örök kínokra jut.

Ugy volt, ahogy volt: Tyndale és más bibliabarátok vértanúhalált szenvedtek, mint az apostoli püspököknek, hitvallásaiknak és intézményeiknek ellenségei. Az összejöttetés tovább élesedett, el egészen 1799-ig, amikor a biblia nagy felsőségre került s mai nagy bibliatársulatunk is többsége az ettől a dá-

tumtól számított tizenöt esztendőn belül alapított. A kezdetben említett lelki szárazság megszűnve, egy nagy lelki zápor szakadt a világra. Mindazonáltal, amint legközelebbi leckénk meg fogja mutatni, Akháb és Jézabel nem változtak meg. Ilyés élete megint veszélybe kerülve, a vadonba menekült.

Siető zarándokok.

Szótlan, mint a zarándokcsapat,
Mely felövezve a pusztán halad,
Atlépünk a világ nagy kapuján,
S mit se törődünk véle azután.
Az ut, hol járunk, göröngyös, keskeny,
De végén élet, áldás s az Isten.

Utunkon nincs sehol megálló,
Ijeszt körül sok tör és háló.
A bűn sulyát hajítjuk félre,
S merészen törünk a dicsőségre.
Látjuk ködét a vésznek, bajnak,
De messzi csillognak a jutalmak.

Csak még egy kicsit s akkor vége,
Int a korona, a szent béke.
Egy év talán, vagy több, vagy kevesebb:
S a vadonon már tul leszek.
Küzdésre nyugtomat lelem,
Harc után jön a győzlem.

Nem bánjuk akkor, hogy szenvedtünk,
Ha a „nap“ kivirrad felettünk;
Nem bánt a viharok emléke,
Bármily kevés volt bennük a béke.
Közeleg minden alkonyattal
A vigasság, az örök hajnal.

Ilyés menekülése és látománya.

(Királyok I. könyve 19: 8—18.)

Ilyés azt várta, hogy az isteni büntetés három és fél évi büntetése után, melyet még az isteni hatalomnak a Baál képviselővel szemben való különös megnyilatkozása is követett, az igaz Isten és az igaz valóság kedvező fogadtatásra fog találni a népnél. Meglepődve hallotta azonban, hogy Jézabel még dühödtebb, még gyilkolósabb volt, mint az

előtt s Akháb király teljesen befolyása alá került. Szomorú csalódásában Ilyés elmekült. Hosszu álom után magához térve, ideges megerőltetéséből, az Ur egy angyal útján külön megnyugtató hirdetést küldött és áplálékot, mely negyven napig tartott, míg eljutott Isten hegyére, Horebre.

Itt Ilyés élmények egész sorozatán men

keresztül, (betű szerinti értelemben, vagy látományban, nem tudjuk), melyben az Ur feltárta neki magát. Előbb a sziklákat hasogató szelek jöttek, de az Ur nem volt a szelekben. Azután romboló erejű földrengés jött, de az Ur nem volt benne a földrengésben. Erre a pusztító tűz következett, de az Ur nem volt benne a tűzben. Végül gyöngéd, halk hang hallatszott, mit Luther úgy fordít: Az „Éden hangja“. Isten volt e hangban, mely valóságban és igazság szerint jelentette Istent. Ennek az elbeszélésnek meg-növekszik az ereje a biblia tanulmányozói-nak szemében, ha megfontolják, hogy mindezek az Ilyéssel megesett dolgok előre jelképezik azokat az élményeket, melyekkel Krisztusnak test szerinti egyháza bensőleg össze van fűzve.

Jézabel még egy hatalmas és dőlyfős istenességet képvisel, melyet az Akháb királyban megtestesülő földi hatalom támogat. A kép megérteti velünk, hogy az egy századdal ezelőtti társadalmi és vallási felemelkedés nem érintette mélyen és nem változtatta meg nagyjában a névleges egyháznak és a világnak Krisztus test szerinti és Ilyéstől jelképezett igaz egyházával szemben való viselkedését. A reformáció csak részleges volt. Fontos intézmények még mindig őrzik a multnak sok komoly tévedését. Az Ilyésosztály megint eltűnt a nyilvánosság szeme elől, jóllehet nincs még kívül a Krisztussal való közösségen és baráti viszonyon, mennyiben az isteni gondviselés gondoskodik pihenésének és lelki felüdülésének szükségleteiről.

Horeb hegye, melynek neve másképpen „Isten hegye“, alkalmasan szemlélteti a képen Krisztus királyságát. Ilyésnek erre a hegyre való jövele azt a tényt ábrázolja, hogy az egyház még testi létében a királyság kormánya alatt lesz, mindazonáltal az egyház utolsó tagjai nem fognak teljes mértékben részesedni a királyság tiszteleteiben és áldásaiban mindaddig, míg át nem mennek a nagy feltámadási változáson, melyet Szent Pál jelez ezekkel a szavakkal: „Jóllehet nem mindnyájan aluszunk el, de mindnyájan elváltotatunk“, — mert „a rotha-

dandóság a rothadatlan természet örökségét nem veszi.“ (I. Korinth. 15 : 50—52.)

Mit lát a Jelkép megfelelés szerinti Ilyés ?

Sok biblia tanulmányozó tudja, hogy időszámítás szerint a Messiás királysága e földön 1878-ban kezdte meg hatását és hogy az Ilyés osztály utolsó tagjai még test szerint élnek. Hogy az egész társaság mikor fog a fátyol mögé vonulni s a királyság mikor fog hatalommal és nagy dicsőséggel bevezetődni, arra nézve a bibliában nincs határozott állítás.

Am a biblia tanulmányozói ebbeli állapotukban világszerte a jövőnek különös látományát nyerték az Urtól. Ez azt jelenti, hogy a biblia tanulmányozása által megértették, hogy a Messiás királysága háborúság idején fog felavatni, amilyen háborúság „nem volt a világ kezdetétől ez ideig, azután is nem lesz.“ (Dániel 12 : 1 ; Máté 21 : 21.) Megtanulták, hogy a villongás szelét, a jelen háborút az isteni hatalom éveken át visszatartotta, az alatt az idő alatt ugyanis, amíg a nép a biblia tanulmányozásában segített, amiről a jelképes beszéd úgy szól, mint Isten szolgálóinak pecsétjéről az ő homlokukon. (Jel. 7 : 1—4.) A biblia tanulmányozói látják a nagy isteni programnak az Isten királysága alatt beteljesülendő négy pontját, melyért a szentek oly sokáig imádkoztak : „Jöjjön el a Te országod. A Te akaratod legyen meg a földön, miképpen a mennyekben is.“ Látják, hogy a szelek a háborút jelképezik ; hogy Ilyés látomása a földrengésről egy nagy társadalmi forradalomnak a jelképe, mely a háborút fogja követni, talán közvetlen utána következén. Látják, hogy a forradalmat követőn anarchiára kell elkészülve lenniök és ennek jelképe a tűz, mely elemészt, elpusztítja a dolgok jelen rendjét, mely utóbbit viszont Szent Péter úgy jelez, mint amely elemészt az egyházi egeket és a társadalmi, pénzügyi és politikai földet, hogy helyet készítsen az új egeknek, Messiás királyságának és az új földnek, mely nem egyéb, mint a királyságtól helybenhagyott új alapra épített társadalom. (2 Péter 3 : 10—13.)

Ezeknek a világra jövőendő tapasztalatoknak egyikében sem lesz Isten nyilvánvaló. Ezek csak előkészítő rettenetes tapasztalatok lesznek, hogy alkalmassá tegyék, előkészítsék az embert az Éden hangjára, amely azután fog hallatszani és a minden nemzetek kívánságát tevő kérdést fogja hozni. Ugyanezt a hangot említi az Ur Sofóniás próféta által, azt mondván, hogy először az Ur bosszúságtételének a tüze el fogja emészteni a dolgok jelen rendjét, azután, a tűz után „változtatom a nép ajkait tisztává, hogy mindenek segítségül hívják Uruk nevét, hogy szolgáljanak neki egyenlő akarattal“. (Sofóniás 3:8, 9.)

A látomás beteljesedése megkezdődött,

A biblia tanulmányozói tudják, hogy az isteni tervnek Ilyés előtt festett ez a négy nagy eleme már teljesedésnek indult, — hogy a jelen háboru immár szabadjára bocsátása „az ég négy szelének“, a viaskodás szélviharának. Hivatalos jelentések mutatják, hogy több, mint tizenkét millió fegyveres ember részben megöletett, részben megsebesült és foglyul ejtetett. A világ már negyven esztendeje készült erre a háborura s csodálja, hogy hogyan nem kezdődött el hamarabb. Az újságok esztendőről esztendőre kürtölték, hogy jönni fog a háboru tavasz előtt, ősz előtt. Most már látjuk, hogy miért késett: — mert az angyalok parancsot kaptak az Urtól, hogy ne bocsássák addig szabadon a szeleket, míg az Isten szolgálai „nem pecsételtetnek meg homlokukon“.

Isten tervének ezt az értelemmel való mérlegelését Urunk már előre megmondta világosan, így szólván mostan élő népéhez: „A mikor teljesedni látjátok mindezeket a dolgokat, emeljétek fel fejeteket és örvendezetek, mert a ti megváltástok elközelgett.“ A biblia tanulói ezeknek a dolgoknak az elközelgését a jelen háboruban látják. Tudják, mit kell várniok a közeljövőben. Az a tény, hogy Ilyés ezeket a dolgokat a tüzes székén való mennybevitele előtt látta, még nem jelenti azt, hogy a kérdéses dolgok átélései mind azelőtt történnek meg, mielőtt az egyház átalakul, „elváltozik egy perc, egy szem-

pillantás alatt“, ellenkezőleg azt jelentik, hogy úgy mutattattak meg Ilyésnek Isten hegyén, mint a királyság felavatásával azonos dolgok. S ezenkívül távozása előtt más tapasztalatai is voltak. Sokan azt kérdik, hogy miért enged meg Isten ilyen nagy háborút? A biblia felelete erre az, hogy a jelen háboru és fajtánknak más egyéb halálos szenvedései csak részei a bűn végtelen bűnösségét sújtó nagy isteni leckének. Az égben nincs se háboru, se betegség, se halál, se szomorúság, se szenvedés, se örültek háza, se szeretetlenség, se orvos, — mert az égben nincs orvos. Mindezek a rettenetes állapotok azért vannak a földön, mert a bűn jött a világra, mint a biblia mondja, 6000 esztendővel ezelőtt és mert a bűn büntetése a halál és nem az örök kin. „Amely lélek vétkezik, annak meg kell halnia.“ (Ezékiel 18:4; Rómabeliekhez 6:23.) A halott feltámadása a világ reménye s ez a remény azon a nagy áldozaton alapszik, melyet Krisztus tett, mikor bűneinkért meghalt.

A jelkép buzdítja az egyházat.

Ugy Szent Pál, mint Jézus szólanak a mi papjainkról. Előbbi nem csak úgy festi azt le nekünk, mint a jelképes tűz napját, hanem arról is biztosít, hogy akik valójában az Isten népe, azok értelmének szeme engedelmességük folytán megnyitattik, hogy mérlegeljék helyzetünket. „Ennek a napnak a tüze megkísérti minden embernek munkáját, bármilyen legyen is az.“ Elmondja továbbá, hogy akik az isteni igazságnak aranyából, ezüstjéből és drága köveiből építették meg hitüket és jellemüket, azok bántatlanul mennek át a tűzpróbán „megoltalmazva Isten hatalma által“. Mások, akik hitüket és reményüket az emberi hagyománynak fájából, szénájából és pozdorjából építették meg, azok veszteséget szenvednek, noha magok a tűz által megtartatnak. (1. Kor. 3:11–15.) Elmondja, hogy az a nap úgy fog jönni a világra, mint a tolvaj, mint a törvetés. „Mert ti magatok jól tudjátok, hogy az Uruak ama napja, mint a lopó éjszakán, azonképen jön el . . . Mindannyian ti a világosságnak fiai vagytok és a napnak fiai“. Járjunk tehát vi-

lágosságban, mint a világosság gyermekei. (I. Thess. 5:1—6.)

Amiképen Ilyés elcsüggedett mindaddig, amíg az Ur látomással meg nem mutatta neki, hogy mint fog ő végül mégis feltáratni a szelek, földrengés, tűz és a halk hang által, azonképen elcsüggedt az egyház is. Volt idő, melynek folyamán nagy csüggedést

éreztek, miglen az Ur meg nem kezdte az isteni terv megvilágítását, mely szerint a Messiás királysága fel fog avattatni. Látván ezt a tervet, a biblia tanulói most felemelik fejüket és ujjonganak, amint Jézus utasította őket, mert tudják, hogy megváltásuk felavatódik a háborúság nagy ideje által, melynek ők csak kezdetét élik.

Szeretett kedves testvérek az Urban!

Örömmel értesítlek benneteket az Ur kegyelme által az 1915-dik évben lefolyt dolgainkról.

Először azt említem, hogy önfeláldozásom kezdetétől még mindig az volt a célom, hogy megadjam a mennyben lakozó Istennek fogadáso-mat. Zsolt 50:14. Ezt az elmúlt 1915-ik évben a legnagyobb képességem szerint cselekedtem is Urunk segítségével. Nem csak elhagytam mindent a Krisztusért és a hitháznépeért, hanem teljes életem tettem az oltárra, hogy ezen legnemesebb és legmagasztosabb szolgálatomat bételjesítsem, mint a Jézus Krisztusnak kereszt-vitéze.

Miképen Urunk is nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon és adta életét váltságul sokakért.

Én ugyanarra szenteltem életem, minden örömet, tehetségemet, hogy képességemből kifolyólag szolgálhassak Urunknak és drága nyájának. Ez évben is arra fogok törekedni, hogy még hűebben és odaadóbban szolgálhassak néki és drága nyájának.

Fogadjatok egyenként őszinte keresztényi üdvözlétem mély nyilvánítá-

sát. Maradok az Urban összekötött testvéretek az örömben és szenvedésben
Szabó Károly.

Másodszor itt közöljük az elmúlt 1915 évben el és kiadott könyvek és nyomtatványok számát s más irányban folytatott működésünket.

Az isteni terv a korszakokban című drbsz. könyv	— — — — —	500
Mennyei Mannát és a Szövetség sát.		1150
Énekes könyv és Isten tervének főbb részei	— — — — —	800
Urunk jövődőlését és Teremtés hat napja és Jelenés kommentára		600
Örtornyot havonta	500 péld.	— — 6000
Népszószék és Tanítás	— — —	40.000
A szöv. sátora 1915 évben kinyom.		500
Jelenés kommentára	— — —	400
A Tanítás című lap	— — —	30.000
Az Urral szövetséget kötöttek		207
Nyilvános összejövétel tartatott		90
Részvevő az országban mintegy		40.700
Bejött levelek	— — — — —	957
Kiküldött levelek	— — — — —	725
A gyülekezeti helyek száma	— —	30

A második kötet, „Az idő elérkezett” c. könyv fordítás alatt van.

Éjjeli elmélkedés.

Mint a kövérséggel, bételik a lelkem,
Mikor vig ajakkal Neved dicsérhetem,
Mikor megemlékszem Terólad ágyamban

S gondolatim szállnak — szövődve Felőled — hű vigyázásimban! Zsolt. 63:6, 7.

Dávid nagy örömmel említi, hogy ki-
elégíti lelki vágyait.

A próféta Isten kegyelmének bővülködő
áldásira hivatkozik, amely számára nagy ju-

talom, egy kövér örökség volt, mikor jóságából ezen áldásokat élvezhette. Isten kegyelme folytán került a juhok nyája mellől Izrael trónjára, hol élvezte minden áldását, amiért is kedves előjognak tekintette, magát az ő szolgálatára kötelezni: dicsérni ajkaival s örömmel beszélni kedves szeretetéről.

A próféta valóban dicsérte Istent.

Gondoljuk meg, hogy a tudás abban az időben nagyon korlátolt volt, mert nem volt alkalom tanulni. Mégis Dávid áldott munkát mivel Istentől nyert ajándékaiból. Hisszük, hogy nemes munkájának gyümölcse bő táplálékot nyújtott az emberiségnek századokon keresztül, békességet és örömet hintetve a feldult, szomorú szívekbe. — Mint a fenti idézet mutatja, éjjeli ágyában énekekben dicsérte Istenét és gondolkodott Felőle.

Abban az időben az emberek már a kora esteli órákban pihenőre tértek, mert nem volt bővében a világító anyag. Az olajat is mesterségesen készítették, gáz meg villany pedig egyáltalában nem volt. Ha valakinek sürgős és fontos munkája volt, a hold és csillagok fényénél végezte azt el. Így értjük meg, hogy Dávid király is pihenőre tért az est beálltával s míg álom szállta volna meg, gondolataival felemelkedett a magasságos Istenhez, hogy még jobban átértve munkájának mélységes voltát, jobban tudja tisztelni és szeretni Őt végtelen szeretetéért.

Nemes dolog a jóról elmélkedni.

Az emberiség nagy része a pihenőjét is arra használja, hogy gonosz terveket szőjön mások megrontására és cselt vessen az ártatlan elé. Ifju és öreg egyaránt bolondsággal fárasztja elméjét nyugvó helyén, mint a Példabeszédek könyve mondja Dávid nem így tett, mint idézetünk bizonyítja, hanem Istentől gondolkodott. Nekünk is nagy hasznunkra van az éjjeli elmélkedés, ha alkalmunk van rá; sok áldásnak közvetítője ez. Ezzel nem akarjuk azt mondani, hogy Isten tervét csupán ezzel fel lehetne fogni, de jobban átérzhetjük annak birtoklása után, ha helyzetünk fontosságát minél többször van alkalmunk mérlegelni. Hála jó Atyánknak, hogy, míg millió, meg millió ember egyáltalán

nem hallott az Ő csudálatos tervéről, a mi ajkunk dicsérheti Őt és minden pillanatban, megemlékezhetünk Róla úgy testi munkáink végeztével, mint ágyunkban, vagy bármely helyen.

Gondolkodunk Róla, hogy magunkat kiképezzük. Gondolkodunk igazságáról, szeretetéről, kegyességéről, bölcsességéről, jóságáról: egész jelleméről, nagyságos voltáról. És ez ösztönöz bennünket, hogy mindinkább hasonlónak legyünk Őhöz, méltányolva érettünk végzett nagy munkáját és kimutató nagy szeretetét. Ilyen értelemben dicsérjük Őt szívvél és ajakkal, mert Dávid gyakorolt nemes munkáját prófétaileg átruházta az Ur jelenkori gyermekeire is. De így volt ez a sötét korszakban is. Az egész éjszakai időn keresztül Isten hűséges népe mindig dicsérte Őt és örömtelt szívvél és vig ajakkal hirdette jóságát. Azok kik nem így tesznek, nem a hűek osztályából valók!

Adjunk hálát Istennek, hogy mindig többet és többet elmélkedhetünk szent akarataról, mélységes utairól és törekedhetünk ebben magunkat megerősíteni, hogy ezek által jobban és jobban hasonlatosak lehessünk égi Atyánkhoz.

Irányítsd Rá tekinteted,
Elméd ne hagyd tévelygeni,
Ki Nevét szívébe zárja
S vig ajakkal zengedezi
Kegyelmét, igaz tetteit,
Szeplőtlen tiszta jellemét,
Magához vonja s bizton várhatja
Jósága ígért, szent jegyét.

Szeretett Kedves Testvérek!

Szives figyelmeitekbe ajánlom a Királyok 2-ik könyve 2-ik rész 1—18. verseit.

Hitünk szerint a királysághoz vezető úton az utolsó kilométerjelző-kő-

vet, az időszámítás utolsó dátumát is áthaladtuk, mint azt jelenleg láthatjuk. Fenti idézetünket behatóan vizsgálva, nagy érdeklődéssel tekintünk vissza Ilyés tapasztalataira, megemlékezve arról, hogy ő jelképe az egyháznak, míg a testben van. Ilyést először Gilgálba, azután Béthelbe, majd Jerikóba és végül a Jordánon túl küldte az Ur és amiképen ő valamilyen módon való elvételét várta e helyek mindenikén, úgy történt az Isten népével is a hasonmásban. Az Irás először 1874 őszére, azután 1878 tavaszára, majd 1881 őszére és végül 1914 őszére mutat. E fordulópontok egyikénél sem történt meg az egyház megszabadítása, de világosan felismerhető, hogy ez időpontok mindenikével Isten tervének bizonyos vonásai tűntek fel és részei végződtek be. Azt hisszük, hogy ez időpontok utolsója: 1914. októbere „a pogányok idejé”-nek végét jelentette. Dacára, hogy ez utolsó időpont elérkezte előtt elfogadtuk azt a nézetet, hogy beköszöntése pillanatában az egyház már meg lesz dicsőítve, az Irás erre vonatkozóan sohasem tett határozott kijelentést. Azonban vannak rá bizonyosságaink, hogy a „pogányok idejé”-nek végével változások kezdtek teállani, továbbá látjuk olyan dolgok megtörténtét, melyek várnunk engedik, hogy nem sok idő múlva felállítatik a messiási királyság, mely meg nem rázkódthatik. Zsid. 12:27.

Miképen Ilyés és Elizeus, miután elérték a Jordánt, mentek anélkül, hogy bizonyos hely és időbeli cél lebegett volna előttük, úgy megyünk mi is 1914 októberétől kezdve anélkül, hogy valamilyen időpont kötne bennünket, avagy tudnók, hogy hol fog-

juk tapasztalni ígért átváltozásunkat. Mialatt Ilyés és Elizeus mentek, hirtelen és bizonyos tekintetben váratlanul jöve egy tüzes szekér, mely őket elválasztotta és Ilyést viharban vivé az égbe. A tüzes szekér, mely őket elszakította egymástól, tüzes próbákat és nehézségeket látszik jelképezni; hisszük, hogy ilyen dolgok történni fognak az igen közeljövőben. Menynyire hűségeseeknek kell lennünk, hogy minden próbáltatásban megállhassunk, melyek által megnyilvánul az Ilyés és Elizeus osztály között fennálló különbség. Vajjon melyik osztályhoz tartozunk? Mind a két osztály meg lesz áldva — de az „Ilyés osztály” különös áldásban fog részesülni, mivel igen hűséges, odaadó volt. Ezt nem azért említjük, hogy félelmet okozzunk, hanem inkább, hogy hűségre buzdítsunk. Hiszen az Ur népe épen e szekérre vár. Tudjuk, hogy épen ez az, amiről gondoskodott számunkra a mennyei jó Atya.

Nem kell megfélemlenünk a viharos tapasztalatoktól, melyek következnek a tüzes próbákra. Bármilyennek látszodjanak is e dolgok mások részéről, azért az Ilyés osztály részére Isten hatalmát fogják megnyilvánítani, mely megszabadításunkat, a tuloldali dicsőségre való elváltozásunkat fogja eredményezni.

Hadd legyünk hűségesek Szeregett Testvéreim! Hűséges az, aki bennünket hí, ki felette sokat fog tenni kérésünk és érdemünk felett. Milyeneknek kell azért lennünk a szent dolgokban és az isteni cselekedetben?!

Az Urhoz való hűségben testvéretek és szolgátok C. T. Russell.

VILÁGÍTÓ ÉS ÓRTORONY

Krisztus jelenlétének hirdetője

ROCK OF AGES.
Other foundation can
no man lay
A RANSOM FOR ALL

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljö. Ézs. 21:12.

III. évf. Február 1. 1916. Ádám óta 6043 2 szám.

Tartalomjegyzék:

Fontos tudnivalók keresztyének részére (Folytatás)	197
Akháb vétke — kapzsóság, gyilkosság	203
A legnagyobb csoda a feltámadás	205
„Az Istennek Lelkét meg ne oltsátok!”	208

„Mikor az én állóhelyemben állanék és állanék az erősségekben és szorgalmasan vigyáznék annak meglátására, mit szólna nékem az Úr és mit kellene felelnem az én dorgálásom után. — Felele nékem az Úr és mondván: Ird meg e látást tettes betűkkel e táblákra, hogy az olvasó szabadon olvashassa azt.” (Habakuk 2:1.)

„Akkor lesznek jelek a napban, holdban, csillagokban, a földön a Pogánynepeknek szorongattatások tanácsokban való megfogyatkozásnak miatta, mivel a tenger és a hab zugni fog; az emberek is elámulnak a félelem miatt és azoknak várára miatt, melyek e földnek kerekiségére következnek, mert az egeknek hatalmasságai megindulnak. Mikor látjátok, hogy ezek megtévesznek, tudjátok, hogy közel van Isten országa... Nézzetek és emeljétek fel fejetekeket, mert elközelgett váltáságotok.

Ezen folyóirat és megszentelt missziója.

Az „Örtorony“ védi egyedüli igaz alapját a keresztyéni reménységnek a kien-gesztelés, az „ember Krisztus Jézus drágalátos vére által, ki saját magát adta váltságul mindenekért“. (1 Péter 1:19; 1 Tim. 2:6.) Minden értékes drágaságaival az Isteni szó erős alapjára felépítve, további feladata mindent megvilágosítani mi . . . Istenben volt elrejtve, . . . hogy mostan . . . a gyülekezet által nyilvánvalóvá tétetnék Istennek azon sokféle bölcsessége, — „mely az emberek fiainak más időben meg nem jelentetett oly mértékben, mint a jelenben megnyilvánított“. (Eféz. 3:5—9, 10). Az „Örtorony“ füg-getlen minden szektától, valamint minden emberi hitfelekezettől és annál inkább iparkodik magát minden kinyilatkoztatásában alávetni a Szentírásban megnyilvánított Isten akara-tának a Krisztusban. És azért bir azon szabadsággal, hogy mindent, mit szólott valaha az Ur, bátran és minden tekintet nélkül hirdetné, olyannyira, mennyire azt nekünk az Isteni bölcsesség arra vonatkozólag ajándékozza.

Mi tudjuk azt, amit állítunk, midőn feltartóztatlan hittel Isten biztos ígéreteire támaszkodunk. Azért a világítótorony lapjain semmi sem jelenik meg, melyet mi mint arra kellőt el nem ismerhetünk. Tehát nagyon kérnők olvasóinkat, hogy ezen folyóiratnak egész tartalmát — megcsalhatatlan próbaköven az Isteni szónak — melyből mi idéze-teinket feljegyezzük, megvizsgálni sziveskedünk.

Mit tanít a Szentírás világosan?

A „templom“ („egyház“, „kiválasztottak“) „az élő Istennek egyháza“ — különös műve kezeinek. Felépítése ezen egyháznak tartott az egész evangyéliumi koron át, elkezd-vén, mikor a Krisztus a világért meghalt és egyuttal szegletköve lett ezen templomnak, vagy egyháznak, mely által, midőn bevégeztetik — jönnek az áldások Istentől „minden népre“. (1 Kor. 3:16, 17; Eféz. 2:20—22; 1 Móz. 28:14; Gal. 3:29).

Időközben azok, kik Krisztus kiengesztelő váltságmunkájában hisznek és Istennek felszentelték magukat, „épületkövekké“ lesznek csiszolva. S midőn ezen „élő, kiválasztott drága köveknek“ legvégsője is ki lesz dolgozva, a nagy Építőmester akkor fogja mind egyesíteni, vagyis összeilleszteni azokat az első feltámadásban. Az akkor befejezett „templom“ az Ő dicsőségével lesz betelve és az egész ezerévi napon Isten és emberek között, mint gyülekezet közbenjáró gyanánt fog szolgálni. (Jel. 15:5—8).

Minden reménynek alapja, úgy a világot, mint az egyházat illetőleg abban a tényben jut kifejezésre, hogy „Krisztus Isten kegyelme által megkóstolta a halált min-denekért“ és hogy Ő lesz „az igazi világosság“, mely „megvilágosít minden e világra született embert“ — „az Ő idejében“. (Zsid. 2:9; Ján. 1:9; 1 Tim. 2:5—6).

Az „igaz egyháznak meg lett ígérve, hogy látni fogja Urát, hasonlatossá lesz Ő hozzá, részese lesz az „Isteni természetnek“ és „örököse az Ő dicsőségének“. (1 Ján. 3:2; Ján. 17:24; Róm. 8:17; 2 Péter 1:4).

Jelenlegi feladata.. a „templomnak“ tökéletesbitése és előkészítése a szenteknek jövőendő szolgálatukra: királyai és papjai lenni a jövőendő „korszaknak“. Ők Isten bizony-ságai a világgal szemben és iparkodniok kell felépülni a kegyelemben és ismeretben. (Ef. 4:12; Máté 24:14; Jel. 1:6; 20:6).

A világ reménye a neki ígért áldásokban, gyógyítási alkalmatosságok ismeretében van, mely minden emberrel megtörténik Krisztus ezer évi uralma alatt, hol a szófoga-dóknak és alázatosoknak minden vissza fog adatni — az Ő megdicsőült „temploma“ egyháza által — ami Ádám által elveszett volt, hol azonban minden kemény nyaku, gonosz szándéku ki lesz irtva.

C. T. R. az amerikai angol „The Watchtower“ szerzője. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

E tizenhatoldalos havi folyóirat az alábbi címen kapható: **Szabó Károly** Marosvásárhely, IV. Béla Király-utca 46. sz. Szegény és érdeklődő egyéneknek portó beküldése mel-lett szívesen küldjük.

E folyóiratban megjelentekért felelősséget vállal **Szabó Károly**, szerkesztő és kiadó Marosvásárhelyt.

A VILÁGITÓ ÉS A FŐRTORONY

Krisztus jelenlétének hirdetője.

Maros-Vásárhely, 1916. február 1.

Fontos tudnivalók keresztyének részére

(Folytatás).

Pál apostolnak a galaciabeliekhez a pogányok közül lett hívókhöz írott levele különösen azon célból íratott, hogy megakadályozza azon zsidó tanítók befolyását, kik a hívő galaciabeliek között a Krisztusban való hitet megsemmisíteni, a tanítványokat a „kereszt“-től elvezetni és Istennél való reményüket a törvény megtartására terelni igyekeztek, mely utóbbit persze mindig kapcsolatba hozták a Krisztusban való hittel, de a krisztusi evangéliumot csak mint a törvényszövetség mellékletét tüntették fel a helyett, hogy azt a törvény betöltésének, vagy végének tekintették volna. Pál apostol erre azt mondja, hogy az „más evangélium“, vagyis a valóságban nem más, hanem csak az igaz evangélium elcsavarása. Gal 1:6—9. Pál apostol midőn ezt kinyilvánította tudta, hogy Jeruzsálemben az apostolok kezdetben vegyített evangéliumot hirdettek. Azért készséggel használta fel az alkalmat, hogy hozzájuk menjen (Csel. 15:4) és eléjük tárja a tiszta evangéliumot, melyet mindenfelé prédikált s amely méltó volt az elfogadásra. S bár az evangéliumot előadáskülön azoknak, kik becsületben vannak, hogy csorba ne essék s ne legyenek gátolva az igazság elfogadásában, mégis a hamis atya-

fiak közül némelyek megkísérelték Titust (egy görög atyafit) rábirni a körülmetélkedésre. Gal 2:2—5.

Valamivel alább ugyanebben a részben Pál beszél Péter ingadozásáról a Mózesi törvényt illetőleg, továbbá Péter megfeddéséről, mert ugymond ha te zsidó lévén... pogány módra élsz. miért kényszerited a pogányokat zsidó módra élni? Miért akarsz másokat megkötni olyan valami által, mely csak azon célt szolgálta, hogy minket Krisztushoz vezessen? Mi, kik természet szerint zsidók vagyunk és nem bűnös pogányok s tudjuk azt, hogy nem igazul meg az ember a törvény cselekedetiből. hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is — mondom — a Jézus Krisztusban hittünk, hogy megigazulnánk a Krisztusban való hit által és nem a törvény cselekedetiből.

„Óh balgatag galaciabeliek, ki ígézett meg titeket? Mert valakik a törvény cselekedetiből vannak, (a törvény megtartása által remélnek üdvösséget) átok (ítélet) alatt vannak“. „A Krisztus pedig megváltott minket (zsidókat) a törvény átkától, ... hogy a pogányokban (nemzetekben) az Ábrahám áldatása a Krisztus Jézus által legyen, hogy

amaz ígért Szent lelket hit által vegyük mi (zsidók)“. Mert a kötést, melyet Isten először megerősített a Krisztusra nézve, a törvény, mely 430 évvel később adatott nem teszi erőtlenné. (Gal. 3:1, 10, 13, 14, 17).

Mi az apostol felelete után e kérdéshez jövünk: Mi célja volt a törvénynek és miért lett adva, ha nem volt szükséges az Ábrahámi ígéretek elérésére? Az apostol mondja, hogy „a törvény a bűn miatt adatott, azaz: lett hozzácsatolva, míg eljön a Mag, kinek az ígért lett adva“ azrét, hogy a bűn teljes mértékében elismertessék, milyen gyökerező betegség gyanánt. (Gal. 3:19). A törvény „Krisztusra vezérlő mester“ volt, vagyis szolgál, ki minden igaz izraelitát Krisztushoz vezérelne. Gal. 3:24. Mité 11:28—3.

Miként a gyermek bizonyos ideig tanítónevelő befolyás alatt áll, aképen állottak a zsidók is bizonyos ideig a törvény alatt, mely ezen eljárás, mint szolgálkival s nem mint ■fiakkal történt. Kényszernek voltak alávetve dacára, hogy örökösök voltak, kik által — az ígért szerint — „a föld minden nemzetségei megáldatnak“. „Miután eljött az idő teljessége, kibocsátá Isten az Ő Fiát, ki asszonytól lett, ki a törvény alá adta magát, hogy azokat, kik a törvény alatt vannak megváltaná, hogy fogadott fiúságot vennének“, — „Mivel pedig fiak vagytok, (a nemzetek, kik nem álltak a törvény alatt) kibocsátotta Isten Fiának Lelkét sziveitekbe, ki ezt kiáltja: Abba, az az, Atya“. A zsidók — gyámság alatt — fiak voltak, a nemzetek pedig ellenségek, az ígéreten kívül állók, mégis a Krisztusban mindaketten elvannak fogadva Istentől, mint gyermekek és örökösök, de a törvénytől szabadon. Gal. 4:1—7.

„Mondjátok meg nékem, kik a törvény alatt akartok lenni, a törvényt nem halljátok — (értitek)–é?“ Mert mindazokat, kik alatta vannak szolgáltságban tartja, miképpen azt az alább felmutatandó előképlet tárja elének. E képletben Ábrahám Isten képviselője, míg Sára az ő felesége az Ábrahámi szövetséget helyettesíti — az Ábrahámi szövetséget, az áldás igaz szövetségét, mely megígérte a Messiást, minden dolgok örökösét, ki a világot megáldja. Amiképen Sára sok ideig meddő volt, azonképen Isten Ábrahámmal

való eredeti szövetsége is, mely az ígéretet foglalta magában: „A te Magodban áldatnak meg a föld minden nemzetségei“. De az ígért nem hozott gyümölcsöt, míg el nem jött a Krisztus Jézus. Hágár, Sára szolgálóleánya a közbeeső időben Sára helyettesítője volt, fia pedig Sára fiának helyettese. Ez idő alatt Hágár az igaz szövetséget s fia az áldás igaz magvát ábrázolta dacára, hogy a valóságban gyermekével együtt mindig szolgálai állapotban volt. Midőn a valódi feleségnek igaz fia az örökös megszületett, akkor nyilvánvalóvá lett, hogy a szolgáló fia nem volt az ígért örökös, mely előképletben van bemutatva, hogy a törvénytörvény nem uralkodhatik a szellem (lelki fiak felett, mert nem engedtetett inkább meg sőt érvénytelené lett.

Az apostol emez állítása, mely az előképletben alapszik, odairányul, hogy mindazok, kik Krisztust elfogadják, Izsákhhoz hasonlóan örökösök, mert az ígért adva lett nekik. Ők nem a szolgálónak gyermekei t. i. a törvénytörvénynek és annak szolgáltságba szorító feltételeinek, hanem gyermekei az eredeti Ábrahámi szövetségnek, minélfogva szabadok a törvénytörvény minden rendelkezésétől. A szabadságban azért mellyel minket Krisztus megszabadított álljatok meg és ne kössétek ismét magatokat a szolgálót (törvénytörvény) igájával! „Ha a Lélektől vezéreltetek, nem vagytok a törvény alatt“ (Tíz parancsolat azaz; a törvény) Gal 5:1, 18.

Ezután Pál apostol fölteszi a kérdést. Mit miveljünk tehát? Vétkezzünk, kövessünk el akarattal bűnt, mivel nem vagyunk a törvénytörvény, hanem a kegyelem alatt a kegyelmi szövetség alatt? Róm. 6:15. Más szavakban mondva: Azért, mert fiak és örökösök vagyunk s többé Isten nem úgy bánik velünk mint szolgálkival, kiknek a parancsolatok lettek adva: Ne . . . igen . . . tartsd . . . ne tartsd . . . ! szabadságunkat használhatjuk-e arra, hogy még többet vétkezzünk? A felelet erre: „Távol legyen“. Mint fiak, Szent Lélek által fogamzva, a szentség, igazság, lelkének birtokában örvendünk Isten akaratát cselekedni. Az engedelmisség törvénye mélyen be van vésve szivünkbe. Örömmel áldozunk fel mindent. Igen! Egész életünket

hogy ellene álljunk a bűn és tévelygés erejének, hogy a jog és igazság gyümölcsét hozzuk napvilágra. Szabadságunkat nem akarjuk „a test, vagy bűn fegyvere” gyanánt használni. Ha azonban valaki hajlandó volna ezt cselekedni, ne feledje, hogy csak azok Isten fiai, kik Isten lelkétől vezéreltetnek. Róm. 8:14.

Mi nem vagyunk a törvényszövetség és ígája alatt, hanem a kegyelem, vagyis a kegyelmi szövetség alatt Róm. 6;14. Ez azt jelenti, hogy miután a hit által megigazultunk és Istennel szemben békét értünk el, a hit közvetítése által Krisztusban jogot is nyerünk a mennyei magas hivatás különös kegyelmére. Róm. 5:1, 2. Megigazitott életünket halálra adtuk, mikor a Krisztusban megkeresztelkedtünk és azáltal testének tagjaivá és — az ábrahámi, vagy kegyelmi szövetség alatt — az ábrahámi ígéretnek örökösei lettünk. Gal 3:29. Azért távol van tőlünk szabadságunkat bűnre használni fel. Mi szeretjük az igazságot és örvendezünk Krisztus törvényében, a szeretett törvényében; szava a mi törvényünk. Azonban nem szolgaságnak, hanem szabadságnak törvénye. „De az, aki betekint a szabadság tökéletes törvényébe és önként megmarad abban, mivelhogy nem feledékeny hallgató, hanem a cselekedet követője, az boldog léssen cselekedetiben”. Jak. 1:15. Az olyan ember betölti Isten törvényét, a szeretet törvényét.

Krisztus törvénye.

Midőn bebonyitottuk, hogy a tiz parancsolat egyedül csak a zsidó népnek lett adva, mint egy erős szövetség, továbbá midőn rámutattunk arra, hogy egy más népnek sem volt olyan törvénye, kivéve az eredeti törvényt, mely az első ember lényegébe volt beírva, ki Isten képmására volt teremtvé és ha eképen tekintetbe vesszük, hogy Urunk az igaz egyháznak új parancsolatot adott, t. i. a szeretet törvényét, úgy ezzel be van bizonyítva, hogy a tiz parancsolat az evangéliumi korban az egyház által annyiban ismerhető el, amennyiben a szeretet törvényével összhangzik.

Krisztus egyházának törvénye azon mérték, mely után igazodik az Ur minden köve-

tője Bizonyos értelemben ugyanazon törvény, mely a tiz parancsolatban jutott kifejezésre, mind azáltal finomabb, terjedelmesebb, szélesebb körű, egy fejlettebb osztály részére. Izrael népe, mely a törvényszövetség alatt állott és „Mózesben” volt megkeresztelve, „szolgai ház” volt, míg az evangéliumi korszak hívői, kik „Krisztusban” vannak megkeresztelve „fiak háza”, mint ahogy írva is van: „Jól lehet Mózes hív volt egész házában, mint szolgál . . . a Krisztus pedig mint Fiu előljáró az ő házában, kinek háza mi vagyunk, ha ama bizodalmat és dicsekedésünk reménységét mindvégig erősen megtartjuk”. Zsid. 3:5, 6.

A törvény, melyet Isten a Sinai hegyen adott Izrael népének helyes volt. Jogos parancsokat és figyelmeztetéseket tartalmazott: „Tedd . . . ne tedd!” Krisztus törvénye alakjában is lényegesen különbözik a Mózesi törvénytől. Több szabadságot tár fel, mint amaz. Azokat mondja Isten gyermekeinek, kik a Szent lélek által új teremtményekké lettek és tehetik amit akarnak, föltéve hogy az a dolog a szeretet szellemével összhangban van. A tiszta, önzetlen szeretet nemcsak megtart minket az Istennel szemben való engedelmességben, hanem vezérel akarata kutatásában, mely szavában jut kifejezésre. A tiszta, szeplőtelen szeretet felvigyáz cselekedeteink felett, hogy minden embertársunk, valamint az állatvilággal szemben való eljárásunkban is teljes méltányosság legyen. Mindazok, kik magukat aképen adják oda a szeretet befolyásának, mindinkább az Ur vezetéséhez szoknak és módszerint a szeretetben tökéletesítve lesznek. A szeretet törvénye kezdettől fogva biztos, megbízható törvény, mely tőlünk csak azt kívánja, hogy saját belátásunk szerint járjunk el, azt cselekedvén, amit másnál is dicséretesnek látunk és amit, mint új teremtmények önmagunk is kívánunk cselekedni.

Az „új parancsolat” csak azoknak lett adva, kiknek kívánságai megváltoztak — azoknak, kik többé nem a bűnt, hanem sokkal inkább Istent és az igazságot szeretik, a bűnt pedig gyűlölik. Azt fogadni el, hogy a fiaknak a törvény épen úgy lett adva, mint a szolgák házában, nem logikus. Isten a

fiaknak a szabadság törvényét, a szolgálknak pedig a szolgaság törvényét adja. A szolgálknak közvetlen meg volt mondva, hogy mit cselekedjenek és mit ne cselekedjenek. Mivel nem voltak fiak, szükségük volt olyan törvényre ígérekkel és büntetési fenyegetésekkel kapcsolatban, mivel nem voltak az Atya lelkétől nemzve (fogamzva). Pál apostol igen szépen világítja meg ezen tényt a Galaciabeliekhez írott levele 3-ik részében.

Nagyrabecsült olvasóinknak bizonyára különös volna, ha így szólnánk: Kötelességünknek tartjuk figyelmeztetni titeket, kik szentek vagytok, hogy faragott képet ne csináljatok, hogy azt imádjátok, — ne lopjátok, — ne öljetek, — ne rágalmazzatok, — embertársatok ellen hamis tanubizonyságot ne szóljatok! Az intelligens, felszentelt olvasó ebben bizonyára megbotránkoznék. Azt mondaná, hogy a szerző nagyon kicsinylő véleménynel van olvasói iránt máskülönben nem intézne hozzájuk ilyen figyelmeztetéseket.

* * *

Ép annyira meglepne bennünket is, ha a mennyei Atya, vagy Urunk Jézus — az evangéliumi korszak alatt — az egyháznak adta volna a tiz parancsolatot (törvényt). Nem csodálkoznánk, ha ez esetben az igazán felszentelt és a szeretet szellemétől (lelkétől) fogamzott szentek kételkednének annak bölcsességében és szeretetében, ki nekik olyan törvényt adott, mely annyira alatta áll érzületük és kívánságuknak.

Azonban dacára annak, hogy a szeretet törvénye a szabadság és a „könnyű (gyönyörűsége) teher“ (törvénye) igája azok részére, kik Krisztus lelkével bírnak, mindazáltal pontos és szigorú törvény is egyuttal, mely úgy a gondolatokat és a szív szándékait, mint szavunkat és eljárásunkat megkülönbözteti, fűrkészi és megítéli. Ebben az egy szóban, hogy „szeretet“, az egész isteni törvény igaz lényege van kifejezésre juttatva, azaz felszínre hozva. Az Istenhez való szeretet akaratával összhangban való teljes odaadást, engedelmisséget, az isteni jellem (karakter) — bölcsesség, szeretet, igazság és mindenhatóság teljes elismerését foglalja magában. Az Istennel való teljes összhangzást és az isteni tulajdonságok gyakorlását köve-

teli minden gondolatunkban, szavunkban és eljárásunkban.

Az élet lelkének törvénye a Krisztus Jézusban.

Az Istenhez, a testvérekhez és minden emberhez való szeretet törvénye, melynek mi örömmel (nem kényszerből) engedelmeskedünk, az egyedüli törvény, mely nekünk (keresztényeknek) adva lett. Mialatt ezt a mózesi törvényt: „Tartsd“ . . . és ne „tedd“ teljesen mellőzi, addig annál sokkal többet foglal magában, mert azok közül, kik Krisztus szeretetével vannak betelve, egysem bírhatna azon kíváncsisággal, hogy Isten nevét megszenteltelenítene, vagy rosszat kívánna felebarátjának.

A Mózes által adatott törvény parancsai egyedül csak azokra vonatkoznak, kik a törvényszövetség alatt állanak; tudniillik a zsidókra — „valamit a törvény mond, azoknak mondja, kik a törvényben vannak“. (Róm. 3:19) Hasonló vonatkozásban a szeretet törvénye, Krisztus törvénye csak azokra vonatkozik, kik Krisztusban felszentelt hívők, azaz, kik önként adják alá magukat a szeretet törvényének. A szabadság tökéletes törvénye az, mert akik annak alá adják magukat, követelményeit saját választásukból teljesítik be. E tekintetben lényegesen különbözik ez azon törvénytől, mely alá a testi Izrael, mint nemzet lett adva s amely alatt áll jelenleg is, mely a népnek semmi személyes szabadságot, vagy választást nem engedélyezett, miután az összes Izraeliták, mint szolgák a törvényszövetség alatt születtek. A mi törvényünk a „királyi törvény“, mivel a „kicsiny sereg“, mely a szabadság és szeretet e törvénye alatt fejlődik ki „fiúi ház“, melynek tagjai Uruk és Fejük alatt lesz kiválasztva és elkészítve, hogy Istennek örökösei, Jézus Krisztusnak örökös társai és az isteni természet részesei legyenek.

A jelen időben csak azok lesznek Krisztus testének tagjaivá választva, kik az isteni akarat beteljesítésén jóleső örömet találnak. Most csak ezek Isten fiai és Krisztus testvérei, mivel jellemükben (karakterükben) az Urhoz hasonlóak. Azonban majd az ezeréves korszak végén, miután a „vasvessző“ a gőgös

szíveket megtörte s minden térdet engedel-mességre hajtott, miután az ellenszegülő, ja-vithatatlan bűnösök megsemmisítették, a sza-badság és a szeretet isteni törvénye Isten minden teremtményében működni fog. Mind-azok, kik a kiállott próba után beléphetnek a tökéletesség nagy korszakába, mely Krisz-tus ezer évi uralmára következik, gazdag bi-zonyosságát adják annak, hogy örömmel cse-lekszik akarátát s az Ő törvénye szívbeli ki-vánságaiknak megfelel.

„A szabadságban . . . álljatok meg“.

Tekintettel kell lennünk arra, hogy sza-badságunkkal, melyet Krisztusban élvezünk, másokat lelkiismeretükben meg ne sértsünk. „Tartozunk pedig mi, kik erősek vagyunk azzal, hogy az erőtlenségnek erőtlenségét hor-dozzuk és ne kedveskedjünk magunknak“. (Róm. 15:1). Ha e figyelmeztetést figyelmen kívül hagynók, áthágnók a szeretet tör-vényét.

Pál apostol e fontos tárgyról a Rómabe-liekhez írott levelében értekezik. (Róm. 14:1—23; 15:1—7). Hangsúlyozza, hogy az Ur nem minden tanítványa bír a hit ugyanazon mértékével. Azok, kik erőtlének a hitben mindnyájan felismerik, hogy Krisztus Meg-váltónk, azonban nem ismerik fel a szabad-ságot, melyet Krisztusban nyerünk. Az egyik felismeri azon szabadságot, hogy mindent megehetik, míg a másik, ki gyöngé a hitben, csak főzeléket eszik, hogy nehogy megrontsa a törvényt, melynek kötelezettségét önmagára vonatkoztatja még most is. Az erősebb a gyengébbet meg ne vesse és a gyengébb mást ne igazítson (ítéljen). Bennünket ki kellene elégítsen annak a tudata, hogy Isten még a leggyengébbet is elfogadja.

Ehhez hasonló a napok megfigyelése (különböztetése) is: „Némely egy napot más napnál becsületesebbnek tart; némely pedig minden napot egyformának tart. Minden em-ber a maga értelmé felől legyen bizonyos“. Az apostol e szavakban nem tanítja, mint némelyek következtetik, hogy e dologban minden egyes saját véleménye mellett álljon tekintet nélkül arra, hogy helyes-e az ő né-zete, vagy helytelen. Épen oly kevéssé akarja azt is mondani, hogy az egyiknek olyan

igaza van, mint a másiknak. Ellenkezőleg fi-gyelmezteti a szenteket a Krisztus teljes sza-badságában való növekedésre, valamint az erőseket a gyengébbekkel szemben való el-nézésre és türelemre inti. Ő elismeri, hogy vannak erősek és világosan mondja, hogy azon aryafi, ki bizonyos eledelek élvezetét, valamint a szombatok és ünnepeket illetőleg kötve érzi magát, a hitben erőtelen. Nem a szeretet alapján cselekednénk azonban, ha egy gyöngé testvért, ki magát Isten törvénye megtartása által véli megigazíthatni, kinevet-nénk. Ugyisztén lelkiismeretét illetően sem kell könnyelműen, felületesen elbánni övele oly dolgokban, melyekben nem ismeri el szá-badságunkat, sőt inkább föl kell karoljuk őt, mint atyánkfiát, abban a bizodalomban, hogy a Krisztus iskolájában néhány tapasztalat ál-tal a kegyelemben és a tudományban növe-kedni fog s rendre elfogja érni azon szabad-ságot, melyet némelyek csaknem egyszerre megnyernek.

Az erősek, kik az apostol szavainak ér-telmét: „jó, húst nem enni, bort nem inni, vagy valami egyebet nem cselekedni, mely-ben atyánkfia megütöközik, megbotráncózik, vagy megerőtlenül“, teljesen megértik, önma-gukat tagadják meg, ha az erőtlén atyafiért valamitől megtartóztatják magukat, ami a va-lóságban ugyan meg van engedve s mégis nagy áldást fog eredményezni részükre. Tu-datára ébrednek ezáltal még inkább annak, hogy közelebb jutottak Mesterükhöz s hiven járnak nyomdokain annak, kiről az apostol azt mondja: „Mert nem kedveskedett ma-gának“. Róm 15:2, 3.

Ha az erősebb atyafi a gyengébbet maró gunnyal, vagy bármilyen más módon fel nem ismert szabadsága használatára kényszeritené, azáltal bűnre vezetné, mert a lelkiismeret minden megsértése bűn. (Róm. 14:23). A gyenge testvéreket ennél fogva saját lelkiis-meretük szabadságára kell engednünk. Őket mint testvéreket kell elfogadjuk s éreztetnünk velük szeretetünk és igazságunkat azon re-ményben, hogy a nevelés által rendre ők is a Krisztus szabadságában való előjoguk he-lyes értékelésére fognak jutni. E módszerint Krisztus testének minden egyes tagja, ki a „lélek egységét“ megőrzi s másokkal szem-

ben engedékeny saját érzülete és meggyőződése szerint cselekedheti Isten akaratát s nevekedhetik a kegyelemben és ismeretben mi által a lelki eledel: Isten szavának használata által a gyermeki erőtlenségből erőteljes emberré fejlődhetnek a leggyorsabban

Az apostol aztán a szombatok és ünnepek megtartását tünteti fel, mint gyengeség és lélekben való fejlődés hiányának, mondván: A napokat, a hónapokat és az esztendőket megtartjátok. Félek rajta, hogy hiába fáradtam köztetek“ Gal. 4:10. 11. Pál apostol e szavával azokhoz fordul, kik előzőleg már elismerték Isten fiainak szabadságát, de hamis tanítók befolyása által ismét felvették a szolgaság jármát. A galaciabeliek gyöngesége, mit azáltal nyilvánítottak meg, hogy a Mózes által adott törvényt (tiz parancs) iparkodtak megtartani, bizonyásgul szolgált az apostoloknak abban, hogy a galaciabeliek az Isten fiainak szabadságára még nem értek el, sőt visszatértek a szolgák helyzetébe. Gal. 4:6—9, 19—31. Azért félhetett az apostol amiatt, hogy gyengeségeikben odajöhetnek, hogy az igaz evangéliumot: az örömhírt — miszerint Krisztus meghalt bűneinkért s a törvény átká alól megszabadított — elvetik s olyasvalamit fogadnak el, ami nem evangélium, tudniillik azt, hogy Krisztus csak azon esetben fogja őket megszabadítani, ha a törvényt megtartják. Gal. 1:4—8, 5:2.

A kolossébeliekhez írott levelében (2: 14—17) az apostol ugyanazon igazságot hirdeti mindazoknak szabadságáról, kik Krisztusban vannak, midőn ott is különösen az ünnepnapokat, szombatokat és az új holdat említi. Először is találóan fejti ki, hogy a pogányok (nemzetek) közül megtért hívők teljes bocsánatot nyertek s a halál átkától meg lettek szabadítva. Aztán továbbhalad s a zsidók közül megtért hívőkre vonatkozólag ezt mondja: „Eltörölvén a ceremóniák — ellenünk való — kézírását, (az írott törvényt) és azt haszontalanná téve, a keresztfára szegzé; megfosztván a birodalmakat és hatalmasságokat is, azokat nyilván mutogatva (engedelmes életében) diadalmat vévén azokon, (halálig való engedelmissége által)“

(Kol. 2: 14—15) — Az apostol ezt tovább folytatva így szól: — „Senki azért titeket (mivel az Ur minket (zsidókat) és titeket (nemzeteket) megszabadított) ne kárhoztasson az ételért, vagy italért, az ünnepnapra, az újhold napjára, vagy a Szombatokra nézve, melyek a következő dolgoknak árnyékai, de a valóság (lény) Krisztus (a felkent fő és test)“ (Kol. 2: 16—17). — Óh, mennyire magasztos is Isten fiainak szabadsága! Hadd álljunk meg benne mozdíthatatlanul! Hadd élvezzük a hit teljes nyugalma, mert megtarthatjuk szombatunkat, nem nyugtalankodva affelől, hogy a világ szombatot (nyugalmat) tart-e vagy nem — hogy emberi törvények által valamilyen nap van-e nyugalom napjául kitűzve, vagy nincs. Nyugalmunk megrendíthetetlen marad. Az minden héten hét napig tart és minden napon 24 óráig. Testi munka által az nem lesz megszakítva, valamint testi jólétünkől sem függ. Az mély, örökké tartó nyugalom, mely csak kétkedés — a váltságdíj alapjának elvetése, a test szerinti élet, lelkiismeretünk megsértése és Istennel való társaságunk megrontása által mehet veszendőbe.

Mennyire áldott azok állapota, kik Jézus Krisztusban s mint Istennek (érte) kifejlődött gyermekei áldás alatt vannak — nem mint szolgák, vagyis a törvény gyámsága alatti gyermekek. (Ján. 15: 25; Róm. 8: 15; Gal. 4: 1—6).

Óh mennyire elegendő is nekünk Krisztus bevégezeit, áldó munkájába való hitünk nyugalma — azon nyugalom, melyet sem a törvény, sem a világ nem adhat és amelyet mitőlünk, kik szabadok vagyunk, senki el sem is vehet! Elismerjük, hogy Izrael előképleti szombatjai — nemcsak a hetenkintiek, hanem az évi szombatok és örömeik is — sokkal kisebbek voltak, mint az azok által előre ábrázolt valóság; páska-ünnepek is sokkal kisebb fontossággal bíró volt, mint a mienk, aminthogy áldozatok, oltáruk, mécsesük és a szent kenyerek asztala is csak árnyékai voltak a valóságnak (a jobb dolgoknak). Mindeme dolgok valódi hasonmásai ezerszer nagyobbak és magasztosabbak.

Ákháb vétke — kapzsiság, gyilkosság.

I. Kir. 21. rész.

„És gondoljátok meg, hogy a ti bűnözőknek büntetése reátok következik“ (Móz. IV. k. 32:23)

Ákháb király dicsőségesen végzett egy háborút, megvervén a szíreket, kik betörést kíséreltek meg izrael földére. A király hírneve messze szétáradt. Talán tudomása is volt saját nagyságáról. Valóban Ákhábot úgy tekintették, mint izrael nagy királyainak egyikét. Jóllehet nem volt valóban nagy, karakterének voltak bizonyos fejlődő elemei. Mig Salamon királyt úgy különböztetik meg, mint aki az első király volt, ki elefántcsont trónust birtokolt, Ákháb királyra nézve azt hirdették megkülönböztető jelül, hogy elefántcsont palotája volt. Pompás palotája azonban fágas és szép kert nélkül szűkölködött. Szomszédjának. Nábothnak volt egy közeli szőlőskertje, mely a palota környékét gyönyörűvé tette volna.

Küldöncöket menesztett tehát Nábothhoz, hogy a kert megvételéről tárgyaljanak és jócska összeget ajánlott fel a szőlőskertért. Náboth jogainak teljes birtokában megtagadta az eladást. Amint a következmény mutatja, sokkal bölcsebb lett volna, ha jogai mellett nem erősködött volna. Bár a zsidó törvény megtiltotta családi örökségek áruba bocsátását, mindazonáltal módjában állott volna Nábothnak a király kedvéért s a maga hasznáért bizonyos időre bérbe engedni birtokát.

A biblia azt sugalmazza a keresztyéneknek, hogy minden, a lelkiismeretet nem sértő esetben bölcssek legyenek alkalmazkodni. Noha annyira teljes jogaik vannak, mint másoknak, (sőt nagyobb jogaik, mennyiben Isten gyermekei) mindazonáltal az Urral való frigyük egyik pontja az is, hogy nem fognak pusztán magukért élni, hanem főképen az Urnak és hiveinek szolgálataért. Intve vannak tehát, hogy ne várjanak teljes igazságot, noha mindig igyekezzenek teljes igazságot szolgáltatni, megegyezően az arany szabállyal, hogy: tele mérték lenyomva jó. Meg kell gondolniok, hogy ezen a pályán

haladva mind inkább és inkább elnyerik Isten áldásait és hogy jellemük tapasztalatai ilyen körülmények között csak segíthetik őket a jövő királyság tekintetében.

Jezábel királyné nem félt Istentől.

Ákháb felesége, Jezábel királyné történetének lapjain különösen egy jellemvonása emelkedik ki, mint legnagyobb lelkiismeretlenségre való Észrevevén, hogy Ákháb királyon a csüggettség jele látszik, oka után tudakozódott. Ahogy megtudta az okot, megígérte a királynak, hogy megszerzi neki Náboth szőlőjét; s tanácsolta, hogy legyen csak jókedvű. Nyomban leveleket irt hát Ákháb nevében s az ő királyi pecsétjét használva utasított néhány főtisztet, hogy egy bizonyos böjtnapon, amikor a nép gyászolni fog az Ur előtt bűneiért, Nábothnak tiszteleti helyet adjanak a templomban. Két embert aztán felbéreltek, hogy majd annak idején hirtelen álljanak fel a gyülekezetben és vádolják Nábothot, mint Isten és a király rágalmozóját. Az előjáróknak erre vizsgálatot kellett indítaniok s a bűnösség büntetését nyomban végrehajtaniok. A zsidó törvény úgy intézkedett, hogy az Isten ellen való káromlás megkövezéssel büntetessék. A felbérelt tanuk nyomban vádolták Nábothot s megerősítették egymás tanuvallomását. Erre aztán a tömeg felzúdult s a vádlottat a városon kívül megkövezték.

Ennek az eljárásnak szemérmertlensége mindenkit meglep. A böjt hirdetése csak látszólag volt Isten törvényeinek és az Ő igazságának tiszteletére. A királyné álnoksága vetélkedik mindennel a történelem lapjain. Az előjárók szolgálalkúsága a királyné iránt, bizonyosságot tesz arról, hogy micsoda alacsony erkölcsi állapot uralkodott abban az időben.

Ákháb király úgy látszik, hogy tétlen hasznothuzója volt ennek a gonoszságnak.

Mindazonáltal ő a felelős személy. Viselkedése mutatja, hogy ő nem volt igazában nagy ember. Gazdagság és rang nem eredményezheti a nagyságot, hanem a jellem egyedül. A király ugyanis nagyon készséges volt arra, hogy hasznót huzzon felesége szegyetelen viselkedéséből. Mihelyt ugyanis hallotta tőle, hogy Náboth meghalt, rögtön átment, hogy megtekintse Náboth szőlőjét s megállapítsa, hogy mennyiben lesz az alkalmas céljaira, mint a királyi kert leendő része.

Épen mikor a kertbe belépett, találkozott Illéssel, akit az Ur küldött hozzá feddő izenettel. A király üdvözölte a prófétát, mondván: „Megtaláltál engem, óh ellenségem?” Illés felelt: „Megtaláltalak, mert gonosz cselekvésre adtad magad az Ur színe előtt.” Erre aztán értesítette, hogy isteni végzés, hogy ugyanazon a helyen, ahol kutyák nyalták Náboth véré, kutyák nyaldossák ott a király véré is és hogy Jezabel királynénak hasonló sorsa legyen.

A jelen háboru az önzés eredménye.

Meg kell jegyeznünk, hogy a jelenben épügy, mint a múltban az Isten nem teljesít felügyelői tisztet avégre, hogy megmentse a világot esett állapotából, vágyaitól, kapzsiságának következményeitől stb. Ugy látszik, hogy hater esztendőn keresztül az Ur megelégedett azzal, hogy az emberiséggel a maga kárának leckéit tanultassa, kivéven ha az emberiség bűnének pályája nem ütközött össze terveinek végrehajtásával. Ilyen esetekben ez az Isten gondolata: „Eddig és ne tovább!” Annak megengedése, hogy az emberiség ártson magának, kétségtelen igen alkalmas mód arra, hogy súlyos leckéket tanuljon meg.

Ugy látszik, hogy Isten megparancsolta az angyaloknak, hogy többé ne tartsák vissza, hanem engedjék szabadon az ég négy szelét; engedjék meg az emberi nemnek, hogy magát akadálytalanul egyetemes küzdelembe keverje. Az eredmény a legostobább háboru, amely leszegényíti az abban résztvevő nemzeteket, millió virágjában lévő ember életbe kerül, adósságokat halmoztat, a melyeknek kamatfizetése esztendőkre megnyomorítja a népet, adósságokat, melyeket

valószínűen soha sem fognak megfizetni. A biblia jelzi, hogy a háboru után nagy lázadás kerül sorra s a lázadást követően pedig anarchia. Várni lehet, hogy a háboru szelei, melyek most szabadjukra vannak bocsátva, a Mindenhatótól fel nem tartva sujtani fogják a világot, míg el nem jön az emberiség végső korszakában Isten alkalmas ideje, amikor a Messiás királysága a világ megáldására felállíttatik.

Isten királyságának felállításával mindent megváltozik. A bűn nem lesz többé megengedve, sem az azt követő büntetés. Ehelyett büntetés fogja sujtani azokat, akik gonoszat kísérelnek meg, még mielőtt elkövetik a gonoszt. Mert az Ur megígérte: „Nem ártanak és senkit el nem veszítenek az én egész szent hegyemen.” (Esaiás 11:9.) Ebben a dicsőséges időben Isten áldása lesz minden jó szándékon és jó kísérleten és értelmileg, erkölcsileg és fizikailag felemelést hoz az azokban részeseknek. Ily módon teljesedik be a Szentírás, mely azt mondja: „Mikor a Te ítéletid lesznek a földön, az igazságot megtanulják a földnek lakosai.” (Esaiás 26:9.)

A kapzsiság bűne.

Bűn és önzés tulajdonképpen egy jelentésű kifejezések. Mikor Ádám tökéletes volt, Isten képére és hasonlóságára formálva, akkor önzetlen, igaz, nemeslelkű, szelid és jóakaratu volt. Mert ezek az isteni természet elemei s az embernek Istenhez hasonlóságában birtokolnia kell ezeket. A legelső bűnt Sátán követte el. Nagyrovagyó, önző terveinek a megvalósítása céljából történt, hogy meghamisította az isteni izenetet, ellentmondott a Mindenhatónak, a hazugságok atyjává lett, Ádámnak és fajtájának gyilkosa. Éva anyánk pályáját is megszerzett önzés sarkalta Szomjazott a tudásért, melyet a Sátán mondása szerint, az Isten iránt való engedetlenséggel megszerezhetett. Ádám atyánk engedetlensége nem tudatlanságból volt, hanem mert azt hitte, hogy az engedetlenséggel és Éva anyánk tapasztalataiban való részesedés által élete boldogabb lesz.

Manapság bárhova tekintünk, módunkban van minden bűnt tisztán visszavezetni forrására, az önzésre. A kapzsiság, önzés —

bűn. Ez nagyon is elhatalmasodott, mert hiszen mindenki vétkező. Igaz, hogy törvényeink igyekeznek megvédeni bennünket jogainkban, de mennyire tehetetlenek vagyunk gyakran jogaink biztosításában s magunk védelmében azokkal szemben, akik igaztalanul megsérteni törekszenek az arany szabályt.

A mindenkinek szóló lecke az, hogy Isten szemében senkinek, ki magát Isten gyermekének vallja, nincs megengedve az arany szabály megrovódítása. Egy második tanulság az, hogy míg mi arra vagyunk kötelezve, hogy igazságot tegyünk s megadjuk az arany szabály követelményét mindenkinek, mi nem mindig kérhetünk igazságot s az

arany szabály alkalmazását másoktól. Sőt Isten népének inkább úgy kell tekintenie magát, mint Isten helytartóit és követeit egy olyan országban s olyan nép között, mely idegen Tőle és az Ő kormányára nézve. Amint az Ur gyermekei mindig igazságosak, úgy nagy-lelkűeknek is kell lenniök, „hogy messzi ragyogtassák az Ő dicséretét, ki előhívta őket a sötétségből csodálatos világosságára“. Amiképen az Ő mennyei Atyjuk egyben igazságos és nagy-lelkű, azonképen az Ő gyermekeinek is részesedniök kell az Ő jelleméhez való hasonlóságban és segítő kezet kell nyújtaniok mindenben, mi az igazságért munkálkodik.

A legnagyobb csoda a feltámadás.

Az „uj teremtés“ Istennek olyan munkája, mely az eddigi teremtményektől teljesen különbözik. Az „uj teremtés“ folyamata a közel jövőben véget ér és földi lény a földi természetéről többé át nem változhatik isteni természetre.

Az ember többé-kevésbé elbukott állapotban van. Amit hall Istenről, az isteni természetéről, a bűnről és következményeiről, a Krisztus által való kibékülésről, a Krisztussal való örökös társulás, ígéretéről, természetes uton, emberi képességei folytán fogja fel. Odaadást kell tanúsítania, hogy az evangélium üzenetét megérthesse. Némelyik nagyobb, másik kisebb mértékben teszi ezt. Előbbiek, midőn hallják, hogy Isten a bűnbánó részére kegyelmes intézkedést tett, figyelmesebbek lesznek s több örömet fognak találni, mint azok, kik kevésbé értékelik ezt. Minél elcsettebb állapotban van valaki, annál kevésbé fogja megérteni az igazságot. A bukott ember természetes léte körében mozog s így annál kevésbbé látja lesúlyedt állapotát, valamint kevés hajlandósága is van az Istenhez való közeledésre s az igazság szavának befogadására. Azok, akik nem képesek a dolgok közötti különbség megértésére, a kísértő tévtanai által vannak félrevezetve.

Miként lehetünk „uj teremtményekké“.

Azokat, kiknek „füle van a hallásra“, fölhívja Isten a Krisztussal való örökös társulás elnyerésére, amely részükre nagy örömhirt jelent. Mintegy így szólnak „Örvendek, hogy meghívott Isten engem családjába s gondoskodott tökéletlenségem elfedezéséről. Örülök, hogy tudom, hogy azokhoz, kik Krisztus érzületével bírnak és nyomdokain kívánnak haladni, egy különös meghívás intéztetett; ez alkalmat tehát örömmel fogom felhasználni, miért is e meghívással összhangban élő áldozat gyanánt ajánlom fel magamat Istennek“.

Ha e lépést megtettük, meg vagyunk térve. Hogyan történt ez? Elfordultunk a bűn útjáról, feladtuk saját akaratunkat és az igazság ösvényére léptünk. Ez a megtérés.

A következő lépés a felszentelésből áll; akarunk Istennek tetsző áldozatot tenni. Teljes felszentelésünk magába zárja mindannak felajánlását, amivel bírnak, vagy rendelkezünk; emberi életünk, egyéniségünk, valamint minden reménységünk, iparkodásunk és gazdagságunk feláldozását. Vajjon ezáltal „uj teremtményekké“ leszünk-e? Nem! Azonban a

felszentelés biztosítéka, mintegy lépcsőfoka új teremtményekké való kifejlődésünknek. Mi a további kötelességünk? Jézus érdemének felhasználása, mely elfedi minden tökéletlenségünket és képezi menyasszonyi ruhánkat. Mi az előnye Jézus felhasználásának? Elfogadhatóvá tesz minket Isten előtt. Az apostol figyelmeztet, hogy adjuk testünket Istennek élő, szent áldozatul, mert ez a mi okos tiszteletünk. (Róm. 12 : 1, 2.)

A következőket már Isten végzi. Ő megnyilvánítja áldozatunk elfogadását, midőn minket a Szentlélek által nemz. E tény teljes értelmének megragadása tulszárnyalja felfogási képességünket. Isten Jézus Krisztust, a Főt és felszentelt követőit, mint Krisztus testét képező, előre meghatározott osztályt ismerte. Ezen előre meghatározott osztály tagjaivá való elfogadás akkor történik meg, midőn magunkat az Istentől meghatározott követelményeknek alá vetjük. Hűségünk és odaadásunkat az ima hozza napvilágra, valamint akaratunk helyes és teljes átadásáról is ez szolgáltat bizonyítékot. S ennek bizonyosságát akkor adjuk, ha engedjük, hogy az igazság ránk hatást gyakoroljon. Ha megtévedünk, hűségünk olyan mértékben nyilvánul meg, amilyen mértékben mérlegeljük a körülményeket és határozunk! Ha elhatározásunk lassu, nehéz felfogásuaknak adjuk bizonyítékát. Ha ellenben gyorsan határozunk, Isten és az igazság iránti hűségünket bizonyítjuk be s mint gyermekei, jólesést fogunk találni Előtte. Ha elhatározásunk lassu folyamatu, nem vet el minket, de a Krisztus iskolájába kell jutnunk

Miképp fejlődik ki az új teremtmény?

Az „új teremtmény“ míg a testben van, embrió (magzat-csira) által van jelképezve, míg más oldalon gyermekeknek számíttatunk, kik még nem értük el az emberi kort, de előfélben vagyunk a kegyelemben, tudományban stb. s egy jellemet fejlesztünk ki, Mindkét képlet megragadó. Azonban nem szabad őket összetéveszteni. Egy még nem született gyermeket nem képzelhetünk el, mint a tudományban növekvőt; valamint épen olyan kevésbé képzelhetünk el egy

emberkor eléréséhez közeledő egyént még csak csirának. A csiráról szóló képlet megmutatja nekünk, hogy az embrio-gyermeknek növekednie kell és a növekedés fejlődése a tápláléktól függ. Ha valamilyen szerencsétlenség fordul elé, a csira könnyen meghalhat, vagy szerencsétlen szülés állhat elő s a csira nem juthat többé életre. Azon időtől fogva, hogy „új teremtmények“ lettünk a Krisztusban, új érzületet kezdünk kifejleszteni. Elménk ugyanaz, melyet az új akarat fejlődésre juttatott, hasonlóképen testünk is ugyanaz, amely ezelőtt volt. an-inthogy az anya a fogamzás után is ugyanaz az egyén, ki előbb volt. E tényt más világításból is szemügyre vesszük. Ezen új teremtmény, mint uralkodó erő, egyedül csak Istentől és tőlünk van elismerve, amennyiben halandó testünk ön tekintetbe. Miért uralkodó hatalom az új teremtmény? Mivel többé nem az ember, hanem Isten akarata az irányadó. Ha új teremtmények vagyunk, úgy egyuttal Isten akarata a mi akaratunk. Mirt új teremtményeknek jogunk van földi testünket uralni, miután annak földi jogait feladtuk. Az áldozatot Isten elfogadta és kötelessége az „új teremtménynek“ a testet hiven Isten akaratával összhangban uralni. Annálfogva rajtunk áll vigyázni, hogy a halandó test szolgaságban tartassék. Valaki mondhatná, hogy barátság-talanul bánunk földi testünkkel; de Isten álláspontjából tekintve, elég bölcsen bánunk vele, ha Isten akaratát iparkodunk véghez vinni. Ha Isten akarata az volna, hogy valamilyen munkát végezzünk, úgy testünket bizonyára előre begyakorolnók, hogy használhatóvá tegyük a munka véghezvitelére.

Bizonyos értelemben így szól az új teremtmény a halandó testnek; Te csak ideiglenesen vagy az én testem, én új teremtmény vagyok s felakarlak használni téged Isten tervében, akaratának cselekvésében, hogy meglássam mennyire tudok engedelmes lenni Isten követelményeinek. Ámde a test is érezhetne: Nekem velem született előjogaim vannak, melyeket érvényesíteni akarok! Erre az új teremtmény ezt fogja felelni Neked már nincsenek jogaid. A határozott arra vonatkozólag, hogy mit kell tenned, vagy elhagynod ennekutánna tőlem fog születni. Ha az új

teremtény a testnek jogokat engedne virágzásba szöknék újra tervével és iparkodásával, az új teremtményt gyengíteni és a fejletlenség állapotában tartaná, úgy bátorságra, erejére, mint határozottságára vonatkozólag. Az új teremtménynek kötelessége tehát az ő ember minden érdekeinek gyepölőjét kezébe venni és lehetőleg mindent Isten akarata alá vetni.

A lélek lényegét az egyéniség képezi.

Mint új teremtmények minél inkább kézbe vesszük a régi lény érdekeit, annál jobban erősödünk lélekben, annál jobban előleszünk készítve az elváltozásra. Mi is az a mi elváltozásunk? A feltámadásban a szellemi alapra való megszületésünk. Régi testünknek egy parányi része sem fog az új állapotba jutni. Tehát mi fog átmenni az új állapotba? Az „új teremtmény”. Mi is csak az új teremtmény? Az „új teremtmény” az az Én, mely a halandó testben van ugyan, de nem természetes kenyérből táplálkozik, hanem Isten minden igéjéből. Ha a jelen időben Isten az új teremtmény javára akar munkálkodni akkor földi testünkről okszerűen kell gondoskodnunk. Testünkkel szemben visszaélést nem szabad elkövetnünk Isten akaratával összhangban. A test az új teremtménynek lett tulajdonává. Az új teremtmény saját akarata szerint fogja alkalmazni a tettet. A szellem test az Én, személyiség vagy lényeg nélkül nem lenne lélek, miképpen a földi test sem létezhetik az Én, vagy lényeg nélkül. Az Én és a személyiség képezi a lelket; ötven, hatvan, hetven stb. kgr. testi rész csak anyagot alkot.

A lélek (létezés) apáról fiúra megy át. Ádám és Éva lelket adtak gyermekeiknek és hasonló módszerint ültetődött tovább az élet szikra, melyet eredetileg Isten adott az embernek. A feltámadás idején az élet szikra, vagy személyiség át lesz ültetve az új életbe és lélek képződik. Ezen életszikra, melyet mindig elismer Isten és az elért fejlettség teljes mértéke szerint őriz meg, új testbe lesz átültetve, mely tökéletesen megfelel az életszigrának, vagy lénynek. Az új test és érzület között semmi hamis, vagy harmóniátlan nem állhat meg, míg ez életben az új érzü-

let annál több harcra és nehézségre bukkan a régi test részéről, minél erősebb, mert annál inkább sóvárog az új test után.

Miképp megy véghez az átültetés?

Megfejtethi-e az olvasó, hogy az új testbe miképpen lesz ezen új élet átültetve? Nem! Az Ur Jézus esetére vonatkozólag bizunk annak bizonyítékával, hogy egy szellemi lény, a Logos (Ige) elhagyta szellemi állapotát és földi alapra jött, mely alapon személyisége: az Én emberré lett. Továbbá az Írás mondja nekünk, hogy az, aki a világra jött, meghalt, ismét mennybe ment, honnan vissza fog jönni. Ez mind ugyanazon *Én* Lénye és hatalma új életéhez mérten változott el. Urunknak először szellemi, később emberi s a jelenben pedig egy mindenekfelett magasztos isteni teste van. E különböző testben is megmarad azonban továbbra is *Énje*, személyisége.

Énünk, vagy személyiségünk a földi testtől el fog válni és új testet fog nyerni. De csak az új teremtményeknél áll fenn ez eset. E munkát végbevihető hatalom, isteni hatalom. Ha meglehetne állapítani, hogy miből lett az első ember lélekké teremtve, akkor talán lehetséges volna magyarázatát adni annak, hogy az új teremtmény milyen módon nyerte az élet csiráját, magvát és az miképpen növekedik. A feltámadás egész kérdésére vonatkozólag — nemcsak az új teremtmény, hanem általában a világra vonatkozólag is Isten hatalmában kell bízunk.

Az Isten hatalmában kételkedő nem hihet a feltámadásban. Mi például nem vagyunk képesek felfogni, hogy az oly rég elaludt Ábrahám, Mózes és mások, hogyan jönnek olyan állapotban az életre, hogy képesek legyenek önmagukat felismerni, olvasni élettörténetüket a bibliában és megemlékezni arról, hogy a bibliában leírt események meglettek. Isten tudja egyedül csak, miként lehet ez. De mi hittel elfogadjuk mivel Isten mondotta és mondja.

Célszerű magyarázat.

Ha az emberi állapotra való feltámadást és új testtel való felruházást

megérthetnők, akkor közelebb jutnánk annak megértéséhez, hogy miként lehet az új „teremtmény“, az új „személyiség“ új „testével“ felruházva, mert új teremtmény új testet fog nyerni. Mikor felvesszük új testünket akkor tudni fogjuk azt, meg van írva, hogy akkor meg fogjuk tudni, hogy miként ismergettünk meg. (I. Kor. 13:12).

Azonban időközben szabad nekünk ily magyarázat után kutatni, mely értelmünket megkönnyítheti. Gondoljunk például egy grammafón lemez elkészítésére, előállítására! Egy bizonyos valami: a hang jön ki a beszélő egyén szájából és kisebb-nagyobb benyomásokat idéz elő a viaszból való lemezen. Később a hangot ismét lehet produkálni ugyanazon viasz-lemez által. Tehát ha tudjuk, hogy az emberi hangot miként lehet feleleveníteni, visszatéríteni, úgy e tényben némileg magyarázatát találjuk annak, hogy Isten határtalan hatalmában képes mindent megőrizni, ami elménkben van felraktározva és egyuttal magyarázatát ta-

álljuk annak is, hogy miképen történhetik közvetlen megtartása mindannak, amire a jövőben lehetséges, hogy szükségünk lesz. Mi magunkat nem testi tulajdonságok, hanem a lelkületünkbe bevésődött tények alapján fogjuk ismerni. Ha értelmünket elveszítenők, úgy nem tudnók magunkat azonosítani.

Isten minket új teremtményekké teremtett. Ő mindenható, ki jól tudja, miként tegye ezt. Minél képesebbek vagyunk bölcsességének hosszát, mélységét, magasságát és szélességét megérteni, annál inkább tudjuk mi szavait s annál közvetlenebb és nagyobb lesz benne való bizalmunk. Nagy boldogság árad felénk azon tényből, hogy Isten feltámadási ígéretet tett. „Az Istennek boldonsága bölcsőbb az emberek bölcsességénél“. I. Kor. 1:25. A világ nem értheti meg, mert neki boldonságnak látszik az. Ennélfogva nem is tud hinni a feltámadásban, következőleg nem is örülhet úgy, mint mi örvendezünk gyakorlott hitünk által

„Az Istennek Lelkét meg ne oltsátok“!

I. Thess. 5 : 19:

Az Isten szent szellemét nemcsak az olaj jelképezte hanem az arany gyertyatartóból származott világosság is mely a szent helyen volt látható. Önfeláldozásunk által mi is nagy kegyelmet nyertünk és igaz tudományra tettünk és teszünk szert naponként oly mérvben, amennyire hűen foglódunk a szent helyen. Ez utóbb említett esetben az Ur elfogadja önfeláldozásunkat és nyerjük a Szentlelket minden napon,

ha — mondom — hűen és igazán járunk el tisztünkben mindenkivel szemben, ha szorgalmasan felhasználjuk időnket elsősorban mennyei Atyánkat dicsérni, magasztalni, másodsorban pedig egymásnak épületére és vigasztalására sietni. Róm. 15:2; Fil. 2:4, 5; 1 Péter 2:21; Kol. 3:13.

Az egész evangéliumi koron keresztül az anyaszentegyház a világ világossága volt. Az Ur azt mondta egy

alkalommal az apostoloknak: „Ti vagytok e világ világossága“ Máté 5:14. — Most pedig mi vagyunk. De ha nem vigyázunk, ezt a világosságot többféle módon meg lehet szüntetni önmagunkban. (Máté 6 : 21.) Például ha egy lámpából az olaj kifogy és nem töltünk mást, kialszik, ugyisintén, ha a levegőt elzárjuk tőle. Tehát gondozni kell, olajjal megtölteni, a portól megtörölni és a hamvát elvenni gyakran, hogy tisztán égjen.

Igy van ez mivelünk is. Ha nem vigyázunk, valami kioltja a Szentlélek világát. Például, ha az Urtól elvonjuk magunkat világi törekvések által, ha megvetjük elfogadásunkat és elmulasztjuk a Szentírásból és a rendelt eledelből táplálkozni, ha elmulasztjuk imáink által az Urral társalogni, Őróla elmélkedni, ezen esetekben az olaj nem ég és végtére ki fog aludni egészen. Ez pedig nagyon szomorú állapot volna.

Ha az Urhoz jöttünk és Szentlelket nyertünk, szoros összeköttetésben is kell maradnunk Ővele, hogy szüntelen érezhessük közellétét. Égjen az olaj folyton, hogy szeretetünk kiterjedjen még ellenségünkre is, akik sértetnek. És valóban úgy legyen, testvéreim! Mert a parancsolat vége a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és az igaz hitből való szeretet, melytől némelyek eltévelyedtek, elhajolván hiábavaló beszédekre. (Tim. 1 : 5, 6.) Hogy önfeláldozásunk tüze lobog-e e tökéletlen testben is, amint az apostol emliti: „E kincsünk pedig cserépedényünkben van.“ (II. Kor. 4 : 7.) Buzgóságunk által mutathatjuk meg, ha gyakorolni fogjuk szent Akaratát véghezvinni, dicsőséges tervének kijelentett részei alapján.

Ez az értelme annak, hogy használni kell folyton az olajat, hogy világosságunk szövénéke szüntelen égjen, mint a szent helyen égtek a gyertyák szüntelen. „És ezt mondá Isten Mózesnek : Parancsold meg az Izrael fiainak, hogy hozzanak néked tiszta faolajat, hogy a lámpások szüntelen égjenek, hogy minden nap estvétől fogva reggelig égjenek azok az Ur előtt“... Móz. 24:1—3.

Figyeljük meg, hogy mik azok, amik szívünk tiszta szeretetének lángját megolthatják? A világ, a test és az ördög, mely „mint az ordító orszlán széjjel jár körülöttünk“... mindezek nagy ellenségei a Szentlélek világosságának. Ha a világnak lelke (érzelme) támad fel szívünkben, azonnal megoltja a Szentlélek világát. A fösvenység, gondatanság, vagy a jó cselekedetben való megfáradás lelke, ha megengedettik, nagyon hamar kioltja a Szentlélek világát. Azért mondja így Jakab apostol 1:15. versben: „Annakutána a kívánság — minekutána fogadott — szüli a bűnt, a bűn pedig — minekutána véghez megy — nemz halált“.

A keresztyén embernek nagyon kell vigyázni arra, hogy a Szentlélek világát fenntartsa, mert máskülönben nagyon veszélyes az élete. A tengerpartján sétálni nagyon kellemes, de nagyon veszélyes is lehet. Ép úgy a tengeren hajózáni, mert hamar bele lehet fulni. A tenger a világot jelképezi. Az új teremtmények élete nagyon veszélyeztetve van s akik megfáradnak a jó cselekedetben, a tengerbe: a világba esnek. Az Ur az Ő tanítványainak azt az igen jó tanácsot adta az apostol által, hogy „el ne hagyják a

gyülekezetüket“, hogy el ne veszítsék a világosságot, hanem „intvén egymást ugymond — mivel látjátok, hogy ama nap elközelget“. Zsid. 10:25. Megtörténhetik, hogy csak egy testvér, vagy nőtestvér van egy községben. Ha ez folyton táplálkozik a rendes eledelből, fenntartja világosságát. Néhol többen vannak és egyik-másik nem vágyik a gyülekezetbe; az ilyen igen rosszul érezheti magát lelki állapotában. Vannak, kik csak otthon szeretnek tanulni és így önként visszatartják önmagukban a lelki ajándék nevelkedését, pedig azt mondja Dávid a 133. zsoltárban: „Ime, mely igen jó és gyönyörűséges dolog az Atyafiak egyezésében való lakása“.

Tehát gyülekezzünk össze mindnyájan nagy örömmel mindig, mert drága Urunk megígérte, hogy: „Valahol ketten, vagy hárman egybejönnek az én nevemben ott vagyok Őközöttük“. Máté 18:20. Ez valóban ugyanis van, mert minél többször összejövünk és minél nagyobb a létszám, annál nagyobb az örömünk és annál áldásosabb új emberünknek, mivelhogy szükség is egymást vigasztalni, bátorítani és építeni ezen a göröngyös keskeny úton. 1. Tess. 4:18.

Ha így cselekszünk, akkor betelünk szent szellemmel, amely meg

is látszik nap-napután életünkben; az ilyenek természete nyugodt, csendes, szelid és belső örömmel telt. Azok, akik folyton fognak fejlődni az Ur szellemében, valószínűen elenyерik a királyi széket az Ur Jézussal. Legyünk azért folyton ébren, hogy szí árdan haladjunk és növekedjünk az engedelme-ségben és a szent Szellem által való szeretetben, mert csak így fog a Krisztus szelleme bennünk lakozni bő-ségesen.

Az Isten ilyeneknek örvend nagyon, kik közös örökösök is lesznek az ő szerelmes Fiával, a Krisztussal az ő dicsőséges országában. „Aki győzedelmes leszén, azt mivelem, hogy az én Istenem templomában oszlop legyen az és többé onnan ki nem jő; Őreá felirom Istenem nevét — Istenem városának nevét, azaz: az új Jeruzsálem nevét, mely mennyországból száll alá az én Istenemtől és az én új nevemet is.“ Jel. 3:12.

Ha már betölté szived az Ur,
Nyugalom s béke osztályrészed,
Őrizd hiven dicső s hü kegyét,
Mig valóra válik reményed.

Testvéri közösség áldását
Nagyra becsüld, olajad áraszd!
Karjában bizva, erős reménnyel
A szent Jeruzsálemet válaszd!

**Alábbi címen a következő
könyvek, füzetek
és lapok szerezhetők be:**

„Az isteni terv korszakokban“. 375
oldarra terjedő mű. Ára 2 korona.
„Isten tervének főbb részei“. 50 fill.
„Teremtés hat napja“. Ára 40 fill.

„Milleniumi énekek gyűjtéménye“.
Ára 60 fillér.

„Mindennapi mennyei kenyér“. Füzve
70 fillér, kötve 1 korona 50 fillér.

„Urunk nagy jövőndölése“. 40 fill.

„A szövetség sátora, mint jobb ál-
dozatok árnyéka“. Ára 1 korona.

VILÁGÍTÓ ÉS ÓRTORONY

Krisztus jelenlétének hirdetője

ROCK OF AGES
Other foundation can
no man lay
A RANSOM FOR ALL

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljö. Ézs. 21:12.

III. evf. Március 1. 1916. Ádám óta 6043 3. szám.

Tartalomjegyzék:

Öröm a szomorúságban . . .	211
Hűs tüzes szekere . . .	218
Az üdvösség megnyerése . . .	222
Vágyakozás. Kérdések . . .	224

„Mikor az én állóhelyemben állanék és állanék az erősségekben és szorgalmasan vigyáznék annak meglátására, mit szólna nékem az Úr és mit kellene felelnem az én dorgálásom után. — Felelt nékem az Úr és mondván: Ird meg e látást tettes betűkkel e táblákra, hogy az olvasó szabadon olvashassa azt.” (Habakuk 2:1.)

„Akkor lesznek jelek a napban, holdban, csillagokban, a földön a Pogánynepeknek szorongattatások tanácsokban való megfogvatkozásnak miatta, mivel a tenger és a hab zugni fog; az emberek is elámulnak a félelem miatt és azoknak várdása miatt, melyek e földnek kerekességére következnek, mert az egeknek hatalmasságai megindulnak. Mikor látjátok, hogy ezek megtérsznek, tudjátok, hogy közel van Isten országa... Nézzétek és emeljétek fel fejéteket, mert elközelgett váltáságotok.

Ezen folyóirat és megszentelt missziója.

Az „Örtorony“ védi egyedüli igaz alapját a keresztyéni reménységnek a kien-gesztelés, az „ember Krisztus Jézus drágalátos vére által, ki saját magát adta váltságul mindenekért“. (1 Péter 1:19; 1 Tim. 2.6.) Minden értékes drágaságaival az Isteni szó erős alapjára felépítve, további feladata mindent megvilágosítani mi . . . Istenben volt elrejtve, . . . hogy mostan . . . a gyülekezet által nyilvánvalóvá tétetnék Istennek azon sokféle bölcsessége, — „mely az emberek fiainak más időben meg nem jelentetett oly mértékben, mint a jelenben megnyilvánított“. (Eféz. 3:5—9, 10). Az „Örtorony“ füg-getlen minden szektától, valamint minden emberi hitfelekezettől és annál inkább iparkodik magát minden kinyilatkoztatásában alávetni a Szentírásban megnyilvánított Isten akara-tának a Krisztusban. És azért bir azon szabadsággal, hogy mindent, mit szólott valaha az Ur, bátran és minden tekintet nélkül hirdetné, olyannyira, mennyire azt nekünk az Isteni bölcsesség arra vonatkozólag ajándékozza.

Mi tudjuk azt, amit állítunk, midőn feltartóztatlan hittel Isten biztos ígéreteire támaszkodunk. Azért a világítótorony lapjain semmi sem jelenik meg, melyet mi mint arra kellőt el nem ismerhetünk. Tehát nagyon kérnők olvasóinkat, hogy ezen folyóiratnak egész tartalmát — megcsalhatatlan próbaköven az Isteni szónak — melyből mi idéze-teinket feljegyezzük, megvizsgálni sziveskedünk.

Mit tanít a Szentírás világosan?

A „templom“ („egyház“, „kiválasztottak“) „az élő Istennek egyháza“ — különös műve kezeinek. Felépítése ezen egyháznak tartott az egész evangyéliumi koron át, elkezd-vén, mikor a Krisztus a világért meghalt és egyuttal szegletköve lett ezen templomnak, vagy egyháznak, mely által, midőn bevégeztetik — jönnek az áldások Istentől „minden népre“. (1 Kor. 3:16, 17; Eféz. 2:20—22; 1 Móz. 28:14; Gal. 3:29).

Időközben azok, kik Krisztus kiengesztelő váltságmunkájában hisznek és Istennek felszentelték magukat, „épületkövekké“ lesznek csiszolva. S midőn ezen „élő, kiválasztott drága köveknek“ legvégsője is ki lesz dolgozva, a nagy Építőmester akkor fogja mind egyesíteni, vagyis összeilleszteni azokat az első feltámadásban. Az akkor befejezett „templom“ az Ő dicsőségével lesz betelve és az egész ezerévi napon Isten és emberek között, mint gyülekezet közbenjáró gyanánt fog szolgálni. (Jel. 15:5—8).

Minden reménynek alapja, úgy a világot, mint az egyházat illetőleg abban a tényben jut kifejezésre, hogy „Krisztus Isten kegyelme által megkóstolta a halált min-denekért“ és hogy Ő lesz „az igazi világosság“, mely „megvilágosít minden e világra született embert“ — „az Ő idejében“. (Zsid. 2:9; Ján. 1:9; 1 Tim. 2:5—6).

Az „igaz egyháznak meg lett ígérve, hogy látni fogja Urát, hasonlatossá lesz Ő hozzá, részese lesz az „Isteni természetnek“ és „örököse az Ő dicsőségének“. (1 Ján. 3:2; Ján. 17:24; Róm. 8:17; 2 Péter 1:4).

Jelenlegi feladata.. a „templomnak“ tökéletesbitése és előkészítése a szenteknek jövőendő szolgálatukra: királyai és papjai lenni a jövőendő „korszaknak“. Ők Isten bizony-ságai a világgal szemben és iparkodniok kell felépülni a kegyelemben és ismeretben. (Ef. 4:12; Máté 24:14; Jel. 1:6; 20:6).

A világ reménye a neki ígért áldásokban, gyógyítási alkalmatosságok ismeretében van, mely minden emberrel megtörténik Krisztus ezer évi uralma alatt, hol a szófoga-dóknak és alázatosoknak minden vissza fog adatni — az Ő megdicsőült „temploma“ egyháza által — ami Ádám által elveszett volt, hol azonban minden kemény nyaku, gonosz szándéku ki lesz irtva.

C. T. R. az amerikai angol „The Watchtower“ szerzője. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

E tizenhatoldalos havi folyóirat az alábbi címen kapható: **Szabó Károly** Marosvásárhely, IV. Béla Király-utca 46. sz. Szegény és érdeklődő egyéneknek portó beküldése mel-lett szívesen küldjük.

E folyóiratban megjelentekért felelősséget vállal **Szabó Károly**, szerkesztő és kiadó Marosvásárhelyt.

A VIIÁGITÓ ÉS HŐRTORONY

Krisztus jelenlétének hirdetője.

Marosvásárhely, 1916. március 1.

Öröm a szomorúságban.

„Boldogok lesztek, mikor titeket szidalmaznak, háborgatnak és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek Én érettem. Örüljete és örvendezzete, jutalmatok bőséges menyekben, mert eképen háborgatták a prófétákat is, kik tielőttetek voltak“. Máté 5:11—12.

Urunk e szavait a tanítványokhoz intézte, de nem csupán az apostolokhoz, kiket különös hírnökeikül választott, hanem mindazokhoz is, kik az Evangeliumi koron át tanítványai lettek. A tanítvány fogalma alatt rendesen azt a tanulót értjük, vagyis azt, a kit más tanít. Idézetünk e szavait azért az Ur Jézus minden tanítványának meg kell szivlelnie. E szóval, hogy „boldogok lesztek . . .“ Urunk az üldözéssel kapcsolatos isteni kegy megnyilvánulása jelét mutatja. Atyánk részéről jövő kegyelmi ajándéknak kell tekintetünk, ha minket háborgatnak, ha a Krisztushoz való hűségünk miatt szólnak rólunk hazug, ócsárló beszédek.

Természetesen senkinek sem esik jól, ha háborgatva, üldözve és rágalmazva van. Az Írás kijelenti, hogy a jóhírnév igen nagyra becsülendő. Azonban, ha Krisztusért szenvedünk, bizonyosak lehetünk affelől, hogy Isten megjutalmaz minket. Isten erre vonatkozólag gondoskodott mirőlünk s tudomásunkra adja, hogy fog jönni egy idő, midőn jelenlegi szenvedéseinkért kárpótolva leszünk.

Amidőn a Krisztusért ránk jövő szen-

vedéseket (háborgatást, üldözést, rágalmazást) türelemmel hordozzuk, szerfölötti nagy, örök dicsőséget szerzünk magunknak. Ez álláspontból tekintve jövő dicsőségünket, valóban kívánnunk kellene a szenvedéseket. Ezzel azonban nem az van mondva, hogy magunknak szükségtelen üldözést szerezzünk. De ha tudomására jutunk annak, hogy szenvedés nélkül nem tarthatunk Jézus tanítványa közé, akkor örvendezni fogunk, ha az igazságért üldöztetésben lesz részünk. Előfordulhat azonban, hogy valaki, valamely rossz cselekedet, vagy önhibája miatt szenved. Ilyen esetben arra, ki a szenvedéseket hordozza, nem jöhet áldás. Csak akkor száll ránk Isten áldása, ha az igazságért leszünk hamis, hazug váddal feljelentve, vagy háborgatva.

„De mindenek is, kik szentül akarnak élni a Krisztus Jézusban, háborúságot szenvednek“. 2. Tim. 3:12. Ennélfogva szükséges megvizsgálni önmagunkat, vajon a szent, istenes életmód folytatását, illetőleg van-e bizonyosságunk? Urunk „az igaz világosság, ki megvilágosít minden e világra született em-

bert“ (Ján. 1:9) a kisebb fénypontok (világosság) pedig önmagunk vagyunk. Ha világosságunkat fényleni engedjük, üldözést vonunk magunkra. Semmiesetre se adjunk helyt azon gondolatnak, hogy elkerülhetjük az üldözéseket, hiszen elég bölcsességgel és taktikával bírunk. „Mert mindenek is, kik szentül akarnak élni a Krisztus Jézusban, háborúságot szenvednek“. Ez az Írás nyilatkozata, azaz bizonyossága. Bizonyos értelemben az üldözéseket nem kell keresnünk, azonban hűségünk bebizonyítására óhajtanunk kell, hogy ily módon azok közé legyünk sorozva, kikről fentebbi idézetünkben az Ur azt mondja: „Boldogok vagytok“. Mindenkinél önmagának kellene föltenni e kérdést: „Krisztusért szenvedek-e üldöztetést“. Ima alkalmával meg kellene vizsgálnunk szívünket arra vonatkozólag, hogy Istennel szemben teljesen hűek vagyunk-e s helyes módon engedjük-e fényleni világosságunkat? Ha úgy találjuk, hogy a fűség e bizonyosságait nélkülözzük, úgy komolyan vizsgáljuk meg magunkat, hogy mi az oka ennek?

A hűség eredménye üldözés.

Egy nőtestvér egy alkalommal így szólt az írónak: „Nekem ellenségem nincs és semmi üldöztetést nem szenvedek. Minden kedvezőnek látszik körülöttem“. Mivel ez nyugtalanított engem, tanácsoltam, hogy vizsgálja meg szívét s próbálja meg, hogy hű-e amennyire csak lehet, vagy nem? Igennel válaszolt, mire én ezt feleltem: „Valószínűleg akkora türelemmel tudod hordani üldöztetéseidet, hogy boldog vagy ezek közepette! Gyöngéden monda: „Vajha valóra válnék jóslásod, mikor a próbáltatások elkövetkeznek“. Bátorítottam, hogy a szükséges hűség és engedelmesség bebizonyítására, Isten majd alkalmat fog nyújtani; figyelmét felhívtam továbbá arra is, hogy imáiban az ügyet vigye Isten elé. Pár év múlva ismét találkoztam. Megemlékeztem a fentti beszélgetésről és megkérdeztem tőle, hogy nem tapasztalt-e még üldöztetést? Válasza ez volt: „Óh igen! Bő mértékben szenvedtem üldöztetést, de azért nagyon boldog vagyok és felette örvendek!“

Az üldözések közepette nehéz volna örvendoznunk, ha nem helyes álláspontból néznők azt. Ezt pedig önmagunk nem tudjuk keresztülvinni; azért szükség, hogy ilyenkor az Ur elé járuljunk s beszéljünk Ővele. Ha ezt megcselekedtük, úgy Benne van elrejtve hitünk. Pál apostol kér minket, hogy a Krisztusért ránk jövő üldözések és szenvedések között is felette örvendezzünk. Péter apostol pedig ezt mondja: „Ha szidalommal illetnek titeket a Krisztus nevéért, boldogok vagytok, mert mind a dicsőségnek, mind az Istennek Lelke tirajtatok megnyugszik, ki azokra nézve káromoltatik, tireátok nézve pedig dicsőíttetik. Senki azért tiközületek ne szenvedjen úgy, mint gyilkos, tolvaj, gonosztevő, vagy más ember dolgába elegyedő; ha pedig úgy szenved, mint keresztyén, ne szégyelje, sőt inkább dicsőítse az Istent azért.“ (Péter 4 : 14—16.)

A Mestert napjaiban élő vallási vezérek és papok állásfoglalása semmiesetre sem lepte meg. Ő eleitől fogva tudta, hogy azok ellenszenvvel viseltetnek iránta; éppen azért előre figyelmeztette tanítványait, nehogy hiu reményeknek adják át magukat. Tájékoztatóul önmaga említi, hogy Ő, mint azok, kik hűven követik Őt, üldözéseket kell szenvedjenek, mert ugymond: „A sötétség utálja a világosságot!“ A sötétség a bűnnel, a Sátánnal s mindazzal összeköttetésben áll, ami ellentéte az igazságnak. Ellenben Istentől az Írás azt mondja, hogy „Ő világosság és nincs Benne semmi sötétség.“ A világosság gyógyító, jóltevő, egészséget fejlesztő tényező. Azok, akik a sötétségtől valók, utálják a világosságtól valókat, mivel a világosság megbünteti a sötétséget, bár ezt a sötétség nem óhajtja. Ahol igazság uralkodik, ott a bűn és sötétség büntetve van. Urunk a világosságért szállt sikra s ily módon az igazságot, azaz: a mennyei Atyát képviselte. Azok, akik sötétségben voltak, a sötétség mértéke szerint voltak ellenségei és pedig némelyek öntudatosan, mások pedig többé-kevésbé tudatlanul. „E világ istene megvakította a hitetlenek szemét.“ A Sátán művészes módon a világosságot sötétségnek, a sötétséget világosságnak tüntette fel.

A világosság ellen sokan jó lelki- ismerettel harcolnak.

Azon tény, hogy a világon sok ember áll ellene az igazságnak, legtöbb esetben nem azon alapul, mintha gonosz szívé és érzelmű egyének volnának az illetők, hanem meg lettek csalatva a sától, kinek sikerült félrevezetni őket azáltal, hogy a sötétséget kívánnivalónak, míg a világosságot — ezzel ellentétben — megvetendőnek tüntette fel, Jézus napjaiban e befolyás alatt állott a vallási rendszer s hisszük, hogy ma is úgy van. Sától megvakított társusi Saul (később Pál apostol) is valóban azt hitte, hogy Istennek tesz szolgálatot azzal, ha üldözi Jézus követőit. De midőn őt az Ur — Leke által — megfogta és megnyilvánította előtte világosságát, eltávozott a hamis utról és Istennel szemben teljesen hűségese nek bizonyult.

Véleményünk szerint azok, kik napjainkban állanak ellene az igazságnak, ugyanolyan állapotok közt vannak, mint Saul volt. Meg vannak vakítva és azt hiszik, hogy Istennek tesznek szolgálatot. Ha ők valóban hívek s fogadá stételüket beteljesítik, úgy meg lesz számukra nyilvánítva az igazság, még mielőtt „bezáróltatnék az ajtó“, mért az írás mondja: „Ti azonban atyámfiai nem vagytok a sötétségben . . . ti mindnyájan a világosság fiai vagytok“. „Az értelmesek értenek“. Az igazság megismerésében nemsokára részesülni fognak a „bolond szüzek“ is, akik akkor — a nagy nyomorúság alatt, mely nemsokára az egész emberiségre következik — meg fogják mosni szennyes ruhájukat a bárány vérében. Azután rá nemsokára Isten világosságának tudománya fogja betölteni az egész földet. De míg Sától e „világ fejedelme“ s amíg olyanok vannak e világon, kik Sától érzületével bírnak, más oldalon pedig találtnak olyanok, kik az Ur Jézust követik s érzületével bírnak, addig a harc sem fog szünetelni.

A sötétség, tévelygés világosság elleni harc többféle módon nyilvánulhat meg. A keresztyének — Urunk és az apostolok idejében — a zsidók által lettek üldözve. Később a hosszú évszázadok ideje alatt, mikor Isten szava el volt hanyagolva s a gonosz

tévelygés által az igazság el volt sötétítve, a protestánsok lettek üldözve a katolikusok, valamint a katolikusok a protestánsok által s ezek együttesen a zsidókat üldözték. Mindezek pedig azért történtek, mivel Isten szava helyes vizsgálatát mellőzve, nem követték annak tanításait. Megjegyzendő azonban, hogy abban az időben csak kevésnek fénylett az akkori világosság.

Az Urunkkal szembeni ellenszegülés részben nyilvános, részben titkos volt. Mesterünkhöz hasonlóan a legtöbb apostol erőszakos halált szenvedett, valamint az Evangéliumi korszak alatti szentek is hasonló állapotok között voltak. A jelen időben a törvény megtiltja az olyanszerű üldözést, úgy, hogy a jelen időben olyan dolgok felemlítésre méltó mértékben nem történnek.

A jelen idő üldözési rendszere.

Az üldözők mindig a rágalmazás, hazug beszéd, vagy hamis vád fegyverét használták fel Isten igaz népe ellen. Az írás bizonyítja, hogy: „A sziv teljességéből szól a száj“. Napjainkban az igazság ellenségei hazug állításokat, trágár, gyalázatos, illetlen kifejezéseket használnak, melyek főfegyvereiket képezik, mivel nincs hatalmuk nyilvános, személyes erőszak tételre, mért olyat a törvény és a nyilvánosság véleménye nem enged meg. Az üldözés szelleme azonban nem változott, a taktikája más csupán. Azok, kik Isten népéről tudatosan hazug, rágalmozó beszédek et szólanak egy és ugyanazok, akik, ha hatalmukban volna, másokat elégetnének és meg is feszítenének. De mivel a jelen idők törvénye és a nyilvánosság véleménye nem engedik meg nekik a személyes erőszakoskodást, kényszerítve érzik magukat, hogy rágalmozással, hamis váddal lépjenek fel Isten népével szemben, hogy orvul meggyilkolják Isten szavát, az igazság hirdető k befolyását és hivatását.

Idézetünk az üldözöttek helyes állásfoglalását jelöli meg. Ők ahelyett, hogy az üldözések által megtörve volnának, elbátorlanodnának és elidegednének, azt gondolva, hogy az üldözés Isten nem tetszésének megnyilvánítása, inkább teljes meggyőződéssel vannak affelől, hogy ennek éppen az ellen-

kezője a helyes. Ezek ugyanazon tapasztalatok, melyeket maga Urunk is az elmúlt 19 száz esztendőn át tanítványai szereztek. Urunk mondotta: „Ha gyűlöl titeket a világ (különösképen a vallásos „világ“, az a „világ“, mely Őt is gyűlölte) úgy tudjátok, hogy engem előbb gyűlöltek ti nálatoknál!” Távol azon gondolattól, mintha elcsüggednünk — szívbéli örömmel örvendünk, hogy Krisztusért üldözést szenvedünk; de nem azért mivel üldözve leszünk, — mert az üldözések szenvedése fájdalmas — hanem azért, mivel akkor „nagy lesz jutalmunk mennyben”. Ha jelenben külső boldogságban szükkölünk, úgy bizonyosak lehetünk, hogy Isten országában annál nagyobb boldogságot fogunk élvezni.

Sokan azon iparkodnak, hogy a jelenben érjenek el boldogságot. Az olyanok bizonyára a jövő áldásainak hitében szükkölnek s így készséget sem mutatnak a jövő áldások utáni várakozásra. De azon osztály, melyhez idézetünk szól, kivételesen olyanokból áll, kik hisznek Istenben és ígéreteiben. Ezek Krisztus társai, kik tudják, hogy a jelen idő nyomorúsága és szenvedése „egy mindenekfelett való örök boldogságot szerez nekik” és ők meglehetősen várakoznak Isten rendelt idejére. Annak tudatában, hogy ők Isten és az igazság képviselői az igazságot szenvednek s e szenvedésük csak átmeneti, szívből örvendeznek. Összehasonlítva csak egy arasznyi jelen életet az örökélettel, a halhatatlansággal, mely közel az ajtó előtt áll, mely részünkre a csudálatos áldásokat: az Urral, a Mesterrel való örömet helyezi kilátásba.

A helyes időben való figyelmeztetés és a helyes időben való felfegyverkezés alkalmatossága a figyelmeztetett részére.

A Mester követőinek tudomására adta, hogy semmi tiszteletet, vagy nagyrabecsültetést a világ részéről nem várhatnak. Az értelem ugyan azt mondja, hogy azt, aki a bűn útjáról eltérve, az igazság ösvényén halad, az embereknek becsülnie kellene és tisztelniük kellene egy olyan jellemet. Nekünk azonban ezt a jelen időben, a bűn uralma

alatt nem szabad várnunk; a menny felé vezető ut akkor nagyon széles volna s az emberek közül sokan járnának rajta a földi boldogság, valamint az emberek tetszésnyilvánítása végett. Olyanok volnának akkor az arányok, hogy a nagy hivatalra, tiszteiségre és királyságra való képzettségünket az Ur nem tudná világosságra hozni.

Ha nagy Mesterünket, az Ur Jézust „Belzebubnak” hívták, nem lehet akkor azt várnunk, hogy családtagjaival különben bánjanak! Ha a tökéletes „főördög” nevet nyert, úgy nekünk is azt kell várnunk, hogy követőit is hasonló elbánásban fogják részesíteni azok, kik a sátán által meg vannak vakítva, mert az igazság zászlaját nem vagyunk képesek annyira fennlobogtatni, mint Mesterünk. Midőn jellemét mások előtt rossz világításban akarták feltüntetni ellenségei, nem gyakorolt rajtuk megtorlást. Az igazságtalanság, gonoszság és tévelygésért ugyan megfedtte az írástudókat, a vallási vezetőket és a farizeusokat, de ezt nem megtorlásképpen tette. Nem azon szándókból tette ezt, hogy őket megsértené, hanem azon célzattal, hogy ellenségei ily módon megismerjék szívök helytelen állapotát s tanításait saját hasznukra gyümölcsöztessék. Együttal segíteni igyekezett másoknak a „vakok vak vezérei” állapota megismerésében, hogy ne essenek abba a verembe, ahová a vezetők vezetik őket.

Urunk tűzpróbái.

Midőn az írástudók, farizeusok és a törvény doktrái hamis vádat kovácsoltak az Ur ellen s szavainak hamis értelmet adtak, az Ur e körülmények között is nagy türelmet nyilvánított meg. A szeretett nélküli bánásmód miatt nem tiltakozott. Valaki azt kérdehetné: „Miért engedte meg Isten, hogy Fia oly sok rágalmazást szenvedjen?” Miért nem sujtotta földre a gonosztevőket? A felelet erre az, hogy az Atya éppen a neki tetsző jellemet akarta megnyilvánítva látni s kívánta, hogy Jézus jelleme is próbára tétessék; hogy nyilvánvalóvá lenne Jézus alázatossága, engedelmissége, avagy szembe helyezkedik-e a megáldatással s így szól: „Ilyet már nem akarok! Én nem azért jöttem e világra, hogy ily szégyenteljesen bán-

janak el velem". Urunk fájdalmas tapasztalatai tehát az Atyával szemben való hűségre vonatkozó próbák voltak.

Jézus tudta Isten akaratát, hogy halálig való hűsége behizonyítása végett sokoldalú szenvedést, gyalázatot és próbát kell elhordoznia. E tüzes próbáltatások további célja volt az is, hogy az Atyához való hűség és terv végrehajtásában kitart-e az Ur mindvégig. Ha kitart, úgy ez esetben méltó lesz Istentől minden időre, mindenekfelett felmagasztalva Messiás lenni. Urunk tapasztalatai a próféciákban előre jelezve voltak. Az Urnak hordoznia kellett a gyalázatot és pedig helyes lelkületben, hogy a próféciákat beteljesíthetné. Péter apostol mondja nekünk, hogy Urunk ebben követői részére becstülni való példát szolgáltatott. Gyönyörű előképletet látunk abban, hogy aki hű, ártatlan, szeplő nélkül való volt, nem kívánta az Atyától, hogy az Őt gyalázókat gonosz cselekedetükért megbüntetné; nekünk is az Ő követőinek hozzá hasonlóan kellene járnunk nyomdokain.

Az üldözés szelleme még jelen van.

Önmagunkból kiindulva tudjuk, hogy teljesen igaz egy sem találhatik — nincs ember — aki tökéletes volna. Ebből láthatjuk, hogy ellenségeink könnyen találhatnak okot arra, hogy minket rágalmazzanak, gyalázzanak, valamint tökéletlenségeink egyikét könnyen észrevehetik s abból tuhhajtott hibák sorozatát kovácsolhatják. Péter apostol mondja: „Szerelmeseim ne rémüljete meg, mint idegenek ama tűz (próba) által való kísértéstől, . . . mintha valamilyen idegen dolog esnék rajtatok!” Miként Urunk ellenségei minden gonosz hazugságot szóltak ellene, biztosak lehetünk abban, hogy ellenségeink minden gonosz rágalmakat szólanak ellenünk is. S amily türelemmel hordozta Urunk mindazokat, melyek ellenségei részéről érték, hozzá hasonló türelemmel kell elviselnünk nekünk is mindent és ismerjük meg, hogy semmi sem történhetik velünk, csak az, miről Atyánk legnagyobb jólétünk végett gondoskodott s amit az Ő dicsőítése végett enged mireánk. Mesterünk az Atyától nyert pohár egy részét nekünk engedte át. A dicsőség, tisztesség

pedig a pohár kiürítése után azonnal be fog következni, de előbb nem.

Természetesen tekintettel a jelen idő megváltozott körülményeire azok üldöztetése, kik az igazsághoz és Istenhez hűek, nem olyan módszerinti, mint az a Jézus napjaiban volt. De véleményünk szerint e tény még más szempontból is vizsgálható. Azt hisszük hogy ha Jézus jelenben testileg e földön volna, úgy legnagyobbbrészt a névleges egyházhoz tartozóktól lenne üldözve és rágalmazva. Azonban nem betűszerinti értelemben feszítenék meg, vagy égetnék el Őt, hanem a nyilvánosság előtt erkölcsileg iparkodnának megölni az üldözés egy finomabb formájával, mert az üldözés szelleme még mindig jelen van a világon.

Jézus tanítványai, amilyen mértékben hűek az Ő tanításaihoz, olyan mértékben nincsenek összhangban azokkal, kik Krisztus szellemével ellentétben állanak, s ép azért annak megfelelő arányban fogják őket üldözni s rossz erkölcsűnek mondani. Jézus napjaiban többen voltak olyanok, kik a törvény doktorai által tisztelve voltak, mert „emlékirataikat kiszélesbbiték és nagyokat kvárogáltak (szólottak)” s igen nagy súlyt fektettek a törvény betűire s a tizedek pontos megfizetésére vonatkozólag stb. Jézus nem törekedett a köztisztélet, valamint nagy hivatal elérése után. Ő a néphez fordult, hogy azt bűnös utjáról letérítené, hogy járna az Ő nyomdokain, szállna sikra az igazságért s harcolna az igazságtalanság és jogtalanság ellen. Mindezen törekvéseiben nem akart visszhangot keltetni a világ érzelműek szívében.

A világ azóta nem változott, hanem mint akkor, épügy jelenben is ellenáll az Ur szavának és érzületének.

Ha a világ velünk, mint néppel összhangban volna s tetszésnyilvánítással beszélné rólunk, hogy ezáltal népszerűvé lennénk, úgy azon ítélet alá jönnénk, mely Mesterünk szavában jut kifejezésre: „Jaj nektek, mikor minden emberek jót mondanak tifeleitek; mert hasonlatosképpen cselekedtek a hamis prófétákkal az ő atyáik“. Luk. 6:26.

Ne idegenítsen el titeket!

Ha ellenben úgy találjuk, hogy minden jó igyekezetünk dacára is ellenszenvvel viseltetnek irántunk s rágalmaznak minket s a mások felvilágosítására irányuló nemes törekvéseinkben hamis indító okot sejtene, mindez el ne idegenítsen bennünket! mert Jézus is ugyanezen okból kiindulva lett üldözve és rágalmazva.

A világosság szelleme Krisztus lelke. A világ lelke pedig a sötétség szelleme. Mindazok, kik rokonszenveznek a hamissággal, rágalmazni fogják az igazságot, mivel a világosságot sötétségnek nézik. Az önzés szelleme annyira ellepte a világot és az emberek általa sokszor annyira meg vannak csaltva, hogy egyáltalán nem is csodálkozhatunk azon, hogy nem akar beférni az emberek elméjébe azon jellem felépítése utáni vágy, a mely semmilyen más alapoktól nincs vezetve, csak egyedül azáltal, hogy embertársait megáldva láthatnák.

Némely, akinek a vallási rendszer fontartása saját érdekében áll, mindent megsemmisíteni törekszik, ami érdeke ellen tör. Az olyanok azt mondanák: „Ti harcoltok ellenünk“. Feleletünk az, hogy csak a világosságot engedjük fényleni. De ők érezni fogják, hogy amidőn a világosság eljut a néphez, úgy az alássa befolyásukat. Ebben rejlik azon nagy titok, miért van sok helyt az igazság olyan üldözésnek kitéve. Azt hisszük többen vannak az emberek között olyanok, kik dacára annak, hogy sok tekintetben jó cselekedetűek, mindazáltal a világosság ellen harcolnak. Elfogadhatjuk azt, miszerint tudatlanságból mivelik ezeket, tehát a tudatlanság miatt vannak a sötétségben, a bűn, a Sátán szolgátságában. Ezek teljes ellentétben állanak azokkal, kiknek egyedüli törekvésük

a nép szeméről levenni a hályogot, hogy megismernék azt, hogy Isten jelleme: szeretet. Ennek következménye aztán azon harc, mely szemünk előtt zajlik le.

Az ellenségeskedés egy másik módja pénz, illetőleg anyagi dolgokkal van összhangban. Ha sikra szállunk azért, hogy amit Istennek adnak ne legyen a néptől hízélgés útján, vagy éppen zsebéből kicsalva, hanem minden adomány legyen önkéntes áldozat, úgy ezáltal évszázados szokásoknak állunk útjába.

Nemsokára megszűnik Isten népének gyalázása.

Amint ok nélkül volt üldözve és utálva Mesterünk, ami esetünkben is szintugy kellene lenni. Különösen nagy gondot kell fordítanunk arra, hogy távoldartsuk magunktól a harag, gonoszság, irigység és erőszak szellemét, amely felemelkedik ellenünk. Oda kellene irányuljon feladatunk, hogy életünk a mennyire csak lehetséges igazságot löveljen ki hogy minden dologban a leghelyesebb álláspontból legyünk vezetve. Vigyázattal legyünk arra, hogy minden szavunk és cselekedetünk Urunk dicsőítését célozza, mivel szemben szeretetünknek szolgálatunk által adunk kifejezést, mellyel a világ és a hit háznépe iránt viseltetünk, tekintet nélkül arra, hogy a jelen igazság által meg vannak-e világosítva, vagy nem.

Ha teljesen hüek vagyunk, úgy hitünk szerint Urunkkal nemsokára meg leszünk dicsőítve. Akkor új kormányzási rendszer fog életbe lépni és azok, akik jelenleg bennünket gyűlölnék, mivel a Sátán megvakította és félrevezette őket, megfogják hajtani sziveiket előttünk, mint az Ur felkentjei előtt, nekünk pedig magasztos előjogunk lesz őket fel-emelni, megvilágosítani, nekik megbocsátani és segítségül lenni az isteni tökéletes képmás visszaállításának dicső munkájában.

Tapasztalatunk kormányzása.

Némelyek előtt e kérdés merült fel: Isten, gyermekeinek tapasztalatait milyen mértékben kormányozza. A Mester mondja: „Vajjon ne üritsem-e ki a

pohárt, melyet az Atya adott nekem?“ Miként van a mi poharunkkal? Nem Atyánk-e nekünk az Isten? Nem vagyunk-e Krisztus testének tagjai? Ki adja nekünk a pohárt, ha nem Isten? De hiszen mi tudjuk azt, hogy Isten nem rokonszenvezik a gonosszal; milyen módon jön tehát érintkezésbe a gonosszal, mellyel népe vonatkozásba jön? Feleletünk ez: Mi nagyon sokféle gonosz hatalom és befolyástól vagyunk körülveve. E gonosz befolyások pedig az elbukott angyaloktól és a Sántától származnak. „Ellenségünk az ördög, mint ordító oroszlan széjjel jár és keresi, hogy kit nyeljen el;“ a gonosz angyalok is azon igyekeznek, hogy egy, vagy más módon Isten gyermekének kárt okozzanak. De összes ellenségünk sem tehet semmit, hacsak Isten azt meg nem engedi. Ha eközben Istenhez közelmaradunk, úgy nem fogja megengedni, hogy nekünk, mint új teremtményeknek kárt okozzon. Isten meg fog bennünket őrizni személyeink ellen irányuló bármilyen szenvedéstől, ha csak az nem fog javunkra szolgálni, midőn is a próba által helyes irányban leszünk kifejlészve.

Minden javunkra szolgál.

Ellenségünk közé tartozik a világ is. E világ fejedelmének a Sátánnak, az emberek értelmét sikerül úgy elfordítani, hogy a tévelygést igazságnak, az igazságot pedig tévelygésnek látják, míg az Istennel szembeni igazság és engedelmisség gyűlöletesnek, balgaságnak és tulzottnak tűnik fel. Azok, kik többé-kevésbbé világi szellemmel bírnak — Sátán és társai befolyásától eltekintve — Isten gyermekeivel szemben természetes módon ellenszegülést okoznak. Egy példát akarunk megnevezni: Midőn Urunk földi pályája bezáródásához közeledett, értesítette szándékát apostolaival, Jeruzsálembe való elutazásáról s az ottan rá következő szenvedéséről. Akkor ezt mondá Péter:

Uram ne enged át magad olyan gondolatnak! Hiszen te azért jöttél a földre, hogy király lennél! Még csak gondolatodban se legyen, hogy téged megfeszítenek. — Az Ur pedig Péterhez fordulva mondá: „Távozz tőlem kísértő!“ Ezekután tehát Péter időleges kísértője volt Urának. Isten gyermekeinek sokszor ilyen ódon lesz kísértőjévé a világ, midőn is hasznosabbnak tűnteti fel az utat, melyen a világ halad, mint a keresztet követő utat. A világ némiképen így szól hozzájuk: Sokkal nagyobb előhaladást tehetnének, ha nézeteitek nem lennének annyira tulzítottak. A világ tanácsa fogadástételünkkel ellentétben áll; ha pedig a világ jónak látott tanácsának ellenállunk, úgy az iparkodik utunkba állani, hogy minket idáihoz és terveikhez visszavinnie. Egy keresztyénnek a világ ideája szerint talán a következő módon kellene viselkednie. Jót kellene cselekednie a szociális reformokban való részvételével, kórházak, menedékházak építésével s más hasonló közhasznú dolog tevékeny közreműködésével stb. A világ a keresztyén embernek a biblia tanulmányozására nem tanácsolná, hogy annyi időt szenteljen; mert a világ a biblia tanulmányozást tulzottnak nevezi. Így akar minket a világ jóhiszeműleg befolyásolni. Atyánk próbáltatásunk végett az ilyen befolyásokat megengedi. Amíg teljesen Őbenne s az Ő szeretetében maradunk, addig bizonyosak lehetünk affelől, hogy tapasztalatainkat úgy fogja kormányozni Urunk, hogy semmi sem érhet bennünket, ami legjobb érdekeinkkel ellentétben állana. A halálnak nincs hatalma addig, míg az Istentől rendelt idő el nem érkezett.

A test mindig jelenlevő kísértőnk. Hajlama van mindig azt mondani: Nem! nem! Ne bocsátkozz éppen olyan mélyen a dologba! A test hajlandósága, hogy a világgal való összeköttetést fenntartsa. De új teremtményünk (új életünk) azt mondja: Jézus a szent-

vedés és önfeláldozás ösvényén járt s hozzá hasonlóan Pál, Péter, János és még mások is. A test úgy nyilatkozik: Oh ezek különös emberek voltak. De a biblia tanításából tudjuk, hogy Isten hű gyermekeinek ugyanazon úton kell járnia, melyen Ő járt s minden követőjének üldöztetést kell szenvednie. 2 Tim. 3:12.

Üldöztetésünk bizonyára nem abban fog megnyilvánulni, hogy mindenkit megfeszítik, elfűrészelik, vagy lefejezik; de szenvedni nekünk is kell. Ezért csöndet parancsolunk testünknek s örvendezünk, ha próbáltatásokat kell szenvednünk; mert ha Urunkkal kitartunk mindhalálig, úgy uralkodni is fogunk Övele. 2 Tim. 2:12. S míg effelett mi mindnyájan örvendezünk, a világ úgy ítéli, hogy bolondoskodunk.

A drága ígélet erősségünk.

Szeretett testvérek arra kell gondolnunk — és ez zárógondolatunk — hogy semmi sem árthat nekünk, hacsak Isten azt a saját javunkra meg nem engedi. Nekünk képletesen szólva ígéletünk van, hogy egy hajszál sem görbülhet meg fejünkön; az Írás továbbá arról biztosít bennünket, hogy „akik az Istent szeretik, minden egyaránt javukra van“ — azoknak, kik Istenbe vetik bizalmukat. Ha próbáinkat és nyomorúságainkat helyes módon vesszük magunkra, úgy azok „a dicsőségnek felette igen örökkévaló állandóságát szerzik nekünk“. 2 kor. 4:17, 18.

Ha az elmúlt századok alatt történetekre visszapihlantunk; úgy azt látjuk, hogy mindazok, kik a keskeny ösvényen jártak, üldöztetéseket szenvedtek. Minden egyes, ki össz-

hangban volt Istennel, ellentétben állott a világi élet befolyásával. Ennek eredményeképpen tekinthetjük, hogy az elmúlt időkben a „baptisták“ és a „methodisták“, mivel több világossággal bírtak, mint mások, üldöztetéseket szenvedtek . . .

„Nagyon előre haladt már az éjszaka!“

Az írás azt mondja, hogy Urunktól azon cél végett nyertük a kenetet, hogy hirdessük az Ő dolgait. (1 Pét 2:9.) Vizsgáljuk meg önmagunkat, hogy valamilyen módon nem rejtettük-e véka alá a világosságot. Pál apostol a „zsidókhoz“ írt levele 11. részében felsorolja az Ótestamentumi győzedelmesek és Próféták szenvedéseit. E hithősök némelyike meg lett kövezve, mások pedig kettéfűrészelve stb. Mindnyájan a legkülönbözőbb módon lettek üldözve és megölve. Az igazságért e szent életű emberek nagyon sokat szenvedtek. A „kicsiny-segregről“ pedig azt mondja az írás: „De mindenek is, kik szentül akarnak élni a Krisztus Jézusban, üldözést szenvednek“.

De az éjszaka már majdnem teljesen elhaladt. Az Ur nemsokára felkél, elkezdí hatalmát s kariatáktárja; az Övéi pedig megszabadíttatnak. Nemsokára itt lesz a Messiás dicső uralmá. Akkor békesség lesz a jóakaratu emberekhez. Szeretett barátaink, idézetünk szavai mindenekfelett drágálatosak. Ez a szentirati idézet bátorrá teszi szívünket s vezet azon az úton, mely vándorlásunk záró napjaiban részünkre nagy örömet és kimondhatatlan vigasztalást nyújt.

Illés tüzes szekere. (2 Kir. 2:1—12)

„Elégséges öröm vagyon te előtted, és gyönyörűségek vannak a te jobbold felől mindenkor.“ (Zsolt. 16:11.)

Mióta a biblia tanulmányozói felismerték, hogy Illés élete prófécia volt — hogy ő maga az egész egy-

házat jelképezte földi sorsában — azóta története még érdekesebbé és még érthetőbbé lett. Illés Isten hűségese szol-

gája volt; de az ő legnagyobb próféciáját, t. i. életének próféciáját nem érthették meg akkor, később azonban az Ur kijelentette, mondván: „Ime, én elbocsátom Illés prófétát, minekelőtte eljön az Urnak nagy és becsületes napja“. (Malakiás 4:5.) Ez a jelképnek megfelelő Illés, mely a test szerinti Jézussal kezdődik, eljött és hirt közöl a világgal most sokkal inkább, mint tizenhét századon keresztül. Hisszük, hogy Illés elragadása a tüzes szekéren, mely jelen leckénknek a tárgya, a test szerinti Krisztus egyházára vonatkozóan, most teljesedőben van. Csakhamar az egyház nem lesz már testben, mert az Ur elragadja és megdicsőíti őket Magánál! Mint az apostol magyarázza, találkozni fognak az Urral a ködökben, vagyis a föld szellemi kormányzatának országában, a hatalom és nagy dicsőség királyságában. (I Thess. 4:17.)

Elizeusnak módjában volt Illés utódjának lennie s úgy látszik, hogy különös buzgóság lelke vezérelte abban a vágyában, hogy Illést kísérje szolgájon neki. Mikor Illés a tüzes szekéren égbe ragadtatott, a próféta rátestált köpenyege jelképezte, hogy utódjává lett s hogy Illés lelkétől különleges áldást kapott. Noha tudjuk, hogy Illés Isten testszerinti egyházát jelképezte, nem lehetünk egészen bizonyosak affelől, hogy vajjon Elizeus is jelkép volt-e s Isten népének egy másodlagos osztályát jelképezte-e, melyre a bibliában hivatkozás történik, olykor mint a „bolond szüzek“ osztálya, máskor, mint a Menyasszony kíséretének osztálya, megint máskor a „nagy sokaság“ osztálya néven, melynek számát senki sem tudja s amely egykor nagy zaklatáson fog keresztül menni s helyet nyer a trónus előtt, de nem tudván helyet nyerni a Illés-osztállyal együtt a trónuson magán, mint Krisztus társ örököse. (Máté 25:1—13; Zsolt. 45:15, 16; Jel. 7:9—17).

A próféták fiai szintén lehetnek jel-

képek. Ha ez igaz, akkor ők, úgy látszik egy harmadik osztályt képviselnek, mely ismeri Illést és Elizeust, de nincs különlegesen egyesülve velük. Az a tény, hogy a próféták fiai beszélgettek Elizeussal Illés eltávozásáról, még nem bizonyítja szükségképen, hogy hitték is a dolgot. Tudták, hogy Illés menni készült, de kétségük a dologban feltehető abból a tényből, hogy utólagosan kutatták a vidéket, hogy meglássák, vajjon Illés nem esett-e el valahol, lesújtva a forgó széltől. Kutatásuk és végléges meggyőződésük azt, jelenti, hogy a keresztyén világ bizonyos osztályai kételkedhetnek abban, hogy az egyház valóban eljutott a dicsőségre, de azonban teljesen meggyőződnek erről. Talán a három napi keresés jelképes lehet és három esztendőt jelent.

Illés nincs az égben.

A multbeli bibliai tanulmányozásnak nagy része felületes volt. Minthogy bizonyos tanításokat és hitvallásokat a multban igazaknak fogadtak el, a bibliát inkább a mult hagyományainak megerősítése céljából tanulmányozták, semmint a hagyományok pontossága után kutattak volna. Gondos tanulmányozás most napvilágra hozta azt a tényt, hogy az egész Ótestamentumban egyetlen szó sem esik valakinek az égbe meneteléről, kivéven Illés esetét és azt a kijelentést, hogy: „Énókh az Istennel járt vala és nem találta sehol, mert az Isten felragadá őtet“. A Szentírás világosan jelzi, hogy mennyei életet semmi áldozot árán nem lehetett nyerni, amíg Jézus, mint az ember Megváltója meg nem halt. Eképen a Szentírás bizonyossá tesz affelől, hogy az életet és halhatatlanságot Jézus hirdetése világította meg — ezt megelőzőleg ezekben a kérdésekben semmi tisztát és határozottat nem tudtunk. 2 Tim. 1:10.

Jézus volt az első, aki földi állapotából mennyei állapotba ment át feltámadásának változása által. „Meghalt test szerint, de a Lélek által megelevenített“ (1 Péter 3:18). Az egyháznak is ígérete van hasonló dicsőséges változásra, amely minden hűségesre

vár, aki a Mester lábnyomain halad. Átváltozások Jézus második eljövetelekor fog történni. Mint okos szüzek, mint az Illés-osztály, átmennek a fátyolon a földi állapotból a mennyei állapotba. Ez a változás szükséges lesz a királyságba való belépésükhöz, mert „test és vér nem veheti az Isten országának örökségét”. (1. Korinth 15:50). Egy kissé később, nagy zaklatások fogják kiváltani az Elizeus-osztályt. És még később, az Ur áldása fog jönni az egész emberi családra a Messiás Királysága által.

Még az Ótestamentum sehol sem említ olyant, kit a mennybe menetelre meghívtak volna. Az Újtestamentum biztosítja az egyházat a „magas hívásról”. (Fil. 3:14; Zsidók 3:1). Szent Pál kiemeli, hogy egészen eltérő áldásokról gondoskodott az Ur az evangéliumi egyház részére, mint mások részére. Még a régi érdemesek, beleértve Ábrahámot, Dávid prófétát, Illést, Elizeust, Mózes stb. sem lehetnek tagjai az egyházi osztálynak, mert nem haladhattak Jézus lábnyomában. Isten iránt és igazság iránt való hűségük gazdagon meg fog jutalmaztatni, de jutalmuk földi áldás lesz, a Krisztus királysága által az egész földön megalapítandó paradicsomban.

Szent Pál felsorolván a multnak érdekes jellemeit, így szól: „És mindnyájan ezek, minekutánna jó bizonyosságot vettek a hit által, az ígeretet nem vették el; mivelhogy az Isten mifelőlünk némi nemü jobb dolgot rendelt volt, hogy nálunk nélkül a tökéletességre ne jussanak. (Zsid. 11:38—40). Más szavakkal: előbb az egyháznak kell elnyernie a maga mennyei örökségét, mert, mint Jakab mondja, ők Isten teremtetett állatinak első zsengeje. (Jakab 1:18.)

Hogy Illés nem szállott az égbe, azt Krisztus világosan megmondta ezekkel a szavakkal: „Mert senki nem ment fel mennybe” (János 3:13). Szent Péter megerősíti ezt, mikor azt mondja, hogy Dávid próféta nem ment mennybe, hanem még sirjában van Jeruzsálemben. Szent Péter nyilatkozatában ily módon benne foglaltatik, hogy egyetlen próféta sem ment a mennybe. (Csel. 2:34). Illés történetének ránk való nagy érdekessége abban a tényben van, hogy az ő betű szerinti

egyekbe szállása egy része volt az ő jelképi pályájának, mint a test szerinti egyház előképének.

A színváltozás hegyén.

Jézus az Ő eljövendő dicsőségéről különös látomást adott három apostolának, Péternek, Jakabnak és Jánosnak. Amint Jézus utólagosan kijelentette, amit láttak az nem volt valóság, hanem csak látomás, vízió. (Máté 17:9). A megdicsőült személyek nem voltak, inkább valóságok, mint a dicsfény, a hang és a Feltárho Jánostól látott személyek. Szent Péter, a háromnak egvike, kijelenti, hogy amit ők láttak; az Krisztus jövendő dicsőségének volt a jelképezése. Mindazonáltal kijelenti, hogy a prófécia szava még bizonyosabb, mint a látomás. 2 Péter 1:16—21. A látományban Jézus volt a középponti alak. Mózes a törvényi felszentelést jelképezte, a mely Krisztussal végződött, Illés pedig az evangéliumi felmentést, amely kezdődött a Krisztussal.

Gilgál, Béthel, Jerikhó, Jordán.

Elizeus tudott arról, hogy Illés várta a felragadtatást és ezzel a céllal ment Gilgálba. De az Ur nem itt vette fel Illést, hanem Béthelbe küldte őt. Illésnek az az óhajta, hogy Elizeus várakozzék Gilgálban, azt engedi következtetni, hogy Elizeus elcsüggedt és elveszítette hitét az uthan. De nem! tovább ment! Ugyanaz történt Béthelben, ám tovább mentek Jerikhóba. Ugyanaz történt Jerikhóban, ám tovább mentek a Jordánhoz. Átmenvén a Jordánon, még tovább mentek, de minden határozott helynek a célja nélkül. Mindazonáltal attól az időtől kezdve, hogy a Jordánhoz jutottak, a próféták fiainak nagy tömege mélységes érdeklődéssel figyelte őket.

Hadd alkalmazzuk most ezeket a dolgokat jelképi megfigyelés szerint az egyházra. Gilgál minden valószerűség szerint az Aratás idejének kezdetét jelenti — 1874 októberét. Ezt a bibliailag nagyon kiemelt dátumot (Dániel 12:12) a biblia tanulmányozói mély érdeklődéssel várták, mint az egyház teljességének lehetséges idejét — noha ilyen kijelentés nem áll a bibliában. A következtetés könnyen levonható, de semmi pozitív

kijelentés sincsen arról, hogy az egyház változása akkor beteljesedik. Nemi nemű kiábrándulás volt érezhető, mikor a várakozások nem teljesedtek. Mégis az Illés-osztály tovább ment a következő állomásig, kísérve annyi sok másót, kik méltók arra, hogy a jelképnek megfelelő Illés-osztállyal együtt említettessenek. A bétheli események nagyon hasonlóak voltak a fentihez 1878 tavasza felelt meg Béthelnek. Világosan látható volt, hogy ez párhuzamosan megfelelő ideje volt annak az időnek, amikor az Ur önfeláldozásának befejezésével felvette dicsőséges királyi hatalmát, melyet a zsidó nemzettel szemben korszakuk végén kezdett éreztetni eme kijelentésének beteljesítésével: „Ime hagyattik a ti házatok pusztán“. (Lukács 13:34, 35.) Egyáltalán nem volt ésszerűtlen erről a szentírásilag megjelölt időről úgy gondolkodni, mint az egyház megdicsőülésének idejéről, noha az Ur semmi egyenes ígéretet nem tett erre nézve. Mindazonáltal áldás fakadt mindannyiára, kik kiábrándulásukat alkalmas lelkiüettel fogadták.

Tovább haladtak ezek a legközelebbi dátumig, mely Jerikónak felelt meg. Nevezetesen 1881-ig Különös érdeklődést fűzött ehhez a dátumhoz, sok biblia tanulmányozó, mert ez megfelelt annak az időnek, mikor a kapu feltárult a pogányok előtt és Cornelius, az első pogány megtért, Isten családjába fogadtatott. Azt hittük, hogy ez is felmentési változást jelent és az egyház megdicsőülését. Tévedtünk feltételezésünkben, ám jutalmat nyertünk és tovább mentünk.

A szentírásilag jelzett legközelebbi időpont 1914 októbere volt, a pogány idők vége, amely a Jordánnak felelt meg. Sok biblia tanulmányozó teljességgel meg nem győződve arról, hogy a Zedékiástól 1914 októberéig számított 2520 esztendő itt végződött, hogy ez az időpont jelezte az Urtól a pogányoknak adott hatalom-bérlet végét. Meggyőződésünk, hogy a következmény a jelen háboru,

Az Ur nem mondta, hogy az egyház megdicsőíttetik a pogány idők lezáródása

előtt. Mindazonáltal ez a gondolat, tekintettel némely Szentíráshelyre, nem ésszerűtlen. A biblia tanulmányozói nem csüggedve tovább mennek, épen mint Illés és Elizeus tovább mentek a Jordán átlépése után is. Nem ragaszkodnak többé dátumhoz, épen úgy, a mint Illés sem volt utasítva a Jordán után, hogy ide, vagy amoda menjen. Csak egyszerűen tovább mentek, várván, hogy az Ur teljesítse ígétét, mely szerint Illést felveszi a Maga idejében és a Maga módján.

Tüzes szekér és forgószél.

Miközben haladtak, tudatában annak, hogy milyen messzire kell menniök, szólott Illés Elizeushoz: „Micsoda jutalmat akarsz hűségednek, hogy velem utaztál?“ Elizeus azt felelte, hogy leginkább egy jókora mennyiséget szeretne megnyerni az Ur lelkéből, mely oly nagyszerűen nyilvánult meg Illésben. A válasz az volt, hogy ezt a nagy áldást csak egy különleges feltétel mellett nyerheti el; nevezetesen, ha tovább is hűséges lesz az együtt működésben a végsőig — míg Illés felvitetik. Ez kemény feladat, mert ha Elizeus figyelmessége arra nyert volna engedelmet, hogy Illést elhagyva tovább vándoroljon, nem nyert volna akkora jutalmat.

Amint mentek, mentek, ime egy tüzes szekér elválasztotta őket egymástól. Jelképes nyelven ez azt jelenti, hogy az Illés-osztály nagyon is tüzes háboruba és üldözésekbe keveredik és ily módon elszakad kísérőitől. Az ezt követő forgószélnek a jelképe, mely Illést ég felé ragadta, további háborúságot sejtet. A prófeciákat általában teljesezésük után szoktuk megérteni, azelőtt csak határozatlanul. Így volt ez Urunk első eljövetelekor is, az akkor teljesezésbe ment prófeciák tekintetében. Nem remélhetjük, hogy előre világosan megértjük a tüzes szekér és forgószél teljes jelentőségét. Némelyekelőtt a jelen életből hirtelen, erőszakkal, tüzes háborúságban való elragadás rémes kilátásnak tűnhetik fel. De az igazi Illés-osztály tagjaival nem így van. Változásukra várván és napoként szívbéli felkészülésben élén, remegés nélkül mennek előre. Bármilyen módon fognak elragadtatni, az reményeik betetőződése lesz, megszabadulásuk, melyért oly hosszú várásban imádkoztak.

Az üdvösség megnyerése.

Szerelmesim félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez idvességeteket; az Isten az, aki azt munkálja bennetek, hogy akarjátok és véghez vigyétek azt, az Ő ingyen való jókedvéből. Fil. 2:12, 13.

Szövegünk intése nem a világnak van szánva. Az apostol nem a testi embereket sürgeti, hogy munkálják üdvösségüket, hanem egyedül a Krisztus egyházának szól, akit „szerelmesnek” is nevez. A teológusok előtt ez intés egészen idegenszerű, mert ők természetesen tartják, hogy mindenki üdvözül, valaki egyik, vagy másik egyházhoz tartozik. Mi azonban azt hisszük, hogy reménység által tartatunk meg. A valóságos üdvözülés tetőpontját még nem értük el és nem is érjük el addig, míg a dicsőséges „első feltámadás” változását meg nem tapasztaljuk. Addig az ideig fenn kell tartani hitünket és törekedni hűséggel, hogy megnyerhessük az Urat, mert a magas hivatal megnyeréséért üdvösségünket ki kell munkálnunk; jellemünknek teljesen ki kell fejlődnie.

Isten követelménye a méltósággal szemben, határozott jellem elérése. Így elérjük a legfőbb helyre való felmagasztalást, mint ajándékát, hogy részesei legyünk isteni természetének. Az Írás kimutatja, hogy mások is lesznek méltóságban, csak hogy alábbvaló helyen — kisebb tisztességre készített edények. 2 Tim. 2:20, 21. Látjuk tehát, hogy nagyon ébren kell lennünk, hogy a legjobb törekvésünk által elérjük, ami legjobban tetszik Istennek és legjobb magunk részére is. Azoknak, kik frigvet kötöttek Istennel, el kell érniök a szellemi természet legmagasabb fokát az isteni alapon, nagyobb, vagy kisebb mértékben; másképp mind elvesznek és a második halálba mennek. Mi arra a reményre hivatattunk, melynek alapján elnyerjük az isteni természetet. Az egész evangéliumi koronát más hívás nem tétetett az emberiség számára.

Felmerülhet a kérdés: „Pál apostol azon figyelmeztetése, hogy a szentek munkálják üdvösségüket, vajjon összeütközik-e a másik állításával, hogy üdvösségüket cselekedetből nyerjék, hogy senki ne dicsekedjék?” Azt felelhetjük: Nem! A halál állapotából való felemeltetésünket teljesen hit által nyerjük el. A mi emberek vagyunk, képtelenek vagyunk bármilyen munkát is véghezvinni, mely által megigazulva lehetnénk Isten előtt. Amíg Isten családjába be nem fogadtatunk, nincs oly cselekedetünk, mely elfogadható lenne. Isten — ki tökéletes — nem fogadhat el tökéletlen dolgot és semmit, ami az isteni követelmény mértékét nem üti; így mikor bűnünk bocsánatát megnyertük, nem cselekedet, hanem hit által történt és lettünk Isten fiai, a Szent szellemtől való fogantatás és önfeláldozásunk felajánlása által. Már elfogadható munkát cselekedtünk, mert Isten családjának lettünk tagjaivá. A fogantatás által megtudtuk, hogy most tehetünk valami munkát. Tehát, mint tökéletlen emberi lények nem vihetjük véghez üdvözülésünket, de mint új teremtetések megtehetjük ezt. Fil. 4:13.

Ami részünk e munkában.

A fogantatás után az új teremtetés nem lett azonnal valóságos cselekvő, mert nem fejlődhetett ki oly gyorsan erőben és jellemben, ép úgy, mint a gyermek nincs kifejlődve addig, amíg tagjait nem látni megnöve és megerősödve. Isten fölszentelésünk által fogadott el bennünket és ennekutánna vetjük a szent szellemet. De az új teremtetésnek csírája nem maradhat sok ideig egy állapotban, hanem az élelem fogasztása által növekednie és erő-

sődnie kell. Először kívánjuk „az Isten beszédének ama tiszta tejét, hogy nevedjünk“. Ha, mint új tereméseknel ez a kívánalom folyamatban marad, erősebbek eszünk. Isten az, aki elkezdte bennünk ezt az új életet. Bármennyit tanulnánk, vagy cselekednénk is, nem tehetne bennünket új teremésekké; nem avatnának ezek minket Isten családjába, hanem mikor Urunk Jézus által családtagjaivá lettünk, ezek a jó munkák akkor kezdődnek és látszanak meg bennünk.

Az új teremés ekkor már az Ő embert birtokába veszi és — korlátozva törekvéseiben — szolgává teszi. A törvény kifejezése szerint az Ő ember meghalt, megöletett, mint egy áldozatra való, de valósággal még itt benne vagyunk, hogy új testünk helyett szolgáljon, amíg az új teremés teljesen kifejlődik, amikor már feltámadott testünk léssen és minden eddigi munkánk véget ér. És mivel még mindig a tökéletlen test van birtokunkban, szükség hordanunk Krisztus igazságos és tiszta bíbor ruháját, hogy naponként megjelenhessünk a kegyelem trónjánál és nyerjünk segítséget a szükséges idején.

Az új teremés mindig mestere kell legyen az ő embernek, korlátok közé szorítva annak cselekedeteit. Ennek gyakorlása több világosságot adhat szomszédainknak, barátainknak, testvéreinknek, sőt magunknak is. Ami mennyei Atyánk munkálja ezt bennünk, mint új teremésekben a Krisztus által. Ha mint új teremések, gyakorolni fogjuk a test cselekedeteinek féken tartását, erősebbek leszünk. Az apostol is erre céloz, mikor azt állítja, hogy így nagyobb és nagyobb mértékben fogjuk megmutatni Isten szerelmes fiának példányképét, mert az Isten az, aki azt cselekszi bennetek, hogy akarjátok és véghez is vigyétek azt az Ő ingyen való jókedvéből. Az apostol nem a természetes emberről beszél, hanem egy „szerelmes“ osztályról és magyarázza,

hogy Isten azt akarja velünk megértetni, hogy most az Ő fiai vagyunk és azért munkálkodik bennünk, hogy akaratát bennünk megalapítsa.

Isten része e nagy munkában.

Isten munkálkodott részünkre, mielőtt a Krisztushoz jöttünk volna. E munka abban nyert kifejezést, hogy Urunk Jézus, haláláig való önfeláldozása által bennünket megvett; ez az intézkedés jó Atyánknak tanulás folytán jutott hozzánk. Életünk különböző körülményei aztán megmutatták, hogy csakis teljes önfeláldozásunk által lehetünk Isten gyermekei. Ezek mind Isten munkái bennünk, amint a Szentírásban mutatva is van, hogy vonva és hiva vagyunk. Mint a mester mondja: „Senki nem jöhet hozzám, hacsak az Atya nem vonja“. Egyedül az Atya von bennünket, a Fiu utaira; így hivatattunk a mennyei hivatalra. Mikor mi is elfogadtattunk Urunk hivatásának feltételei szerint, egy nagy munka végződött el bennünk, melyet egyedül Isten cselekedett és vitt véghez.

Máshelyen az apostol így szól erről az osztályról: „Isten munkái vagytok ti“. Urunk Jézus pedig ezt mondja: „En vagyok a szőlőtő, ti pedig a szőlővesszők“. Az Atya a szőlővesszőt lemetshi és mindenkinek tapasztalatot nyújt a szükség szerint, a gyümölcs megtermésére. Nekünk mindnyájunknak szükség a metszegetés, hogy jobban kifejlődjünk és képesebbek legyünk meg tudni állásunk mivoltát.

Isten munkája bennünk folyton előre halad. Ő ezt a munkát a világ, a testvérek, az élet különböző tapasztalatai által és drágalátos igéi által viszi véghez. És ha Istent szeretjük, tapasztalataink által áldás fog fakadni számunkra, mert akik Istent szeretik, azoknak minden egyaránt javára lesz, kik az Ő végzése szerint hivatalosak. Róm. 8:28. Ha ezeket tudjuk és az

alázatosság szellemét engedjük megnyilvánulni magunkban, bízunk megmarad, bármi is fog érni bennünket. Mennyei Atyánk folyton táplál minket életadó szavaival. Előrevaló haladásunk — nevedésünk a tudományban, fokozatos fejlődés által jön, míg végre Isten dicső jelleméhez leszünk hasonlatosak. Ilyen munkát cselekszik gyermekeiben és viszi véghez azt jó kedvűből, több és több világosságot árasztva sziveinkbe. Isten gyermeke később nagyobb erővel viszi véghez önfeláldozását, jobban és jobban megérti Isten akaratát. Sok dolog ismeretére fog jönni a különböző körülmények behatása folytán, mindig nagyobb mértékben, mint mikor először a keskeny ösvényre lépett. Amint Isten munkálko-

dását észrevesszük magunkban, elfogadjuk beszédét, mint táplálékot az új teremtes javára, elismerjük, hogy azáltal nevedünk erőben és jellemben és készítettünk az Isten országában való dicsőségre, tisztességre és halhatatlanságra. Ezek a nagy áldások és tisztességek azonban másképp nem adhatunk meg nekünk, ha csak ki nem fejlődünk az Úr jelleméhez hasonlóan. Az apostol int bennünket, hogy emlékezzünk meg Urunk érdemének beszámításáról. Emlékezzünk meg, hogy az új teremtesnek mennyit kell küzdenie és harcolnia a test gyengeségével szemben, mikor körülveszi többféle támadásaival. Mily teljesen és valóban kell tehát kifejlődnie bennetek a Krisztus jellemének!

Kedves testvérek! Az üres helyeket, ahol látjátok az Örtoronyban, a cenzurálás okozta, amely elég sajnós dolog.

Vágyakozás.

Hű Megváltóm Hozzád vágyom,
Úz a szívem vágya . . .
Nyugalmamat nem adja meg
E béklyók világa.

Hozzád szállok hitem szárnyán,
Látlak fennen, dicsőn
Szent Cherubok serge között,
Aki élsz örökkön.

Hallom szelid szódat: „Fiam,
Jöjj pihenni Hozzá,am,
Édes nyugtod bizton leled
Királyod trónusán!”

Egyre üzi, egyre hajtja
Szívem hívó szava
Sietek hát . . . Bizton tudom,
Szavad igaz marad!

Kérdések.

1. Milyen fontosságot tulajdonított
Pál apostol a feltámadás eszméjének?

2. Meg lehet-e a lelket semmisíteni?

3. Mit jelent I. Ján 5:16 verse?

4. Hogyan történt a páskabarány kiválasztása és a vele való elbánás?

5. „A szenteknek” az evangéliumi koron át mennyei, vagy földi jutalom volt-e ígérve?

6. Az evangéliumi koron át, a választott egyház győzedelmesei, a földön, mint emberi lény fog maradni?

7. Öntudatosak, vagy öntudatlank-e a halottak?

8. Megkapták jutalmukat a próféták halálukkor, vagy Isten a -Milleniumi időre, az i élet idejére tartotta fenn?

9. Volt-e ígérve az apostoloknak a mennybe való jutásuk, haláluk alkalmával, vagy várniok kellett az Úr második eljöveteleig?

Ezen kérdésekről gondolkodjatok, sőt nagyon tanulságos volna, ha mindenitek rövid, tanulmányyszerű feleletet készítené magának mindenik kérdésről, hogy mikor egy következő számban a felelet megjelenik, összehasonlítható legyen. A nevedésnek egyik legbiztosabb módja ez és az önvizsgálás után legfontosabb

Nyomtatott a Tükör-nyomdában, Marosvásárhelyt, Bólyai-utca 3. szám alatt. Telefonszám, 229

VILÁGÍTÓ ÉS ÓRTORONY

Krisztus jelenlétének hirdetője

ROCK OF AGES.
Other foundation can
no man lay
A RANSOM FOR ALL.

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő. Ézs. 21:12.

III. evf. április 1. 1916. Ádám óta 6044 4 szám.

Tartalomjegyzék:

Jehova mindig népével van 225

Jézus kigunyolása
kihalgatása alkalmából 230

Tanácsok az urvacsora kiosztásánál
végzendő szolgálathoz 232

Az urvacsora 234

Az Atya bölcs tanácsa 236

„Mikor az én állóhelyemben állanék és állanék az erősségben és szorgalmasan vigyáznék annak meglátására, mit szólna nekem az Úr és mit kellene felelnem az én dorgálásom után. — Felele nekem az Úr és mondván: Ird meg e látást tettes betűkkel e táblákra, hogy az olvasó szabadon olvashassa azt.” (Habakuk 2:1.)

„Akkor lesznek jelek a napban, holdban, csillagokban, a földön a Pogánynepeknek szorongattatások tanácsokban való megfogyatkozásnak miatta, mivel a tenger és a hab zugni fog; az emberek is elámulnak a félelem miatt és azoknak várdása miatt, melyek e földnek kerekiségére következnek, mert az egeknek hatalmasságai megindulnak. Mikor látjátok, hogy ezek megtévesznek, tudjátok, hogy közel van Isten országa... Nézzetek és emeljétek fel fejetekeket, mert elközelt a váltásidő.”

Ezen folyóirat és megszentelt missziója.

Az „Örtorony“ védi egyedüli igaz alapját a keresztyéni reménységnek a kien-gesztelés, az „ember Krisztus Jézus drágalátos vére által, ki saját magát adta váltságul mindenekért“. (1 Péter 1:19; 1 Tim. 2.6.) Minden értékes drágaságaival az Isteni szó erős alapjára felépítve, további feladata mindent megvilágosítani mi . . . Istenben volt elrejtve, . . . hogy mostan . . . a gyülekezet által nyilvánvalóvá tétetnék Istennek azon sokféle bölcsessége, — „mely az emberek fiainak más időben meg nem jelentetett oly mértékben, mint a jelenben megnyilvánított“. (Eféz. 3:5—9, 10). Az „Örtorony“ füg-getlen minden szektától, valamint minden emberi hitfelekezettől és annál inkább iparkodik magát minden kinyilatkoztatásban alávetni a Szentírásban megnyilvánított Isten akara-tának a Krisztusban. És azért bir azon szabadsággal, hogy mindent, mit szólott valaha az Ur, bátran és minden tekintet nélkül hirdetné, olyannyira, mennyire azt nekünk az Isteni bölcsesség arra vonatkozólag ajándékozza.

Mi tudjuk azt, amit állítunk, midőn feltartóztatlan hittel Isten biztos ígéreteire támaszkodunk. Azért a világítótorony lapjain semmi sem jelenik meg, melyet mi mint arra kellőt el nem ismerhetünk. Tehát nagyon kérnők olvasóinkat, hogy ezen folyóiratnak egész tartalmát — megcsalhatatlan próbaköven az Isteni szónak — melyből mi idéze-teinket feljegyezzük, megvizsgálni szíveskednék.

Mit tanít a Szentírás világosan?

A „templom“ („egyház“, „kiválasztottak“) „az élő Istennek egyháza“ — különös műve kezeinek. Felépítése ezen egyháznak tartott az egész evangyéliumi koron át, elkezd-vén, mikor a Krisztus a világért meghalt és egyuttal szegletköve lett ezen templomnak, vagy egyháznak, mely által, midőn bevégeztetik — jönnek az áldások Istentől „minden népre“. (1 Kor. 3:16, 17; Eféz. 2:20—22; 1 Móz. 28:14; Gal. 3:29).

Időközben azok, kik Krisztus kiengesztelő váltságmunkájában hisznek és Istennek felszentelték magukat, „épületkövekké“ lesznek csiszolva. S midőn ezen „élő, kiválasztott drága köveknek“ legvégsője is ki lesz dolgozva, a nagy Építőmester akkor fogja mind egyesíteni, vagyis összeilleszteni azokat az első feltámadásban. Az akkor befejezett „templom“ az Ő dicsőségével lesz betelve és az egész ezerévi napon Isten és emberek között, mint gyülekezet közbenjáró gyanánt fog szolgálni. (Jel. 15:5—8).

Minden reménynek alapja, úgy a világot, mint az egyházat illetőleg abban a tényben jut kifejezésre, hogy „Krisztus Isten kegyelme által megkóstolta a halált min-denekért“ és hogy Ő lesz „az igazi világosság“, mely „megvilágosít minden e világra született embert“ — „az Ő idejében“. (Zsid. 2:9; Ján. 1:9; 1 Tim. 2:5—6).

Az „igaz egyháznak meg lett ígérve, hogy látni fogja Urát, hasonlatossá lesz Ő hozzá, részese lesz az „Isteni természetnek“ és „örököse az Ő dicsőségének“. (1 Ján. 3:2; Ján. 17:24; Róm. 8:17; 2 Péter 1:4).

Jelenlegi feladata.. a „templomnak“ tökéletesbitése és előkészítése a szenteknek jövőendő szolgálatukra: királyai és papjai lenni a jövőendő „korszaknak“. Ők Isten bizony-ságai a világgal szemben és iparkodniok kell felépülni a kegyelemben és ismeretben. (Ef. 4:12; Máté 24:14; Jel. 1:6; 20:6).

A világ reménye a neki ígért áldásokban, gyógyítási alkalmatosságok ismeretében van, mely minden emberrel megtörténik Krisztus ezer évi uralma alatt, hol a szófoga-dóknak és alázatosoknak minden vissza fog adatni — az Ő megdicsőült „temploma“ egyháza által — ami Ádám által elveszett volt, hol azonban minden kemény nyaku, gonosz szándéku ki lesz irtva.

C. T. R. az amerikai angol „The Watchtower“ szerzője. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

E tizenhatoldalos havi folyóirat az alábbi címen kapható: **Szabó Károly** Marosvásárhely, IV. Béla Király-utca 46. sz. Szegény és érdeklődő egyéneknek portó beküldése mel-lett szívesen küldjük.

E folyóiratban megjelentekért felelősséget vállal **Szabó Károly**, szerkesztő és kiadó Marosvásárhelyt.

azon napon a nép közül, mintegy három ezer férfit. (2 Móz. 32:26—28).

Mózes imája és Isten válasza.

A biblia tudósítása mondja tovább: „És másodnapon mondá Mózes a népnek: Ti nagy bünt tettek, annakokáért most felmegyek az Urhoz, talán a ti bűneitekért kegyelmet talállok Nála. Megtére azért Mózes a Jehovához: az Urhoz és mondá: Ez a nép nagy bünt tett ellened, mert aranyból csinál magának isteneket, most azért kérlek bocsásd meg ezeknek bűneit, hogyha meg nem bocsátod, törölj ki engem a Te könyvedből, melyet irtál! És mondá a Jehova (Ur) Mózesnek: Aki vétkezett ellenem, azt törölöm ki az én könyvemből. Most azért eredj el, vidd el e népet ahová mondtam néked; ime az én angyalom előtted elmegyen és az én meglátogatásom napján ezt is, az ő bűnüket meglátogatom“. (2 Móz. 32:30—34.) Azután Mózes fel lett hiva, hogy az izraelitákat tudósítsa e rossz viselkedésükről, valamint arról is, hogy ékszereiket vessék le, hogy háttérzetet tegyen Isten affelől, mint cselekedjék velük.

A nép engedett Isten utasításának. Ékeiségeit lerakta, megalázta magát és imádá Istent. Mózes a feladat nehézségeit látva képtelennek érezte magát arra, hogy ilyen kemény nyaku népet az ígért földre vezessen, hacsak Isten különös módszerint nem kölcsönzi neki kegyelmét és bölcsességét. Újólág komoly imában járult Isten elé; feltárta előtte aggodalmait és kérte oltalmát s vezetését, mivel e nagy munkát máskülönben nem képes véghezvinni.

Isten biztosította Mózes, hogy vele fog lenni s az ígért földéig vezető uton nem fogja elhagyni őket orcája, mivel ő (Mózes) kedvet talált szeméi előtt. Így szólt hozzá: „Az én orcám menjen el veletek, hogy én téged megnyugossalak“. Azután Mózes kéri Istent: Kérlek Uram, muiasd meg a Te dicsőségedet nékem“. Jehova pedig felelé: „Nem láthatod az én orcámat; mert nem láthat engem egy ember is élvén (hogy azután még élne)... Ime itt van egy hely és állj ott a kősziklán és mikor az én dicsőségem elmegy, a kősziklának hasadéka állítlak té-

ged és az én kezeimmel befedezem a te szemidet, míg elmúlok onnan. Azután az én kezem elveszem rólad és hátul meglátsz engem, de az én orcámat nem láthatod“. (2 Móz. 33:20—23).

Midőn az Írás arról beszél, hogy Isten arca utaikban vezeti igaz szolgálait, nem kell azalatt azt értenünk, mintha Isten személyesen volna jelen övéi mellett. Annak az az értelme, hogy Isten az Ő lelke és küldöncei, az angyalok által van jelen övéinél, hogy támogassa, vezesse és megáldja őket. Isten minden ártalomtól megóvjva népét, valamint felvigyáz minden ügyeire és azt a legnagyobb gondossággal irányítja. Téves azon általános elterjedt balhiedelem, mintha Isten mindenütt személyesen volna jelen. Nincs a Szentírásban egy vers sem, mely támogatná e véleményyt. Ez az általános elfogadott téves nézet, miszerint Isten egy és ugyanazon időben mindenütt személyesen van jelen, sok embert azon halvéleményre vezetett, hogy Isten egyáltalában nem személy, hanem csak egy befolyás. De ami értelmünk szerint a biblia tanítása azon tényt szögezi le, hogy Isten — eltekintve azon hatalomtól és befolyástól, melyet gyakorol — testi személyes léttel is bír, kinek van központi ülőszéke, ahol trónol és ahonnan kormányoz.

„Az ég az én ülőszékem és a föld lábainak számolya“ — mondja Isten. Kinek ég az ülőszéke és a föld lábainak számolya, az nagy Isten. Természetesen ez csak képletes beszéd, mely magyarázatát adja annak, hogy mily nagy hatalmu is az Isten és mindeneket mily csudálatosan tud kormányozni. Másrésztől azonban nem kell úgy értenünk, mintha Isten a világegyetem egy részében ülne s lábai másik részében lennének. Az Írás előadásában az ember érzületéhez alkalmazkodik és úgy beszél Istenről, mintha ugyanolyan testtel és tagokkal bírna, mint az ember. De a valóságban nem tudjuk, hogy milyen a szellemi test. „Még nem jelentetett meg, hogy milyenek leszünk“ — még az Ur testben lévő felszenteltjeinek sem. Értelmünk szerint az ég (mennyeország) személyes tartózkodási helye Istennek. Az egész Írás azt tanítja, hogy Ő nagy és véghetetlen

hatalma Isten. A 33. zsoltár 13, 14 versében olvassuk: „Az égből letekint az Uristen és látja az emberek fiait“. — „Az Ő lakházának székéből néz a föld minden lakosira“. Isten látta az embereket az ő nyomorúságukban és számukra megváltásról gondoskodott, mely bizonyos (rendelt) időben meg is fog nyilvánulni. Észre kell vennünk a világos különbséget abban, hogy Isten az égből tekint le és hogy Ő a földön mindenütt személyesen van jelen. Látószervünk által elláthatunk egy, vagy több mérföldre is. Valahol jelen lehetünk értelmi képességünk ereje által, mialatt a valóságban ötven, vagy még sokkal több méter távolságra is lehetünk. Igen! A modern találmányok, például a távbeszélő segítsége által jelen lehetünk hangunk által olyan helyen is, mely tényleges tartózkodási helyünkől száz, vagy még több mérföld távolságra is van. A szó ezen értelmében Isten jelen lehet a nagy mindenség bármely részén és mindenfelé gyakorolhatja nagy hatalmát. Segélyeszközökkel bir, melyek folytán meg tudja ismerni a föld minden ügyét; amint hatalmas munkái lejátszódhatnak Előtte, megfigyel minden mozzanatot.

Mi ugyanazon erővel birunk, de csak bizonyos korlátok között.

A sürgöny, telefon, teleszkóp, szikratávíró stb., stb. ezek mind olyan eszközök, melyek segítsége által széles körben meg tudjuk nyilvánítani jelenlétünket, hatalmunkat és befolyásunkat. Csakhogy ami erőink e kicsiny plánétára szorítkoznak csupán, egynek kivételével, ami abban áll, hogy mi az erőket ima által igénybe vesszük és e módszerint befolyásokat hozunk működésbe, melyeknek terjedelmét jelenben még nem tudjuk meghatározni! Csakhogy a mostani időben ez kivételes előjogot képez, melyet csak igen kevesen értékelnek. E módszerint nem sokan vannak kapcsolatban a nagy mindenséget uraló hatalommal. Azok is, kik azon előjogot, hogy az ég nagy Királya elé járulhatnak, élvezhetik, csak az Általa megjelölt uton haladva és az Általa kitűzött feltételek alapján nyerhetik meg.

Jehova hatalma minden felfogási képességet felül halad és Őt meghatározni a

világon semmi sem képes. A „végső idő“ találmányai, melyek oly nagy áldást hoztak a világ minden részére, csak halvány másolatai a mindenható Isten véghetetlen erőinek. Hitünk szerint a találmányok sokszorozódni fognak az ezeréves korszakon át és az emberek e módszerint mind több és több erőt és áldást fognak elnyerni. Mialatt az emberek így előre haladnak, Teremtőjük méltósága, hatalma és tiszteletével szembeni megbecsülésük is növekedni fog. Ily módon mindig képesebbek lesznek Őt magasztosságában és nagyságában megismerni és lélekben, igazságban imádni. Mindazáltal a legtökéletesebb állapotban sem lesz képes arra az emberi értelem, hogy teljesen felfoghassa és megérthesse a hatalmas Teremtőt.

Az isteni vezérlés a pusztán át.

Isten megígérte Mózesnek, hogy orcája — hatalma, segítő kegyelme — az egész uton fogja kísérni (vezetni). Mózesnek érteni engedé, hogy e nagy munkát nem egyedül — nem a Mindenható segélye nélkül — kell véghez vinnie. Igérete így hangzik: „Én veled leszek!“ Valóban a tények világosan bizonyítják, hogy Isten orcája mindig izrael gyermekeivel volt, a Veres tengeren való átkelésük idejétől elkezdve. Isten áldásai és csapásai kísérték izraelt aszerint, amint az a legszükségesebb volt részükre. Nappal felhő alakjában, éjjel pedig tűzoszlop alakjában nyilvánult meg népének. Jelenlétét a sátorban a sékina dicsőség által tette nyilvánvalóvá, mely a szentek-szentében a kegyelem székét sugározta be. A sátor felépítésének elrendelésétől kezdődőleg mindig jelen voltak Isten hatalmának, felvigyázó gondoskodásának, valamint jelenlétének megnyilvánulásai. A nép egész vándorlása alatt a felhő (köd) és tűz oszlop által lett vezetve; ha pedig a köd, vagy tűz oszlop pihent, úgy isteni rendelés szerint addig maradtak azon a helyen, míg a tűz, vagy ködoszlop tovább ment.

Mózes mondá Istennek: „Ha a Te orcád nem jár előttünk, ne vigy ki minket e helyből“. Azért mondta ezt Mózes, mert tudatában volt annak, hogy ember által lehetetlen egy olyan vállalat kivitele. De midőn

megtudta, hogy Isten arca továbbra is a néppel és vele lesz s akaratát továbbra is nyilvánvalóvá fogja tenni és folytonosan fogja őket vezetni, bizodalommal volt eltelve az iránt, hogy a népet a pusztán át képes lesz a Kanaánba bevezetni. Hogy Isten Mózesrel a leggyakrabban a szövetség sátora által érintkezett, ezen intézkedésből kitűnik azon ígéretének beteljesítése is, hogy orcája velük fog menni. Isten nyugalmat adott Mózesnek. 120 éves volt és még sem ereje, sem látó képessége nem volt megcsökkenve. Tudjuk, hogy volt idő, midőn Mózes azt gondolta, hogy a nép megítélésének munkája, részére igen nehéz feladat. Isten elé hozta az ügyet, ki hetven bírót rendelt melléje, hogy a terhet véle megosztanák. Azonban mindazon ügyek, melyek elbírálása részükre igen nehéz feladat volt, Mózes elé lettek hozva; ő pedig mindennemű ügyekkel és nehézségekkel Isten elé járult, ki néki mindig feleletet és áldást adott.

Tanuság a lelki izrael részére.

A testi izrael élményei nagyon sok tanítást rejtenek magukban a lelki izraelre vonatkozólag. Mi eredetileg szintén, mint nép a világ egy részét képeztük s mi lelki izraeliták fel lettünk hívva, hogy kimenvén a világból a mennyei örökség elnyerése végett új országba vándoroljunk. E dicső királyságnak azonban csak úgy lehetünk birtokosai, ha a hűséget követelő feltételeknek eleget teszünk. Utunkon nehézségek és megpróbáltatások vesznek körül, de Istenünk éppen, amint azt Mózesnek, az ő szolgájának megígérte, igéri nekünk is, hogy orcája vezetni fog bennünket. Néha úgy látszik, mint ha eltávozott volna tőlünk és magunkra hagyott volna bennünket; de ha úgy látszik is, nem úgy van az a valóságban. Mikor bizonyos tekintetben néha elrejtí arcát előlünk és azt hisszük, hogy Ő távol van tőlünk, akkor is Iránta való hűségünket és Benne vetett bizalmunkat próbálja meg.

Olyan órák alkalmával izrael gyermekei példája szerint járnánk-e el? És gondolkodnánk-e azt, hogy Isten nincs többé velünk? Visszatérnénk-e ismét azon bálványokhoz, melyeket előbb imádtunk, melyeknek előbb

áldoztunk — a gazdagság, vagy élvezetek bálványához, (bármilyen volt is az: lumpolás, színházak látogatása, kártya, meggazdagodás vágya, testi élvezetek hajszolása stb.) melyeket a világ emberei imádnak? A világi örömkönek, kedvtöltéseknek, szivarozásnak, időpazarlásnak, a bűnnek élünk-e még továbbra is? Elfelejtünk-e utainkon az Istent, ki bennünket vezetett? Elfelejtünk-e életünk lefolyt idejében velünk közlött sok jótéteményét, sok izben tapasztalt szabadtársát és áldását? Elválaszthatna-e valami bennünket Krisztus testétől: nyomorúság, vagy rettegés, éhség, vagy üldözés, mezitелenség, félelem, vagy fegyver? Az apostol szavaival felelünk: „Mert meg vagyok győződve arról, hogy sem élet, sem halál, sem fejedelemségek, sem angyalok, sem jövő, sem jelen, sem hatalmasság, sem mélység, sem magasság, sem semmi teremtetett állat el nem választhat minket Isten szerelmétől, mely Urunk Jézus Krisztusban van,

Minél nagyobb hitünk és minél jobban közeledünk Urunkhoz, annál inkább fogjuk érezni közellétét és vezetését és annál inkább fogjuk használni azon eszközöket, melyekről gondoskodott Isten ami felépítésünkre és megerősítésünkre. A nyomorúság idején Istenhez felkiálthatunk és előhogunk, hogy imában hozzá közeledjünk, ki sohasem hagyja el övéit, kik Őbenne biznak és komoly törekvéssel igyekeznek utain előhaladni. Ha ez így van, úgy vándorlásunkban nagy bizalommal és Őbenne vetett hittel haladhatunk előre. Miután magunkat Istennek szenteltük s mindent amivel csak bírunk, úgy az Ő vezetésének keresése kötelességünk, mert életünk minden ügyében velünk van orcája.

Csak nagyon kevésre lett téve olyan teher, mint Mózesre. De azért Isten minden gyermekének van elhordozni való terhe; mindnyájan fontos felelősséggel tartoznak, mely Isten előtt tett szövetségükből származik. Isten igaz izraelének, Krisztus testének minden egyese bir azon előjoggal, hogy minden tapasztalataiban és pusztai vándorlásának egész pályáján Isten vezetését nyerje el. A mennyei kenyér naponta megerősítésünkre lesz nyújtva és a korszakok megcsapdosott sziklájából, mindennapi felfrissi-

tésünkre folydogál az élet vize. Ha valamilyen félelem közepette, vagy tiltott uton vagyunk, úgy jó Atyánk fenytő vesszeje helyes kerékvágásba terel bennünket, Ha megigazitani engedjük önmagunkat, úgy észre fogjuk verni, hogy mily végtelen szeretettel vezet bennünket vissza Atyánk a helyes utra és mily kegyelmesen bocsátja meg minden hibánkat, gyengeségünket és gyógyítja be sebeinket. Valóban kibeszélhetetlen bizalommal viseltethetünk mennyei vezérünk iránt s Őbenne bizton megpihenhetünk és megőrizhetjük az örök békességet. Énekeljük tehát együtt a költővel:

„Tiszta, égi béke, amit Isten ád
Foly dicső folyamként sziveinken át;
Mély és gazdag árja ömlik éj, napon
S ellenálhatatlan, csodás hatalom.
Béke, mit az Ur ád, béke tiszta, mély
Lelkemről but, bajt, gondot elvevél!

S bár ha váltakoznak éj s nap itt alatt,
Isten vezet engem s folyvást meg is tart.
Elöttem jár Arca, rám a nap ragyog,
Sajkamegyre zengi: „Mily boldog vagyok!”
Jézus! Benned rejlik béke tiszta, mély
Lelki hazamba föl, engem Te vigyél!”

Az aki, egy olyan engedetlen népről, mint a testi izrael hiven gondoskodott, a mindennek felett Őtet szerető és akaratát cselekedni törekvő lelki izraelről bizonyára sokkal inkább fog gondoskodni. Pál apostol midőn a lelki izraelt figyelmezteti, hogy ne térné el Istentől az engedetlen testi izrael példája szerint, a következőket mondja: „Mert bemegyünk a nyugalomba ml, kik hiszünk“. (Zsid. 4:3). Hitetlenség volt az, ami engedetlenségre vezette a testi izraelt és oda-juttatta, hogy tévelygő utakon járt és végtére, bár különös nép volt, mégis el lett vetve az, kinek a drágalátos ígeretek lettek ajándékozva. A testi izrael, mint nép ilyen módon veszíté el különösen nyert állását, mit Isten az Ő jóleséséből eredetileg nekik szándékozott adni. Mint fontos tudnivaló kellene bevésődjék ez a lelki izrael érzületébe! Azt is látjuk, hogy az engedetlenség ugyanezen példája szerint esik el jelenben a jutalomtól a lelki izrael nagy sokasága (névleges keresztyének). Ter-

mészetesen elfogja veszíteni az Isten kegyelmében való első helyet is, mint azt a test-szerinti izrael is elveszítette, mely csak a hívőknek lett ígérve. Ugy a testi, mint a lelki izraelnek csak egy kis töredéke fogja elérni az Isten által-eléjük tárt dicső örökséget.

A lelki izrael dicsőséges öröksége.

Az evangyeliumi korszak hívői fogják örökölni azon dicső örökséget, melyet Isten készítet el — azon titkos dolgokat, melyeket az elmúlt korszakok alatt homályban tartott Isten, de most megnyilvánította azokat Krisztus igaz felszenteltjeinek. Az előbbi idők győzedelmesei a dicső messiási királyság alatt a földet, mint fejedelmek fogják birni, kormányozni és az emberiségen uralkodni. Tevékenységük megkezdése után nemsokára hozzájuk fognak szegődni az akkor élő természetes izraeliták, kik gazdag örökségre fognak jutni. Teljes határozottsággal nem tudjuk, hogy a következő korszakokban mi fog lenni osztályrészük, de meg vagyunk győződve afelől, hogy nagyon áldásos kiváltságban lesz részük.

Az Evangyeliumi korszak győzedelmesei hiva lettek a „Juda törzséből való Oroszlánnal“, Jézus Krisztussal ülni a mennyei dicsőségben. Ők képezik izrael tizenkét nemzetiségét, mely Krisztussal fog uralkodni. Általában véve csak „kicsiny sereg“, számszerint 144.000 és az evangyeliumi korszak kezdetén összegyűjtött izrael töredékéből és az egész evangyeliomi korszak alatt összegyűjtött pogány népekből, vagyis nemzetekből, választottakból áll (Jel. 7:4—3; 14:1—5). Egyedül csak ezek élvezik Isten — „minden értelmet felülmúló — békességét“, melyet mások nem ismernek. A Mester így szól: „Az én békességemet adom néktek“. Mi jelenleg a hit nyugalomával, békéjével birunk és biztosítva vagyunk, hogy mi, kik bemenünk a nyugalomba, ha meg nem restülünk, be fogunk menni „Isten népének fennmaradó szombati nyugalomába“.

Először csak akkor fogjuk elérni a teljes békességet, midőn részesülni fogunk az első feltámadásban és tapasztalni fogjuk a teljes átváltozást — midőn el leszünk változtatva Urunkhoz hasonlóan s meg látjuk

Őt, amint van épügy, mint jelenben Isten lát és ismer bennünket. Akkor részesülni fogunk az Istentől nekünk ígért magasztos dicsőségben. Az Isten természetét, a halhatatlanságot fogjuk meg nyerni s Megváltónkkal együtt méltókká tétetünk a dicsőség elvételeire, ha hivek leszünk mind halálig!

Valóban mindig hű népével van izrael Istene és sohasem feled el minket. A veszély minden pillanatában vigyáz érdekeinkre s gondoskodik úgy testi, mint lelki szükségleteinkről és mindeneket, mint „új teremtményeknek“ javunkra szolgáltat. Felvigyáz szívünk minden gondolatára, figyeli Iránta való szerelmünk és odaadásunk minden vágyát s minden reánk ható befolyása úgy irányít, hogy az iskoláztatásunk és megtisztításunk célját szolgálta. S meghallgat minket, ha Őhozzá kiáltunk vigaszért és segítségért s megfigyeli rokonszenvünket, midőn társalogni

kivánunk Ővele. Egy szempillantásig sem hagy el minket „Ime nem szunnyad és nem aluszik izraelnek őrizője“. (Zsolt. 121:4). Hadd szólítsuk Őt a napi munkánk üzleti óráiban, vagy a csendes éjjeli ébredés pillanatában — mindig közel van hozzánk és kész bennünket segíteni és oltalmazni még akkor is, midőn nincs tudomásunk jelenlétéről.

Mily áldott bizalmunk lehet mennyei Atyánk e folytonos gondoskodásában és hozzánk való hűségében! Istennek egy igaz gyermeke sem szűkölködik az Atyához, izrael Istenéhez való drágalátos vonatkozás világos megnyilvánulása nélkül. Ő mennyei hivatással hívott és az azt hiven követő felszentelték képezik a szó legszorosabb értelmében az izraelt, kik ennél fogva minden isteni ígéreteknek örökösei: Őh mily áldott örökség is jutott nekünk osztályrészül!

Legyünk azért hivek mindhalálig!

Jézus kigunyolása kihallgatása alkalmával.

„Nem nyitotta meg száját; mint a bárány mészárszékre vittet és mint a juh az őt nyíró előtt megnémult“ (Máté 26:57-68).

Az igazság minden gondolkodó, értelmes lénynek önmagától és joggal kínálkozik, úgy civilizált, mint pogány országokban. Innen magyarázható a nemzetek azon iparkodása, miszerint igaz törvényeket léptessenek életbe; és meg kell vallanunk, hogy a világi törvények a Lykurgus és Caesar adta törvényeket is ideértve, sok bölcsességet és igazságot foglalnak magukban.

A sinai hegyen kiadott zsidó törvény azonban a legelső helyet foglalja el. Joggal törekszik minden nemzet törvénye, — mely magát némiképpen is keresztyéniesnek mondja — arra, hogy az igazság alaptörvényét a legmagasabb színvonalra emelje. Mindazáltal úgy találjuk, hogy ahol a törvény alkalmazása egyes esetekre szorítkozik, ott majdnem mindig hamisság üti fel a fejét a következő formában: „Bizonyos okok, körülmények miatt el kellett tekintenünk a száraz paragrafustól“. Így eltérve a törvénytől figyelmen kívül hagyják az igazság alaptörvényét.

A szanhedrin, valamint a zsidó törvé-

nyek túlnézése folytán történt igazságtalan elítélése Jézusnak, ne lépjen meg bennünket; valamint azt se gondoljuk, hogy ehhez hasonló esetek elő nem fordulnak napjainkban is a civilizált országok törvénytáráiban.

A törvény meghamisítása.

Jézus fogságba ejtése nem Pilátus, Herodész, vagy a katonaság közbelépése folytán történt. Elfogatását a főpap és társai eszközölték ki, kik azon következtetésre jutottak, hogy Jézus tevékenysége és élete homlok-egyenest ellenkezik az ő tervükkel, melyet a judaizmus legjobb érdekeinek tekintettek. De a gyilkosok, mint gonosztevőkhöz illik, jó színben iparkodtak feltüntetni gonosz tetteiket s mint politikusok az igazság látszatát igyekeztek mutatni azáltal, hogy mások véleményét is, kik náluknál még nyomorultabb lelkiismerettel bírtak, iparkodtak a tárgyalásba belevonni.

A papok fennhatósága alatt állott emberek, kik a templomban és a templom kö-

rül, mint városszolgák teljesítettek szolgálót, voltak a főpap azon szolgálói, kik bottal, karddal és fáklyával fölfegyverkezve követték Judást, aki tudomást szerzett arról, hogy Jézus azon emlékezetes éjszakán nem megy Bethániába, mint rendesen, hanem lépteit tanítványaival együtt a Getsemane, az Olajfás kert felé irányítja.

Jézust először Annáshoz, a volt főpap házához vitték, ki az akkori főpapnak, Kajafásnak apósa volt. Annás vallatás alá fogta Jézust, de miután semmi eredményt nem ért el, megkötözve átküldte Kajafáshoz, akinek csak a szomszédságban volt a lakása. Bizonyára a szanhedrin (egyházi gyűlés) is nála gyűlt össze a kora reggeli három órában.

• A Jézus megöletésére vonatkozó összekülvívés gondosan elő volt készítve. A vallatási időt s azon órákat, melyekben tanítványaival vacsorált, a szanhedrin tagjainak összegyűjtésére használták fel, kik a város különböző részeiben laktak. A nép vezetői részéről történtek rájuk nézve annyival súlyosbító körülmények, amennyiben jogosnak vélték megölni azt, ki „ugy beszélt, mint ember soha“ — azért, mert felvilágosította a népet s tanításai által győngyítette a farizeusok és írástudók befolyását és hatalmát és bebizonyította, hogy a „vének“ hagyományai nem szentiratiak s így minden alapot nélkülöznek. (Ján. 7:46; Máté 26:55).

A tévelygő vallási tanok teóriája oda-irányul, hogy a klerikális (egyházi, papi) hatalom fenntartására a tudatlanság és Óhit (babona) legszükségesebb kellék. Ez oknál fogva gyűlölte mindig a tévelygés az igazságot és a sötétség a világosságot. De diadala mindig csak látszólagos volt, mert Isten terve éppen ez által jutott kivitelre. A bűn váltsága, valamint Isten megbékélése e módszerint jutott céljához, melynek dicső eredménye a Sátán, a bűn és halál megbuktatásában s az örökké tartó jog és igazság felállításában fog megnyilvánulni.

Tüzetes vallatás.

A szanhedrin a legbefolyásosabb hetven zsidóból állott. Ez képezte egyuttal az egyházi bíróságot, melynek ítélete nagy fontosságu volt a római tartományfőnök előtt,

kinek kezébe futott össze akkor az élet és halál.

Kajafás e különös eset alkalmával nemcsak a főpapi méltóságot mutatta, hanem az állami ügyész szerepét is gyakorolta. A szanhedrin összehívása előtt nem feledkezett meg azon egyének előhívásáról sem, akik Jézus ellen hamis tanuként voltak felbujtva. Természetesen a szanhedrin elé nem akart olyan tanukat idézni, kiket Jézus a gonosz lelkektől szabadított meg, kiknek szeméit, vagy füleit megnyitotta, vagy a halálból támasztott fel, jóllehet ismeretes volt előtte Lázár feltámasztása is. De ilyen tanukat nem kívánt kihallgatni, mert már előre el volt határozva Jézus meggyilkolása, az igazság látszata alatt.

Kajafás kikérdezte a tanukat, de úgy találta, hogy vallomásuk nem összhangzó; már pedig a zsidó törvény szerint bármilyen természetű ítékezésnél legalább két tanu összhangzó vallomására volt szükség. Végre is kettő megegyezett abban, hogy Jézus a templomról úgy nyilatkozott, hogy el tudná rontani s harmadnapra ismét felépítené. Bizonyára félreértették Jézust. Tehát bizonyosságuk nem volt elegendő ok az elítélésre még **a főpap nézete szerint sem.**

Kajafás végre egy utolsó eszközhöz folyamodott, midőn szót akart kicsalni a Jézus szájából, mit részére bűnül róhatna fel. Különböző kérdései azonban válasz nélkül maradtak, mert Jézus egyre sem adott feleletet. A főpap végre emelt hangon mondá: „Az élő Istenre kényszerítlek Téged, hogy mond meg nekünk, Te vagy-e ama Krisztus, az Istennek fia?!“ E kérdés az Ur részéről nem maradhatott válasz nélkül. Ha elhallgatott volna, meghazudtolta volna a nagy igazságot s a szanhedrin előtti bizonyágtételt hibázta volna el. Azért felhívta a figyelmet „Te mondad“ szavaival Kajafás igazságára.

Ekkor a főpap, ki a Jézus állítását káromlásnak minősítette, fel állt, de Jézus tovább folytatta: „Ez idő után meglátjátok az Embernek Fiát ülni az Istennek hatalmas jobbja felől és eljönni az égnek felhőiben“. E szavak hallatára Kajafás (kétszínűsködőleg) nagy felháborodást mutatva, drámailag szakította be ruhája szegélyét, a szanhedrin

és az egybegyűlt sokaságnak ezzel adva tudomására, hogy ő, mint Isten képviselője, mily rettentő, borzalmas kijelentést hallott. Azután a törvénytevőkhöz fordulva mondá: „Kell-e ennél több bizonyosság? Ime halljátok káromlását! Mit ítélték?” A szanhedrin felelte: „Méltó halálra!”

Engedelmeskedve Isten akaratának.

Az Írás ezen verse: „Megöltétek az igazat és nem állt ellenetek” összhangban van az alap verssel, (Ézs. 53:7) amely szintén Jézus kihallgatása alkalmával teljesült be. Jézus nem nyitotta meg száját azon célból, hogy saját életét megmentsen. Tudta, hogy Ővele Isten akaratára ellenére semmi sem történhetik s azért készséggel engedte az események tovább fejlődését más eredmény felidézésének megpróbálása nélkül.

Jézus dicső szellemi képességeinél fogva „ki úgy beszélt, mint ember soha” kétségkívül védelmül hozhatott volna fel olyan bizonyosságokat és tudott volna oly meggyőző erővel beszélni, hogy Kajafás reszketett volna az egész szanhedrinrel együtt és nem merte volna Őt elítélni. De Ő csak azt mondta, amit az igazság bizonyítására mondania kellett; ellenségeinek pedig elcsavart értelme

volt az ok arra, hogy az igazságot káromlásnak nevezze.

Az Írás figyelmünket arra tereli, hogy az Ur követőinek nem kell várnia, hogy a világ részére teljes igazságot szolgáltatson, valamint nem kell meglepődni azon sem, ha mondott szavait helytelenül fogják értelmezni. Ezenkívül figyeljük meg, hogy tapasztalataink pohara a Mesteréhez hasonlóan Isteni bölcsesség által van megtöltve s ha engedelmeseknek fogunk bizonyulni az isteni vezetéssel szemben, úgy minden tapasztalat legnagyobb jólétünkre szolgál, mert „tudjuk, hogy azoknak, kik Istent szeretik, egyaránt javára van minden!”

„Isten Báránya” hű Vezér
Beh némán álsz a vészben;
Hallgatásod mily fenséges
S bölcsességed egészben!

Taníts, hűen kövessélek
Jólét, baj s szenvedésben;
Buzgóság szárnyin hogy menjek
Hozzád hű epedésben!

Igazság szolgálatában
Vidd győzésre utamat;
Édes békét lelve Nálad
Hadd lássalak: Uramat!

Tanácsok az urvacsora kiosztásánál végzendő szolgálathoz.

Miután urvacsorai végrendeletét Urunk sem, némelyek hatalomra jutása céljából hagyta, azért mi sem ily célból küldjük szét tanácsainkat; ezt tenni illetlen dolog is volna. Csak ajánlatot teszünk bizonyos dolgokra nézve, melyeknek gyakorlása által az urvacsora rendben és a nagy jelentőségű eseményhez méltóan fog kiszolgálatni; tehát segíteni óhajtunk a szolgálathoz. Hadd fejtssük hát ki nézeteinket, hogy megfigyelve ezeknek a Szentírással kapcsolatos, hasznos oldalait, alkalmazhassa e módot, aki jónak fogja látni.

1., A szolgálatot egy vagy több énekkel lehet megkezdeni, melyek alkalmoszerű lelki

alázatosságot kölcsönözzenek, hogy az elme egyenesen azon fontos eseményre irányuljon, amely 19 évszázaddal ezelőtt történt egy ily estén és annak jelentőségére.

2., Imában kell azután a kegyelem székhéhez járulni, kérve Isten áldását a gyülekezetre, különösen azokra, kik részesülni fognak az urvacsorában, megemlékezve az egész világon élő ismerős és ismeretlen tagokról, kik velünk egy testet alkotnak, főképp azokról, kik ez emléket minden esztendőben nagy lelki örömmel avatják szent ünneppé.

3., A vezető olvasson fel a Szentírásból ez alkalomra választott tanulságos verseket.

4., Szóljon az urvacsoráról, felelevenítve a képletet és kifejtve ennek jelentőségét, kapcsolatban az isteni intézkedés legfontosabbjaival, minők: az egyház kiválasztása és a világ megáldatása stb. úgy, hogy a résztvenni szándékozók e dologban egy értelemre jussanak, vagy ha úgy látja jónak, olvasson fel egy - e tárgyra vonatkozó fontos magyarázatot.

5., Hivja fel a figyelmét azon tényre, hogy az Ur, mielőtt megtörte volna a kenyeret, megáldotta. — Kérjen meg egy testvért, hogy áldja meg a kenyeret; ha pedig erre alkalmas egyén nem volna a gyülekezetben, maga mivelje ezt, esdve az isteni áldást a kenyérre és azokra, kik részesülni óhajtanak abban, kérje, hogy az értelem szeméi mindjobban megnyiljanak azon mélységes gondolat felfogására, méltányolására és az ahhoz való ragaszkodás fontosságára, hogy Isten kegyeibe fogadtattunk Urunk Jézus megváltói érdeme jussán — hogy így, akik harmóniában vannak az Urral, mindannyian részesülhessenek a megáldatásban, amidőn jelképesen testét használják és önfeláldozásuk megújíttassék, amidőn Vele jelképesen megújulunk.

6., Ezután a vezető törjön le egy falatnyi kenyeret, vagyis kovásztalan páskát, mint Urunk tette ezt és ezt mondja: „Ez az én testem, mely érettetek megtöretik; egyetek ebből mindnyájan“. Most egy megbízott testvér, vagy ő maga vegye a tányért, melyen a páska van és körülhordozva törjenek abból mindnyájan, kik elkészültek annak használatára, egy falatot. Ha a gyülekezet igen népes volna, úgy a felszenteltek közül a szükség szerint kettőt, négyet, vagy hatot is választhat a vezető e célra.

7., Az egész ünnep alatt igen csendesen legyünk, különösen a páska vételétől kezdve, amikor annak törése, hangjai közben elmélkedjünk a jelképes kenyér jelentőségéről: az Ur eledelének magunkhoz vételéről, vagyis az Atya akarata cselekvésének nagy fontosságáról, hogy így méltányos legyünk részesülésünk most és elkészülve majd — a tuloldalon. Általában minden rendben történjék és a részesülésnél a tolakodásnak még a látszata is elkerültessek.

8., Áldást kérjen egy testvér a pohárra és az abban részesülőkre is. Urunk is megáldotta és úgy adta oda a tanítványoknak. Minden az előbbihez hasonló csendességgel és komolysággal történjék.

9., Egy befejező ének után a gyülekezet, az Ur és az apostolok példája szerint, ima nélkül oszoljék szét. A kézfogások és szokásos köszöntések a lehetőleg mellőzendők. Mindenki zaj és társalgás nélkül, békességben térjen otthonába és a lehetőségig a következő napon is maradjunk távol mindennemű társalgástól, hogy a nyert áldásos gondolataink körében megmaradva, elménkben őrizhessük Urunk gecsemánéi tapasztalatait, hogy még jobban átérthessük, a részünkre, mint teste tagjaira jöhető gecsemánéi próbáltatások elviselésénél szükséges segítség és vigasztalás fontosságát.

Mig a Mesterről írva van: „hogy senki nem volt Vele“ — senki sem volt képes együtt érezni Vele keserű tapasztalatai között, addig velünk másképen van. Nekünk társaink vannak, kik hozzánk hasonlóan megkeresztelkedtek és részesülnek halálában, megtöretnek, mint ugyanazon egy kenyérnek részei, elfogadtattak az Atyától, az ugyanazon Szentlélektől való felkenetés által. És amint ezekről megemlékezünk, keressük több komolysággal azt, hogy segíthessük a test minden egyes tagját. Tartsuk elménkben, hogy bármit cselekszünk is a test tagjaival — az Ő kicsinyeivel, azt a Fővel cselekedtük, ami Általa méltányolva van. Gondoljunk vissza az Ur idejére, Peter esetére, amikor — bár ő az Urnak szolgálja volt — gyengesége folytán egy pillanatnyi próbán is szüksége volt az Ur segítségére és könyörgésére: „Én imádkoztam éretted, hogy hited el ne fogyjon“ Gondoljuk meg, hogy nekünk is különös segélyre van szükségünk, mint Péter apostolnak. Ez a tudat képesebbé tesz, hogy az Urhoz jöjjünk kegyelemért és segítségért a szükség idején.

Tartsuk elménkben, hogy ebben az időben is megismétlődik Judás esete, kinek elesését a fősvénység és nagyravágyás okozta. És ha elménkben fogjuk tartani, hogy a fősvénység által a Sátán mily módon foglal helyet némelyekben, ez segíteni fog bennünket

nagyobb vigyázattal lenni, hogy hasonlóan mi is a Kisértő törébe ne essünk, nehogy megtagadjuk az Urat, aki bennünket megvett, nehogy valami módon eláruljuk őt, a testvéreket és az igazságot.

Igyekezünk tehát a következő napokban is drága Idvezítőnk tapasztalatait szívünkben hordani. És ne csak arra törekedjünk, hogy jobban rokonszenvezhessünk Vele, hanem igyekezünk olyan állapotba jutni, a melyben nem tartjuk idegennek a tűzpróbát,

mely megengedettik részünkre, mint követőire, ha Vele maradunk és azokat cselekszük, melyeket Ő cselekedett. Emlékezzünk élete végén mondott kijelentésére: „Elvégeztetett“. — Ez azt jelenti, hogy érettünk, a bűnért való áldozatot meghozta, az Az Atya igazságos követelését kielégítette, vagyis, hogy Sebei által meggyógyultunk és most már örömteljes társaságban vagyunk Vele, ki mindig él, ki Szószólónk és aki mindig segítségül van nekünk a szükség idején.

Az urvacsora.

Az urvacsora emlékét ez évben április 18-án fogjuk megünnepelni. Hisszük, hogy az Ur felszentelt népe örömmel fogja igénybe venni ezirányú áldásos előjogát minden helyen s fog megemlékezni méltóképen hű Üdvözítőnk bűneinkért való haláláról, mely egyuttal — mint az apostol mondja — világos (nemes) vallástétel a nép előtt az Urunk Jézus szenvedéseiben és halálában való részvételünk komoly elhatározásáról. Amiképen együtt voltak az Urunk halálát megelőző estén Ő és tanítványai, illő, hogy mi is összejöjjünk annak évfordulóján, megemlékezni önfeláldozásáról. Ha ez esemény emléke Urunk óhajához hiven a páska helyett minden évben komolyan megünnepeltetik, ezáltal az esemény ragyogóbb és nagyobb jelentőséget nyer, mintha egyszerűen csak tudomást szerezni a golgothán történetéről, a vagy e szent vacsorának alkalmazása negyed-évenként, hónaponként, vagy épen hetenkint történnék. Mi az urvacsorát évenként egyszer és évfordulóján vesszük. Ám nem ítéljük el azokat, kik ezt másképp teszik, de kötelességünknek tartjuk kellő helyen és alkalommal megnevezni az okokat, melyek bennünket erre indítanak.

Valahányszor ezt tesszük, az Ur halálát hirdetjük, míg megjelenik. Bár hissük, hogy Ő évek óta, az aratás kezdetétől jelen van, nem gátol ez meg abban, hogy megünnepeljük halálát, míg megnyilvánulása alkalmával be nem fejeződik e korszak ara-

tási munkája, amíg a választott sereg, Krisztus teste fel nem vétetik a dicsőségbe. Igérete szerint akkor új poharat fogunk üriteni Ővele.

Mig a jelenben szenvedéseinek gyaláztatának, megvettetésének: a világ gunyjának és ellenkezésének poharából iszunk, addig az új pohár az áldás, tisztesség, dicsőség és halhatatlanság; az isteni természet pohara lesz. Urunk a szenvedések után kiüríthette az öröm poharát. Es amiképen Vele történt, úgy lesz mivelünk is feltámadási átváltozásunk alkalmával. Jelenleg a pohár édes és keserű, mert a próbáltatások közepette sok olyan dologban örvendünk, melynek eljövételét hitünk folytán látjuk.

Az Ur úgy intézkedett, hogy a hold a zsidók reménységeit jelképezze, a nap pedig az evangéliumi korszak hívőit. A törvényszövetség jövődó dolgok előárnyékolója volt, amint a hold vetíti a napfényét. Háta Istennek közeledünk azon időhöz, amikor az igazság Napja felkél gyógyulással sugaraiban, hogy elöntse a világot Isten ismerete fényének áldásaival. Ezt tudva felemeljük fejünket és örvendezünk. De mivel az egyház mindenik tagja bele van foglalva ezen kifejezésbe: „az igazság napja“ (Máté 13 : 43.) — következtetni lehet, hogy először az egyház tagjainak kell begyűjtetnie a dicsőségbe és azután szétáradnia a milleniumi fénynek a világon.

A szent vacsorában való részesedés hi-

tünk által képessé tesz feltekinteni az igazság feljövő napjára, melynek fokozódó fénye jelen folyamatu. Az első vacsora idejében a hold (törvényszövetség) lett teljessé és Jézus megfeszítése után a dolgok zsidó alapon való berendezése tűnni kezdett. Figyelemreméltó, hogy a hold ép az napon lett teljessé, melyen Jézust megfeszítették, aztán fogyni kezdett. Ez évben április 18-án este 6 órától kezdődőleg lesz teljes. Április 19-ike tehát megfelel azon napnak, melyen Urunkat megfeszítették, 18-ika estéje pedig az első szent vacsora éjszakájának

Méltó evés és pohárürítés.

Mig nagy áldás és öröm van összekötvé az ezen tény kellőképeni méltánylásával, még pedig az abban résztvevő hite és engedelmissége szerint, addig elítélés fűződik a helytelen részvételhez. Senki se vegyen részt a szent vacsorában, ki az Úrral nem jött összeköttetésbe a halálíg tartó önfeláldozás; a teljes Neki szentelés és a folytonos szolgálat értékelése által.

E megszentelt állapotba senki sem írthat be, ki el nem ismeri bűnös voltát s el nem fogadja bűneinek elfedezőjéül az üdvözítőt, kinek érdeme elégséges, hogy kipótolja mindazok fogadtékosságát, kik Átala jönnek az Atyához. Akiknek Ő Megváltója lett, mind vegyenek részt nagy nagy örömmel az urvacsorában. Rágondolva a Mester szenvedéseire, örvendezzenek a próbáltatásokban és áldásokban, mint szívük, éltük értékes tapasztalatainak. Ne igyék senki a szőlőtőke gyümölcsének levéből, aki el nem sajátította Jézus áldozati érdemét és nincs teljes tudatában annak, hogy minden áldás Őtől származik. Ne igyék senki a pohárból, ki önmagát és mindenét nem adta még az Urnak, mert a pohárnak ez a jelentősége. Neve szenvedés és halál pohára. Az engedelmisség pohára. „Ne az én, hanem a Te akaratod legyen oh Isten!” Így imádkozott a Mester és ilyen kell legyen mindazok érzülete és imája, kik résztvesznek az urvacsorában.

Ha valaki a felsorolt kívánalmak birtoklása nélkül is részt vesz e szent közösségben, jogtalanságot követ el, megcsalja önmagát, mely Isten ítéletét és az illető lelkiismeretfurdalását idézi elő a cselekedet helytelenségének beismerése arányában.

Ne maradjon azonban senki távol, mert testi tökéletlenségei vannak. Sokan félelemmel gondolnak gyarlóságukra, amelyek, mint megütkezés kövei állanak utjukban, az urvacsorában való részesedésnél. Am, amíg e testben vagyunk, elkerülhetetlen gyengeségekkel állunk szemben gondolataink, szavaink és cselekedeteinknél. Pál apostol mondja, hogy nem tudunk mindenben úgy járni el, mint ahogyan szeretnénk. Épen ezért bátorítva vannak mindazok, kiknek bűnei megbocsáttattak és a Krisztussal való egységbe jutottak, hogy járuljanak imájukkal a mennyei kegyelem trónusához, mivel mindennapon szükségünk van Isten kegyelmére, bocsánatára, szándéktalan, akaratlan megeseink miatt. Mondja tehát az apostol: „Járuljunk azért bizalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk alkalmas időben való segítségül” (Zsid. 4:16). Mivel oly igen nagyon rá vagyunk szorulva segítségre, azért nyitotta meg Isten számunkra ez utat és tette lehetővé ez eljárást.

Isten gondoskodott bűneink bocsánatáról, kik megbántuk azt és Jézus nevében esedeztünk annak elengedéseért; nem kell tehát magunkat többé elítélt bűnösnek tekinteniünk, hanem olyannak, aki felöltötte Krisztus igazságának ruháját. Pál apostol is e gondolatot fejtegeti, melynek mindennap meg van a maga jelentősége: „Kérlek azért titeket Atyámfiai, az Istennek irgalmasságára, hogy állítsátok testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mely a ti okos tiszteletetek”. (Róm. 12:1, 2).

Minden keresztyénnek állandóan kellene számolnia az Úrral. Ha hibáz-

tunk, ne vesztegesszük az időt, hanem sies-
sünk azzal beszámolni, hogy az Idvezítő ál-
dozati érdeme által bocsánatot nyerjünk. Ily
számadások azonnal, a maguk idejében kell
rendbehozattassanak az Urral. Az adósságok-
nak nem szabad felgyülniök, nehogy falat
(felleget) alkossanak köztünk és a mennyei
Atya között. A múltban bármilyen volt is ál-
lapotunk, az urvacsora ideje mindennél al-
kalmasabb idő arra, hogy önmagunkkal szá-
moljunk, vajjon nem maradt-e felhő köz-
tünk és az Ur között, mely eltakarhat min-
ket szemei elől?

Ha így bocsánatot nyertünk és meg-
tisztítottunk Krisztus igazsága által nyert
menyasszonyi ruhánk foltjaitól, akkor hadd
szenteljünk ünnepet és használjunk Urunk
halálának szent vacsorájából. Vessük szí-
vünkbe Krisztus Urunk áldozati halála érde-
mének fontosságát és ne feledjük el, hogy
ez áldozat velünk szemben Isten kegyelmét
képviseli, nem csak velünk szemben pedig,
hanem Krisztus ezeréves királysága idejében
az egész világgal szemben is. Emlékezzünk

az Urnak való átadásunkra, neki szentelé-
sünkre és azon elhatározásunkra, hogy meg-
halunk Ővele, mint testének tagjai, hogy
megtörtetünk, mint ugyanazon egy kenyér
részei, hogy részt vehessünk Vele a fájdá-
lom, gyalázat és halál poharának kiürítésé-
ben. „Ha a szenvedésben Ővele ~~tűnünk~~
(kiártunk), Ővele országunk is”. (2 Ti-
móth 2:12).

Reméljük, hogy ez évberf az urvacsora
megünneplése, nagyon emlékezetes lesz és
befolyásos — áldásban dus gazdag forrás az
Ur felszenteltéi részére. „Mert ami Páskabá-
rányunk, a Krisztus érettünk megáldoztatott,
azért ünnepet szenteljünk. (1. Kor. 5:7, 8).

~~Reméljük, hogy minden kisgyermek biblia-
tanuló csoport, minden kis gyülekezet, ahol
megünneplik az urvacsora emlékét, saját ke-
telében megnevez egy jegyzőt, aki ide a
bibliához mielőbb megírja az ünnep ér-
dekesebb tényeit, az egybejött egyének szá-
mát és azoknak számát, kik részt vettek a
szent vacsorában, amennyiben ez zavar nél-
kül megállapítható.~~

Az Atya bölcs tanácsa.

„Adjad szerelmes fiam szivedet nekem; szemeid az én utaimat
szorgalmasan megőrizték”. Péld. 23:26.

Salamonnak sok fia volt, de azért ész-
szerűen nem gondolhatjuk, hogy ezen sza-
vait fiai egyikéhez, vagy másikához intézte
volna; nem képzelhetjük el, hogy fiai figyel-
mét tetteinek megvizsgálására irányította volna,
mikor így szólott: „a te szemeid utaimat meg-
őrizték”. Nem. Mert fiai figyelmen kívül
hagyták a hü mintaképet, ép azért szavai
másokhoz szólanak. Tudjuk, hogy Isten Sa-
lamonnak fiatal korához képest kiváltképeni
bölcsességet adományozott, mivel trónra lép-
tekor könyörgött az Urnak érte. Ugy kell
felfognunk a dolgot, hogy Salamon a böl-
csességről úgy beszélt, mint egy személyről
és hogy a bölcsesség szólott így „add ide
szerelmes fiam (mindenki, ki a bölcsesség
fia óhajt lenni) szivedet nekem”. A bölcsesség
a Teremtőnek egy másik megnevezése, en-

nélfogva úgy kell értelmeznünk e szavakat,
hogy Isten ezek által felszólítja fiait, hogy
adják neki sziveiket és őrizték meg szorgal-
matosan utait. Ez ama jó tanács, melyet ezen
idézetünkben merithetünk.

Hogyan lehet a fiúságot elveszíteni, vagy megtartani?

Isten, ki az emberiséget létrehozta,
ősapáinkban: Ádamban tökéletesítette; az
angyaloknak is adományozta az élet
tökéletességét azon óhajjal, hogy mind-
két foku teremtményei adnák Neki szí-
vüket, mint Isten fiai, teremtsük pillanatától
kezdve. Isten fia volt Ádám és Lucifer is. De
míg egy igaz viselkedés abban áll, hogy va-
laki magát alávesse az Atya akaratának tel-
jesen, Lucifer ahelyett saját útján járt és saját

VILÁGÍTÓ ÉS ÓRTORONY

Krisztus jelenlétének hirdetője

ROCK OF AGES.
Other foundation can
no man lay
A RANSOM FOR ALL.

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljö. Ézs. 21:12.

III. evf. Május 1. 1916. Ádám óta 6044 5 szám.

Tartalomjegyzék:

Megtisztításunk külsőleg és belsőleg	1
Visszatérés a foglalkozáshoz	7
Valódi táplálék a világosság- ban járók részére	9
Feleletek a 2. számban köz- zétett kérdésekre	12
Légy bizonyos	13
Olyan sötét	14

„Mikor az én állóhelyemben állanék és állanék az erősségben és szorgalmasan vigyáznék annak meglátására, mit szólna nekem az Úr és mit kelene felelnem az én dorgálásom után. — Felele nekem az Úr és mondván: Ird meg e látást tettetes betűkkel e táblákra, hogy az olvasó szabadon olvashassa azt.” (Habakuk 2:1.)

„Akkor lesznek jelek a napban, holdban, csillagokban, a földön a Pogánynepeknek szorongattatások tanácsok-
ban való megfogyatkozásnak miatta, mivel a tenger és a hab zugni fog; az emberek is elámulnak a félelem miatt
és azoknak vádása miatt, melyek e földnek kerekiségére következnek, mert az egeknek hatalmasságai megindulnak.
Mikor látjátok, hogy ezek megtrésznék, tudjátok, hogy közel van Isten országa... Nézzetek és emeljétek fel fejetekeket, mert élközelgett váltáságok.

Ezen folyóirat és megszentelt missziója.

Az „Örtorony“ védi egyedüli igaz alapját a keresztyéni reménységnek a kien-gesztelés, az „ember Krisztus Jézus drágalátos vére által, ki saját magát adta váltságul mindenekért“. (1 Péter 1:19; 1 Tim. 2:6.) Minden értékes drágaságaival az Isteni szó erős alapjára felépítve, további feladata mindent megvilágosítani mi . . . Istenben volt elrejtve, . . . hogy mostan . . . a gyülekezet által nyilvánvalóvá tétetnék Istennek azon sokféle bölcsessége, — „mely az emberek fiainak más időben meg nem jelentetett oly mértékben, mint a jelenben megnyilvánított“. (Eféz. 3:5—9, 10). Az „Örtorony“ füg-getlen minden szektától, valamint minden emberi hitfelekezettől és annál inkább iparkodik magát minden kinyilatkoztatásában alávetni a Szentírásban megnyilvánított Isten akara-tának a Krisztusban. És azért bir azon szabadsággal, hogy mindent, mit szólott valaha az Ur, bátran és minden tekintet nélkül hirdetné, olyannyira, mennyire azt nekünk az Isteni bölcsesség arra vonatkozólag ajándékozza.

Mi tudjuk azt, amit állítunk, midőn feltartóztatlan hittel Isten biztos ígéreteire támaszkodunk. Azért a világítótorony lapjain semmi sem jelenik meg, melyet mi mint arra kellőt el nem ismerhetünk. Tehát nagyon kérnők olvasóinkat, hogy ezen folyóiratnak egész tartalmát — megcsalhatatlan próbakövének az Isteni szónak — melyből mi idéze-teinket feljegyezzük, megvizsgálni sziveskedünk.

Mit tanít a Szentírás világosan?

A „templom“ („egyház“, „kiválasztottak“) „az élő Istennek egyháza“ — különös műve kezeinek. Felépítése ezen egyháznak tartott az egész evangyéliumi koron át, elkezd-vén, mikor a Krisztus a világért meghalt és egyuttal szegletköve lett ezen templomnak, vagy egyháznak, mely által, midőn bevégeztetik — jönnek az áldások Istentől „minden népre“. (1 Kor. 3:16, 17; Eféz. 2:20—22; 1 Móz. 28:14; Gal. 3:29).

Időközben azok, kik Krisztus kiengesztelő váltságmunkájában hisznek és Istennek felszentelték magukat, „épületkövekké“ lesznek csiszolva. S midőn ezen „élő, kiválasztott drága köveknek“ legvégsője is ki lesz dolgozva, a nagy Építőmester akkor fogja mind egyesíteni, vagyis összeilleszteni azokat az első feltámadásban. Az akkor befejezett „templom“ az Ő dicsőségével lesz betelve és az egész ezerévi napon Isten és emberek között, mint gyülekezet közbenjáró gyanánt fog szolgálni. (Jel. 15:5—8).

Minden reménynek alapja, úgy a világot, mint az egyházat illetőleg abban a tényben jut kifejezésre, hogy „Krisztus Isten kegyelme által megkóstolta a halált min-denekért“ és hogy Ő lesz „az igazi világosság“, mely „megvilágosít minden e világra született embert“ — „az Ő idejében“. (Zsid. 2:9; Ján. 1:9; 1 Tim. 2:5—6).

Az „igaz egyháznak meg lett ígérve, hogy látni fogja Urát, hasonlatossá lesz Ő hozzá, részese lesz az „Isteni természetnek“ és „örököse az Ő dicsőségének“. (1 Ján. 3:2; Ján. 17:24; Róm. 8:17; 2 Péter 1:4).

Jelenlegi feladata . . . a „templomnak“ tökéletesbitése és előkészítése a szenteknek jövőendő szolgálatukra: királyai és papjai lenni a jövőendő „korszaknak“. Ők Isten bizony-ságai a világgal szemben és iparkodniok kell felépülni a kegyelemben és ismeretben. (Ef. 4:12; Máté 24:14; Jel. 1:6; 20:6).

A világ reménye a neki ígért áldásokban, gyógyítási alkalmatosságok ismeretében van, mely minden emberrel megtörténik Krisztus ezer évi uralma alatt, hol a szófoga-dóknak és alázatosoknak minden vissza fog adatni — az Ő megdicsőült „temploma“ egyháza által — ami Ádám által elveszett volt, hol azonban minden kemény nyaku, gonosz szándéku ki lesz irtva.

C. T. R. az amerikai angol „The Watchtower“ szerzője. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

E tizenhatoldalos havi folyóirat az alábbi címen kapható: **Szabó Károly** Marosvásárhely, IV. Béla Király-utca 46. sz. Szegény és érdeklődő egyéneknek portó beküldése mel-lett szívesen küldjük.

E folyóiratban megjelentekért felelősséget vállal **Szabó Károly**, szerkesztő és kiadó Marosvásárhelyt.

A VILÁGITÓ ÉS A TÖRTORONY

Krisztus jelenlétének hirdetője.

Marosvásárhely, 1916. május 1.

Megtisztításunk külsőleg és belsőleg.

Annakokáért, mivelhogy ilyen ígéretink vannak, szerelmesim, tisztítsuk meg magunkat a testnek és a léleknek minden tisztátalanságától, hogy ami szentségünket isteni félelemmel vigyük véghez. 2 Kor. 7:1.

Rámutattunk már előző alkalommal, hogy a biblia nem a világ, hanem az egyház részére íratott; nem a hitetleneknek, hanem azoknak, kik már elfordultak a bűntől. E tényt azonban nem mindenki érti át.

Valaki mondhatná: idézetünk szavai vonatkoztatható úgy bűnösökre, mint szentekre, de különösen bűnösökre. De mi erre „nem” mel felelünk, mert a levél az Isten korintusbeli gyülekezetének és mindazon szenteknek íratott, kik Akhájában laktak. Idézetünk nem alkalmazható azokra, kik még nem jöttek Istenhez megbánva bűneiket, hogy bocsánatot nyerjenek. Nem! Mert Isten nem fordul a bűnösökhöz és nem fogadja el őket, míg Vele ki nem békülnek. És tudokra adja, hogy az ég alatt, az emberek között nincs megnevezve más név, mely által megszabadulhatnánk bűneinktől, csak a Jézus neve, az Ő vérében való hit által. Ő részrehajló nem lehet. Ki az Általa megfontolva hozott bűnaldozatot el nem fogadta, vagy el nem akarja fogadni, nem békülhet meg Istennel. Azért mondta Jézus: Senki nem jöhet az Atyához, csak én Általam. (Ján. 14:6).

Ha efelett gondolkodunk, megfogunk

győződni az isteni álláspont teljes igazságáról. A jelen korszakban Isten egy kis sereget gyűjt össze a világból, mely különös jellemmel van felruházva. Hiszen Őbenne és tetszése szerint kíván járni szüntelen. A jövő korszakban, az ezeréves királyságban pedig az emberiséggel szemben felállított követelményei olyan érthetővé lesznek téve, hogy még a legtanulatlanabb sem tévedhet meg. (Ézs. 35:8). A dicső Millenium napján az igazság fényleni fog és teljesen világságra hozza az igazságot és igazságtalanságot és helyes világításba juttatja Isten jellemét annyira, hogy azt minden teremtmény elfogadhatja. Akkor a próféta kijelentése szerint megnyitnak a vakok szemei és a siketek hallani fognak. (Ézs. 35:5). De a jelen korszakban e kicsiny sereget, ezt a különös osztályt, mint az Ur tagjait, megfogja próbálni, mert „hit nélkül lehetetlen dolog, hogy valaki kedves legyen Előtte” és kiválasztottai közé számláltassék. Azért, ha valaki jelenben semmiképen sem gyarapodik a hitben, várnia kell azon áldásokra, melyekben Isten részesíteni fogja a Krisztus királysága idejében a megdicsőített egyház által. Akkor er-

kezik el a Krisztus országa, melyért imádkozunk, hogy: „jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy itt a földön is“.

A szentek nem sokan nemesek.

Isten a jelenben nemcsak a hitet követeli meg tőlünk, hanem az igazsághoz való szeretetünket is. Nem elégséges, hogy hitünk szemeivel lássuk Krisztus halálát, a világ bűnének váltságdíját, hanem ezenkívül, ha be akarunk jutni Isten kegyébe, szívvel kell szeretnünk az igazságot. A szív, mely szereti az igazságot, felismeri gyengeségeit és bűnre irányuló hajlamait s midőn elismeri Jézust, mint Megváltóját azon pillanatban Hozzá jön, hogy az Ő érdemeivel nemcsak előbbi bűnei fedeztessenek el, hanem, hogy igazságát saját javára beszámítottának tartsa fenn továbbra is, a jelen és a jövő akaratlan fogyatékoságaira, a tökéletlenségre vonatkozólag. E tökéletlenségek olyan természetűek, melyek akaratunk ellenére ujulnak fel életünkben, mint öröklött gyengeségek.

A fentieket szem előtt tartó osztály nincs összhangban e világ kívánságaival, sem saját gyengeségével. Erre vonatkoznak Urunk eme szavai: „jöjjetek hozzám mindnyájan, kik megfáradtatok (a bűn igája alatt, megterhelve a büntetés, a halál miatt) és megterhelettek és én megnyugtatlak benneteket. Vegyétek fel az én igámat és tanuljátok meg Éntőlem Krisztus iskolájában“. E tanulni vágyók képezik Krisztus tanítványait s ez osztályhoz szólnak idézetünk szavai. Nem volna időszerű arra figyelmeztetni a világot, hogy tisztítsa meg magát a test és a lélek minden tisztátalanságától, mert a világ rokonszenvezik a tisztátalansággal és nem kíván megtisztulni attól, se nincs tudatában annak, hogy Isten mennyire utálja ezeknek gyakorlását. Az Ur a világi emberek szívét, mint haraggal, gyűlöléssel, gonosszággal és eféle hajlamokkal megteltt bélyegzi meg. A kedv, az önzés, mely a vagyonszerzésnél, élvezetek, vagy a hatalom keresésnél sokszor állatias ösztönre fajul, igyekszik kielégíteni a természetes érzületet. Hogyha ezen élvezetek megszünnének, vagyis tőlük elvétenének, úgy az élet is elveszítenék. Hogy is lehetne világi

embereket arra figyelmeztetni, hogy tisztítsák meg magukat a test és a lélek minden tisztátalanságától, ha azt nincs mivel pótolniok?

Valaki kérdezhetné. Van-e hitetlenek között annyi nemes és művelt ember, mint a hívők között? Igen — feleljük. Az Írás bizonyosságot tesz arról, hogy a hívők között világi nézet szerint nincs sok bölcs, vagy nemes ember. Isten kegyelmi üzenete sokszor inkább meghallgattatást talál az emberiség alsóbb nép osztályánál, mint a műveltebbeknél, kik kevésbé ismerik fel bukott állapotukat és az Idvezítő támasza utáni szükségét. Ha a világ emberei között vannak olyanok, kik hasonló nemes érzülettel bírnak, mint a hívők és ha némely hívők még alacsonyabb fokon is állanak, mint a tanultak, hogyan lehet még is, hogy Isten nagyobb érdeklődéssel viseltetik a hívők, semmint a hitetlenek iránt?

Milyen alapon fogadja az Ur gyermekeinek azokat, kik természetüknél fogva kevésbé nemesek és miért vet el olyanokat, kik természetüknél fogva nemesebbek?

Azt feleljük, hogy az isteni elfogadhatóságnak mértéke hiten és a szív engedelmeségén alapszik. Azok, kik szívvel, tiszta érzélemmel és erős akarattal fordulnak el a bűntől, befogadást találnak az Urnál, az Ő gondoskodását, mert akaratuk, szándékuk nem pedig a test fogyatékosága szerint számítanak. Akaratlan fogyatékoságuk Isten színe előtt elfedeztetik Krisztus igazságos ruhájával, mert az új érzület nem képes oly erős harcot folytatni testében, hogy elűzzön teljesen minden bűnt. Ez azon osztály, melyhez idézetünk szavait intézi az apostol: „Szerelmesim, tisztítsuk meg magunkat a test és a lélek minden tisztátalanságától!“

Isten gyermekei félre ismertetnek.

Az apostol: Istennek szótvivője minden szenthez, mint szerelmeshez szólt, kik hátat fordítottak a bűnnek és úgy iparkodtak járni, hogy tetszést találjanak Isten előtt. Ő maga nemes lelkű ember volt és tudta, hogy a testvérek közül sokan voltak megterhelve a test gyengeségeivel és tökéletlenségeivel. De azért fogyatékoságaik dacára is szerette őket, mert szívyszerinti hűséget tanúsítottak az igazság alaptételei iránt és igyekeztek testükben

legyőzni a bűn hajlamait. A világban lévő bűnnel pedig egyáltalában nem rokonszenveztek, Ezért a világ nem szereti azokat, kiket az Atya, Jézus és az apostol szeret. Mesterünk mondta: „Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket”. „Ha e világból valók volnátok, e világ, szeretne de mivel nem e világból valók vagytok, hanem én választottalak titeket, azért gyűlöl titeket. Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak, hogy elmenvén gyümölcsöt teremjete és gyümölcsötök megmaradjon“. (Ján 15: 16, 18, 19.)

A világ a választottakat nem szereti, mivel beismerik gyengeségüket és az ellenküdenek, bűnnek, gonosz érzületnek nevezve a test és lélek szennyyét. Isten gyermekeinek abbéli iparkodása, hogy magukat megtisztítsák, szidalomra talál azok részéről, kik nem tudják uralni a test hajlamait, hanem megengedik maguknak az önzést, szenvedélyeket, gonosz hajlamokat, viszálkodást, büszkeséget és tulzást. Ha valaki a világot kiakarja elégiteni, bizonyos lehet, hogy az Urat nem elégitheti ki és nem is maradhat Isten kegyelmében. Aki tetszést talált Isten előtt, nem lehet a világnak tetsző, mert a világ barátja ellensége Istennek. A világ nem veti alá magát az isteni rendeletnek s azért nem is képes azt teljesíteni, mint az apostol mondja: „Szive más irányba vonzza“. Jak. 4:4. Róm. 8:7.

Az új teremtés törvénye: „Szeretni Istent szívükből és felebarátunkat, mint magunkat“, fölöslegesnek és balgának látszik a világ szemében. Ha Isten szeretetére emlékeztetjük, kellemtlen neki még azok jelenléte is, kiknek szive az igazság után epekedik. Közöttük az Ur és követői, sohasem voltak szívesen látottak, mert azt szeretnék, hogy ne emlékeztessék őket téves utakra. Igaz, hogy mindenik vágyik a jó hírnév után, de az erre indító ok az, hogy tisztelve legyenek; mások intését elutasítják maguktól, hogy gondolatuk, szavuk és cselekedetük az isteni rendetet által ne legyen korlátozva. Ennélfogva félreismerik azokat, kik állandóan összeköttetésben vannak az Urral és kedvesnek tartják az isteni rendetet.

A megtisztítás szükségessége.

Isten gyermekeit miért figyelmezteti az apostol, hogy szívükben és testükben tisztító munkát végezzenek, ha Isten fogyatékos-ságaikat befedezte? Ha hibáink elfedeztettek, miért kell még ismét azokra gondolnunk? Erre vonatkozólag alapos okok vannak! Mindazok, kik az Urhoz és igazságához hívek szeretnek lenni, gyakran megkisértetnek fogyatékos-ságaik, bűnük és testük gyengeségei következtében, dacára annak a tudatnak, hogy az Ur azokat nem szereti. De ez az osztály lelkesítve van, hogy az igazság alap-tételeihez való hűsége által Istennél kedves jellemet fejlesszen ki. Az Ur iránt való hű-séget és szeretetet mindinkább szeretné meg-alapozni és kívánsága, új érzülete, amennyire csak lehetséges, uralkodik a bukott, tökélet-len testen és azt öszhangba hozza az isteni szeretet törvényével.

Mindenki, ki a bűnbocsánat áldásának részesévé lett és nincs óhaja felvenni a harcot, képességeit és talentumát nem igyekszik az új akarat alá hozni, szolgává tenni, nem bír a fiúság igaz lelkével. Nemtörődömségével bizonyítja, hogy nem szereti valóban az igazságot és nem gyűlöli teljesen a hamis-ságot. Bebizonyítja, hogy nem tartozik azon osztályhoz, melyet Isten fiává óhajt fogadni a szellemi alapon, kik a kicsiny sereg tag-jai, a menyasszony, a bárány felesége.

Látjuk tehát, hogy az apostol, idézetünk szavait testvérekhez intézte. Alapokát látjuk annak is, hogy miért tulajdonít szavainak oly nagy fontosságot minden hívő, ki a szent-ségnek ugyanazon lelke által van nemzve és miért tüzi ki teste és lelke megtisztítását élete hátralévő napjai legfőbb pontjául! Ha ezt nem így tesszük, téves törekvéseink miatt megbüntettünk már szívünk érzelmeiben.

Az Ur szándéka az, hogy ilyen harc által fejlesszünk ki megtisztított jellemet. Csak is e mód szerint leszünk helyezve „a világos-ságban a szentek örökségének elvételére“, ha szív szerint óhajtunk szolgálni Istennek. Azok kiknek szive elkészítették a jövő király-ságban való szolgálatra, új testet fognak nyerni az első feltámadás alkalmával, meg-mentes lesz minden fogyatékos-ságtól. Az ál-

tal, hogy érzületük tökéletesítették és szívükben megfelelő jellemet fejlesztgetnek ki, a mennyire lehetséges — a test uralása által — bebizonyítják, hogy szívük szerint elérték az Urukhoz és Idvezítőjükhöz hasonló jellem tulajdonságot. Csak azok fogják alkotni a kiválasztottakat, a királyi osztályt, Ábrahám magvát, kik e tekintetben Isten szerelmes Fiának képmásai lesznek, mely által nem sokára, megáldatnak az egész földön azok, kik engedelmességet fognak tanusítani.

Tisztítsuk meg önmagunkat.

E szavak: Tisztítsuk meg önmagunkat, nem ádami büntetés alól való megszabadulásra vonatkoznak. Az eredeti büntől való megtisztulás általunk nem eszközölhető, mint az apostol mondja Róm. 5:1-ben, hanem azt, mint Isten kegyelmének ajándékát nyerhetjük. Tehát milyen értelemben tisztítsuk meg magunkat? Mert az Ur által számítólagosan meg vagyunk tisztulva, mikor Szentlelkének befolyása és szavainak meggyőző ereje alá kerültünk s ezután erről hálaadással kell megemlékeznünk. Dacára, hogy azoknak, kik a Krisztus Jézusban vannak, nincsen kárhoztatása, mégis alkalmat nyújt számukra az Ur, hogy bebizonyítsák testükben és lelkükben a bűn ellen folytatott harc által, hogy milyen cél elérésére törekcsenek. E megtisztításra vonatkozó buzdítás az Urtól származik, de a megtisztítás a mi dolgunk. Hadd tisztítsuk meg magunkat! A tisztító munka fáradságos, mert kezdetben nem ismertük fel, hogy mennyire borítva voltunk szennyfoltokkal és hogy érzületünknek majdnem minden mozzanata önző volt, tehát bűnös tulajdonság.

Miután értelmünk szeme jobban kinyílt, helyesebb nézetet nyertünk az Ur igazságos dolgai felől, ugyszintén saját állapotunkról és az igazság ruházatának szükségességéről azáltal, hogy nap-nap után igyekeztünk, bűnt, önzést és mindent elhagyni, ami nem tetsző Istennek. Mindinkább ráébredtünk azon fájdalmas tudatra, hogy mennyire belénk gyökerezett a bűn. Istennek sok gyermeke, kik évek hosszú során iparkodtak magukat megtisztítani a test és lélek minden szennytől, most jobban felismerik, mint ele-

inte fogyatékoságaikat és gyengeségeiket, dacára, hogy már sok természetes bűnt, önzést vetkeztek le. Ennek a megtisztításnak a munkájánál igen megszorodnánk, ha nem biznánk Isten szavának biztosságában, hogy bennünket nem test szerint ítél meg, hanem szándékunk, iparkodásunk, kívánságaink szerint Bennünket győzedelmeseknek számít, ha a jó harcot folytatjuk s ennél fogva természetes fogyatékoságunk eredménye nem jön számításba.

Meg kell figyelnünk a különbséget, melyet az apostol a test és a lélek szennye között említ. Miután elfogadtuk az Urat, köréje sorakozunk, szabadításunk vezére köré, hogy — mint keresztes vitézek — jó harcot vivjunk, a bűn, a test és az ördög minden cselekedete ellen. Nemsokára társakat fogunk találni ez uton, kik szintén illő módon hozzá fognak kezdeni a test elleni harchoz: a rossz szokások letevéséhez és mindannak távolításához, ami Istennél nem kedves. Ez helyes is, mert annakutánna már miféle rokonság áthatna fenn a világosság fiai és a sötétség cselekedetei között? Soknál kevés idő e multával már külsőleg is változás lesz észrevehető, mert a felületes beszéd kerülte-tik, rossz hajlamok legyőzöztetnek és az önzés már külső megnyilvánulásaiban is féken tartatik. A szomszédok és rokonok lényeges változást fognak észrevenni. Ez mind jó! De még nem elegendő, mert lelkünket és érzületünket is meg kell tisztítanunk. Nem elegendő csak a külső helytelen cselekedeteket mellőznünk, hanem lelkünk, szívünk állapotát is meg kell tisztítanunk. Meg kell tanulnunk gyűlölni a bűnt és elutasítani támadásait. Meg kell értenünk, hogy testünk az Ur temploma és minden utról le kell lépnie, ami Nékie, törvényének, az igazságnak és a szeretetnek ellene szegül.

Mások bizonyos fokig tanui külső próbáinknak és diadalainknak. De az új teremtmény legfontosabb harca az, mely csak előttünk és Elöljárónk előtt ismeretes. Ez mindenekelőtti harca az új érzületnek, vagyis új akaratnak a régi természetes hajlam befolyásai ellen. Az igaz keresztes harcos e mód szerint elég alkalmat talál a viadalra, úgy, hogy harcvágyait teljesen kielégítheti. Akí

komolyan azzal foglalkozik, hogy kifejlesze az új jellemet, annak nincs ideje megkritizálni szomszédait, rokonait, vagy testvéreit. Saját magában eleget talál amit le kell győznie ellene való harcban. Ha pedig Istennek ilyen gyermekei előhaladást tesznek ez úton, akkor résztvételjesebbek lesznek másokkal szemben, kik szintén alá vannak vetve ugyan azon gyengeségeknek és Istennek nem tetsző dolgoknak. Különösen rokonérzelemmel vannak az új teremtmények — mint testvéreik — iránt kik szintén mindenüket átadták az Urnak és testükben, lelkükben jó harcot folytatnak a világ, a test és a Kisértő ellen.

Fokozatos átfarmálódásunk.

Mint az Atyával vonatkozásba jött gyermekeknek, rá kell gondolnunk arra, hogy Isten óhajához mérten mindinkább be kell lépünk társaságába és amilyen mértékben hűségesek vagyunk az alaptétetekhez, — melyeket megpillantottunk pályafutásunk kezdetén — olyan mértékben leszünk részese áldásaiban.

Miután elfordultunk a világtól, a bűntől és úgy találjuk, hogy hozzánk van tapadva a testnek bizonyos szennye, tegyük azt félre. E helyzetet minél komolyabban fogjuk fel, annál inkább felénk fordítja Isten kegyelmét és annál kedvesebbek leszünk Előtte.

Mikor az apostol a test és lélek tisztátalanságára mutat, az alatt nem azt értjük, hogy az új teremtes tisztátalan volna. Az új teremtes, mint azt már másutt kimutattuk, szennytelen. Az új teremtes szent. A Szentlélek, az elmélkedést formálta át. Az akaratnak teljesen át kell változni, mielőtt valaki új teremtes lehetne. És ha az akarat ismét vissza fordulna, az új teremtes nagy veszélybe jutna. Ha akarattal megyünk a bűnbe, a Szentlelket elveszítjük és a második halálba megyünk.

Isten gyermekei ez új akaratot, ezen új kincset földi edényben bírják. Nekünk természetes hajlamunk van a bűnre. Érzületünk olyan természetű, mely ha le is teszi, még mindig megmarad benne a bűnről és a tisztátalanságról való emlékezés. De ha elfordultunk a bűntől, igyekezzünk elménket tisztán

tartani, mindent vessünk ki elménkből, ami rokonszenves a bűnnel, ne gondolkodjunk az ilyen dolgok felől és ne irányítsuk ezekre tekintetünket. Inkább gondolkodjunk az oda-fennvalókról. Kol. 3:2.

Ha elménkbe vessük Isten ígéreteit, egész életünk, egész jellemünk átváltozik. Az apostol mondja is: „Váitozzatok el elmétek megújulása által“. Szívünk érzelme, mely egykor összhangban volt földi természetünk földi ügyeivel, nemcsak meg kell szüntettessék a bűnnek való engedelmességtől, hanem új kekvágásba is kell hoznunk azt. Elménket új gondolatokkal kell betöltenünk, hogy az Uról gondolkodhassunk és néki szolgálhassunk. Ha elménk helyes állapotban van, akkor sokkal könnyebben szolgálunk Isten törvényének. Az apostol figyelmeztet bennünket a tökéletes viselkedésre. Midőn Isten fiaivá lettünk, kezdetét vette a megszentelődés, mert magunkat teljesen átadtuk Néki, tudva azt, hogy részleges áldozatot nem fogad el. Testünket állítsuk hát Istennek élő szent áldozatul, amely, ami okos (érdemes) tiszteletünk. Ha pályafutásunkat, mint szentet kezdtük el és az Ur egyebet el nem ismer, csak szentet, igyekezzünk úgy járni el minden cselekedetünkben, gondolatunkban és szavunkban, hogy az isteni mértéknek megfeleljünk.

Ami feladatunk a tisztításban és az Ur munkája.

A megszentelődés előre fog haladni, ha tisztítjuk magunkat. Ezáltal felfedezzük, hogy hol van valami tisztátalan bennünk, melyet ha megtalálunk irtsuk ki, sőt mi több a gyökérét is elménkből. Ha ezt tesszük, a szent élet fog elterjedni életünk minden napjaiban. A keresztyénnek igen kedves jellemet kell megnyilvánítania, mert egész életét a Szentlélek befolyása alá igyekszik hozni. Ha egy keresztyénnek nincs szép, nemes jelleme, (a mely viselkedéséből látszik meg) azzal mutatja, hogy életében a megtisztítás folyamata még nem előrehaladott; tehát naponként több figyelmet kell fordítania, hogy az emberekhez való külső eljárása és Istenhez való benső tisztasága nyilvánvaló legyen. Mindezt isteni félelemből vigyük véghez, mert különbség van a tiszteletből eredő félelem és

a szolgálai félelem között. A tiszteletteljes félelem hasznos eredményező félelem. Ne úgy féljük mennyei Atyánkat, mintha félelmet keltő befolyást gyakorolna ránk, hanem féljük Őt gyermekies szeretettel és cselekedjük mind azt örömmel, ami kedves előtte. Tehát az öntisztítás: a megszentelés arra szolgál, hogy tökéletesek legyünk az Ur félelmében. Miután Isten nemzett bennünket Szentlelke által és adta e drágalátos ígéreteket, elvárja tőlünk, hogy ne rejtjük el a talentumunkat, hanem teremjünk gyümölcsöt, némelyikünk harmincannyit, más hatvanannyit, ismét más százannyit. Ha ezt meg tesszük, magunk számunkra megfelelő jutalmat biztosítunk.

Van egy szentírási hely, mely arról szól, hogy az Ur tisztító munkát végez. Tisztíts meg engem titkos bűnemtől. (Zsolt. 19: 13. 14). Dávid prófétának szavai felköltik Isten minden igaz gyermekének érzelmeit. E szavak azon tény elismerését mutatják, hogy (Dávid) nem volt képes önmagát megtisztítani. Ki ismerte, hogy lehetnek titkos, rejtett bűnei, melyeknek még nem ébredt tudatára. Lehetséges, hogy vett észre magában bizonyos, mások által látott hibákat. Azt kérte tehát, hogy Isten az ilyenektől is tisztítsa meg, amiből kitűnik, hogy ő igen igyekezett mindent elhagyni, ami Isten előtt nem volt kedves, vagy nem volt véle összhangban.

Ilyen érzelme kellene, hogy legyen minden keresztyénnek. Istenhez kell imádkoznunk, hogy mindent megmutasson, ami életünkben előtte kedves és segéljen úgy ismerni önmagunkat, mint mások látnak minket, de különösen a hogyan az Ur lát. Hiszszük, hogy Isten sok gyermeke az Ur gondoskodása által valamilyen különös gyengeségének tudatára ébred. Kérjük Urunkat mi is a zsoltárral, hogy a rejtett bűnöktől tisztítson meg teljesen minket.

A megszentelődés befejezése.

Idézetünk azt mondja, hogy a test és a lélek megtisztítása, a test és az érzelem megszentelését képezi. Gondolatunk az, hogy a megszentelődés nem érhető el egy pillanatban, hanem fokozatosan fog megvalósulni, vagyis befejeztetni. E dolog helyes felfogása által meg fogunk menekedni félelmes téve-

désektől. A szentelődés nem olyan, mint a gyógyszer, melyet a zsebünkbe tehetünk, nem olyan, mint a ruha, melyet alkalmilag viselhetünk. A megszentelődés inkább valami fémisztitási művelettel hasonlítható össze, a mely áthatja egész életünket és átforgató befolyást gyakorol jellemünkre. Igaz, hogy van megszentelődés, mely Isten gyermekei részére Krisztus igazságos ruhája által van szánva. Ez lesz osztályrészünk, ha először eltávoztunk a bűntől, elfogadjuk az Idvezítőt és magunkat Istennek szenteljük. De az még nem elegendő. Akaratunknak meg kell nyilvánulnia jellemünk kifejlesztésében, mert az apostol mondása szerint, Isten bennünk kimunkálja tetszése szerint, úgy az akaratot, mint a cselekedetet. Fil. 2:13.

De szívünkben hogyan lesz befejezve a megszentelődés? Isten milyenképen munkálja bennünk az akaratot és e tettet? Idézetünk e kérdésre is megfelel, midőn biztosít bennünket, hogy Isten ígéreteket tett számunkra és ez ígérek ösztönzik azokat, kik a szív helyes felfogásában vannak. Ki harcolna gyengeségei ellen a jelen és a jövő ezen áldásai ígéretének tudása nélkül? Ki szeretne tántoríthatatlanul ellene állani a világ és a Kisértő támadásának? Ezenkívül ki volna kész életét és minden természetes jogát feláldozni az Urért, hogy szolgálja érdekét, ha nem erősítenék és lelkesítenék felette nagy és drágalátos ígérek a Király szolgálatára a bűn elleni harcban? Valóban alig lehetne valakinek rá bátorsága! Azért mondja idézetünk is: „Mivelhogy ilyen ígéretek vannak szerelmeseim, tisztítsuk meg magunkat stb“. Az ígérek megtisztításunkhoz isteni erőt nyújtanak idvességünkre, amint azt az apostol mondja. (Róm. 1:16-ban).

Nagy és drágalátos ígérek.

Ha megnézzük idézetünk összhangját, úgy az adott ígérekhez az apostol következő szavait találjuk: Annakokáért menjetek ki ő közülök és szakasszatok el magatokat, azt mondja az Ur és tisztátalan ne illesse-tek és én magamhoz fogadlak titeket. És lé- szek néktek Atyátok és ti lesztek fiaim és lányaim, azt mondja a mindenható Ur. (2 Kor. 6:17—18). Milyen drága ígért! Milyen

jó tanács! Bár a bűn beszennyezett és tökéletlenekké lettünk, Teremtőnk kegyének lehetünk részesévé azon meghívás által, melyet ~~int~~ hozzánk, hogy gyermekei legyünk, kiket gyöngéden szeret. Mert miképen az atya könyörül az ő fián, ugy könyörül Isten is az Őt félőkön“. Mennyire esudálatos is ez! De amint más helyen mondja az apostol ez nem befejezése a dolognak, hanem kezdete, mert írva van Róm. 8:17. versében: „Ha pedig gyermekek, örökösök is; Istennek örökösői, Krisztusnak pedig örökös társai, ha ugyan vele szenvedünk, hogy vele együtt dicsőüljünk is meg“. Igen! Isten gyermekeiről ez a gondolat! Az Atyától származott gazdag áldás a Jézus Krisztus által árad el a kicsiny seregbe, mely a világ közül választódik, hogy legyen az Ő menyaszonya és örökös társa az Ő országában. Ezek nem fogadtatnak el azonnal, mint királyi osztályba tartozók, hanem előbb megpróbáltatnak, mint az apostol mondja: „Szerelmesim most Isten fiai vagyunk, de még nem jelentetett meg, micsodák leszünk“.

A jelen életben, mint Isten fiainak azon örömünk van, hogy megismerjük Atyánk jellemét igéje által, mert szavait Szentlélek által értjük meg, melyet a világ nem érthet. Tudjuk, hogy Isten gondviselése alatt vagyunk annyira, hogy a legkisebb baj sem történhetik meg, ami nem javunkra szolgálna. De

szükséges szeretetünket, odaadásunkat és a lélek egyességét bebizonyítani az Atyával és Megváltónkkal szemben, mielőtt egészen határozottan feleség lehetnének az Ő dicsőségében.

E felszenteltnek — gonosz és ellen-szenves környezetben — alkalom adatik arra, hogy megmutathassák, hogy szeretik az igazságot és gyűlölik a hamisságot, az Isten iránt való szeretetre igen vágnak és résztvétellel vannak mindenkihez, kik ugyanazon uton haladnak. Ha e próbát hűségesen megállják, ha a világ ellenmondásait, a test és a Kisértő sok cselvetését elszenvedték, ezek által kellőképen meg lesznek erősítve. Ha vele együtt szenvedünk, vele együtt is dicsőüljünk. Mi Hozzá hasonlatosan kívánunk szenvedni az igazságért, mert tudjuk, hogy szomszédaink, barátaink és rokonaink vakok az igazság megismerésre. Örömmel fogadunk el minden kelyhet, melyet menyei Atyánk tölt meg részünkre tudva azt, hogy Ő igen jó a háládatlanokhoz is és bölcsőbb, semhogy tévedhetne. Szerelmesim, tisztítsuk meg magunkat a test és a lélek minden szennytől, hogy szentségünket isteni félelmmel vigyük véghez. És mint Péter apostol mondja:.. Ha ezeket cselekszitek, soha meg nem ütköztök. Mert ilyen módon adatik néktek bőséggel Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak örök országába való bemenetel. (2 Pét I:10 11.)

Visszatérés a foglalkozáshoz.

Kedves olvasóink közül némelyek igen ajánlatos módon kevéssel ezelőtt úgy rendezték ügyeiket, hogy teljes idejüket az arató munkának szenteljék, fel sem tételezve az aratás, a kalászolás, a pelyva elégetése, a gabona kicséplése stb. meghosszabbítását. Sőt sokan közülünk az arató munkában majdnem mind felélték e világi javaikban való fölöslegüket — arra törekedvén, hogy menyeyei kincseket gyűjtsenek. Ezen kedves testvérek és nővérek némelyike a jelen intézkedéseket, illetőleg el ment lehetőségeinek végletéig. Ők tulajdonképen körülnéznek, hogy

kutassák az isteni gondviselés irányításait jövődöbéli cselekedeteik tekintetében. Olyan mélyen bele merülnek ezek tüzeti foglalkozásukba, hogy kevés idejük marad a lelki dolgokra? Azonosítani fogják-e magukat bizonyos fajta spekulációval és talán másokat is belevonnak olyasmibe, mi végeredményében veszteség? Vagy igyekezni fognak egészen nyugalmas módon olyast dolgozni, ami képessé teszi őket kiadásaik fedezésére és amit lehetőség szerint módjukban lesz bizonyos mértékben az aratás kalászoló munkájában is folytatniok? Az utóbbi, ami vára-

kozásunk és hisszük, hogy ez összhangban van az Ur szellemével — a józan ész szellemével. 2 Timoth. 1:7.

Gondoljunk az apostolok nagy csalódására a Megváltó halálával kapcsolatosan. Megfeszítésének napjáig azt hitték, hogy halálára, megfeszítésére stb., vonatkozó nyilatkozatai mind csak jelképes értelműek és hogy valóságban azon a ponton van, hogy hatalomra és nagy dicsőségre felmagasztaltassék. Ennek az időnek a tapasztalatai kellett, hogy nagy próba képen legyenek minden tekintetben rájuk nézve. Urunk feltámadása harmadik napon újraélesztette reményeiket, noha csodálatos módon való megjelenései bizonyos csodás változásra mutattak, mit ők nem voltak képesek megérteni. Ám azután megtudták, hogy azért volt, mert nem volt többé ember, hanem isteni természetű megtökéletesült új teremtmény.

Aztán jött a hosszú szünet a megjelenések között, olykor hetekig nem látták és nem hallottak semmit felőle. Aggodalmas kiábrándító napok! Hitük és türelmük meglazult. Végül teljesen elcsüggedve, Péter elsőnek jelentette ki elhatározását, hogy felhagy a további prédikálás gondolatával és visszatér a halász foglalkozáshoz. Kijelentette: „Megyek halászni”. Előbbi társai készségesen válaszolnak: „Mi is veled megyünk”. (János 21:3). Hét főtanítvány volt itt, akik elhagyták a nagy munkát, amelyre az Urtól elhívták, de csak elcsüggedésükben cselekedtek így, szívük oly hű maradt, mint valaha.

Nyilvánvalóan ez volt az alkalom, melyre Jézus várt. Semmi más okát nem tudjuk annak, hogy miért maradt negyven napig a földön az Atyához való felmenetele előtt. Megengedte tanítványainak, hogy visszatérjenek előbbi foglalkozásukhoz és hogy csüggedéssel találkozzanak. Az első éjszaka „egész éjjel fáradoztak, de semmit sem fogtak”. Szegény emberek! Azt kellett érezniük, mintha minden ellenük fordulna. Mindazonáltal Jézus figyelt rájuk az egész idő alatt és szándékosan engedte meg, hogy ebbe a válságba jussanak, a célból, hogy egy nagy leckére tanítsa meg őket és minket is általuk. A lecke az volt, hogy Ő képes minden dolgokat legyőzni és hogy történjék ami tör-

ténik, nekik szilárdan kell bízniuk Őbenne, mindaddig, amíg hűségesek és követik irányításait.

Mint üzletemberek, a saját képességeikben való bizalmatlanságig csüggedve, örömmel pillantották meg Jézust reggel a parton, és készséggel fogadták el meghívását reggelire, amely tüzön sült hallból állott — honnan volt a hal és a tűz, nem tudjuk. Ezekről a dolgokról csodálatos módon történt gondoskodás, mivel Krisztus teste volt az, amely megjelent nekik és a Maga ruháját viselte. Jézus keveset szólt hozzájuk, kivéven Péterhez. „Legeltesd az én juhaimat, legeltesd az én bárányaimat, ha szeretsz engem”. Az apostolok elfogadták a leckét és visszatértek megint az evangelium prédikálásához, mint az élet főfoglalkozásához. Az Ur áldása velük volt. Gondoskodott róluk szükségleteik szerint, még ha olykor épen börtönben olykor börtölésben, éhségben, meztelenségben és veszedelmekben nyilvánult meg a gondoskodás. Annak amije volt, a legjavát adta nekik, hogy új teremtményekké fejlődjenek.

Nem kívánunk ebben a pontban párhuzamot vonni és azt tanácsolni, hogy az összes testvérek hagyják el földi foglalkozásaikat, mint tették az apostolok. Mi nem vagyunk apostolok. Ezekből csak tizenkettő volt. Nem szabad azt hinnünk, hogy olyan fontos munkát vagyunk hivatva végezni, mint ők, sem hogy az Ur gondviselése olyan kiemelkedő módon fog gyakoroltatni felettünk. Mindazonáltal jusson eszünkbe a Mester mondása: „Egy a ti Mesteretek, Krisztus; mindannyian testvérek vagytok”. Noha az apostolok jelentősebb testvérek voltak, mint mi, azért testvérek vagyunk és egy ami Urunk, Fejünk és mindannyiunknak egy Atyja van. Az isteni ígéretek biztosítanak bennünket afelől, hogy minden dolog ami javunkra összemunkálódik, mert szeretjük Istent és elhivattunk az Ő szándéka szerint és arra törekszünk, hogy elhívásunkat és kiválasztásunkat biztossá tegyük.

Az általunk ajánlott tanulság az, hogy az isteni terv nem változott meg. Az aratás egész bizonyosan nem végződött be. Noha kell, hogy az emberek szemében illő és tisztességes módon lássuk el szükségünket, nem

szabad azért elfelednünk, hogy főoglalkozásunk az, hogy Isten követői vagyunk, az Ur Jézus Krisztus képviselői a nagy öröm jó híreinek hirdetői, amely nagy öröm alkalomadtán részétül lesz az egész emberiségnek. Soha sem szabad elfelednünk, hogy első sorban és legfőképpen Isten országát kell keresnünk, és az igazságot, melyet az pártol és szorgalmaz

Ennek kell lennie főmunkánknak, életünk főcéljának. Minden egyéb emellett csak másodrangú. Várnunk kell, hogy Isten megadja nekünk a szükséges bölcsességet és kegyelmet, ha azt keressük, hogy ezáltal készségesen szolgáljuk Őt, de egyben gondoskodhassunk testi kényelmünk szükséges dolgairól, anélkül, hogy teljesen háttal fordítanánk a lelki munkálkodásnak. Ez azt jelenti, hogy

éberkednünk és imádkoznunk kell, kérnünk az Ur ujjmutatását s aztán várakozva figyel-nünk, hogy melyik az az út, melyet gondviselése pályánk folytatására kijelöl. Óvakod-nunk kell azonkívül az Ellenség ámtásaitól is, aki arra törekszik, hogy üzletbe, gyönyörbe vagy más egyébbe befonjon.

Tanácsunk az, hogy az Ur népének mindenike a királyságot és annak érdekeit első-ül helyezze, szóban, gondolatban, cselekedetben — és csak a föltétlenül szükséges időt szentelje saját földi kényelmére és a tőlünk függők földi kényelméhez szükséges dolgok megszerzésére. Egész bizonyosan a Mester példáját fogjuk ezáltal követni, tetszeni fogunk az Atyának és segítői leszünk egymásnak. Példát fogunk nyújtani szomszédainknak is s egyben előkészülünk a királyságra.

Valódi táplálék a világosságban járók részére.

„Vigyázzatok, álljatok meg a hitben ; ugy cselekedjete, mint férfiak, legyetek erősek“.

(I. Korinth. 16 : 13).

Mai leckénk kiválóan a „Mértékletesség Világegyesületének“ vasárnapjára van kiválasztva. Mennyire is kell örvendeznünk, hogy a mértékletesség ügye világszerte annyira előre tört! Nem akarunk szembeszállani némelyeknek állításával, hogy ők elég erősek arra, hogy szeszes italokat okosan, kár nélkül, sőt javukra használjanak. Lehet, hogy ez igaz némelyekre nézve. De mindenki elismeri, hogy ilyenek csak a kisebbséget alkotják, az emberiség nagy többségének nincs meg az az önfegyelmélettsége, hogy így viselkedjék. A többségre nézve, kétségtelenül az a leghelyesebb út, hogy egyszerűsrimindenkorra elhatározzák, hogy sohasem élnek szeszes itallal, kivéven, ha orvos rendeli, végső szükség esetén.

Ha megszivleljük az élet bajait, az egyenesen az alkoholra visszavezetendő gonosztetteket, fej- és szívbántalmakat, meglepőnek tűnik fel, hogy az emberiség bölcsőbb és egyensúlyozottabb osztálya nem szívesen korlátozza a maga egyéni szabadságait em-

bertársai mindnyájának érdekében. A mértékletesség szelleme, a teljes megtartóztatás szelleme mindenfelé növekvőben van s a vezetést épen az amerikai nép gyakorolja. Mindazonáltal nem szabad ámtanunk magunkat azzal a gondolattal, hogy az egész világ elfordult az alkoholtól. Egész bizonyosan semmi gyökeres és állandó eredmény nem lesz addig elérhető, míg a Messiás királysága át nem veszi az uralmat a föld dolgai felett. Bizonyosak lehetünk afelől, hogy azután semmi olyan nem lesz megengedve, ami ártana, vagy valamit elveszítene Isten szent királyságában. (Ézsaiás 11:9).

Azokat a jó híreket, hogy az oroszok eltörölték, a vodka (pálinka) élvezetét az egész orosz hadseregben és az egész nemzet kebelében, hatástalanították a későbbi híradások arról, hogy a nép felhagyva a közönséges pálinkával, magán szeszfőzésre adta magát s most ép oly mértékletesség uralkodik, mint azelőtt. Az az újságjelentés, hogy a francia és angol hadseregekben a szeszes

italok élvezetét megszüntették s az otthoni területeken is hova-tovább terjed a mértékletesség szelleme, cáfolatot nyert azzal a hirczeléssel, hogy az összes hadseregekben elkerülhetetlennek találták a legénység feltüzelését alkoholos italokkal pl. elsáncolt állások ellen intézett félelmes rohamok előtt, a

Cenzura

ság fog lakozni és a háborúk megszűnnek a föld végezetéig. (Zsolt. 46; 2 Péter 3:13).

Egyszerű táplálék, nem királyok csemegéi.

Azok, kik a háromezer év előtti embert tisztára majmoknak ítélik, leckét vehetnek mai tanulmányunkból. Ez nem csak nagy értelmet bizonyít izrael földjéről Babiloniába foglyul vitt néhány ifjuban, hanem bizonysgot tesz a babiloni királyban levő bölcsesség leheltéről is. Az a tény, hogy Nebukodnezzár király kiválasztott a foglyok közül fiatal embereket, hogy azokat a babiloni iskolákban a király tanácsadóivá és bölcs embe-

reké neveljék, a meggondolásnak olyan fokról tanuskodik, amelyhez fogható a mai uralkodók kevesében van meg. Vajjon Nagybritánia királya: György elfogadná-e néhány német foglyot s gondoskodna-e arról, hogy tanácsadói legyenek? Vagy kívánna-e a német császár néhány fiatal angolt magának és gondoskodná-e róluk? Vagy akármelyik más nemzetbeli uralkodó árulna-e el olyan lelket, mint Nebukádnezzár 2500 évvel ezelőtt?

De nem csak ezt mivelte, hanem a képességeikről bizonysgot tevő zsidó foglyoknak minden alkalom megadatott arra is, hogy tehetségüket az őket befogadó nemzet javára értékesítsék. Dániel első miniszter lett Babiloniában; más zsidó foglyok pedig a babiloni birodalom különböző tartományainak főnöki rangjára jutottak. Kétségtelen, hogy ez nem csak azt bizonyítja, hogy néhány zsidóban meg volt a magasra jutás érdeme, hanem azt is, hogy meg volt a képesség is, ezeket az érdemeket méltányolni s egyben távol volt minden szüklátókörűség és féltékenység, mely a birodalom érdekeit hátráltatta volna.

Mai tanulmányunk abba az időbe vezet minket, amikor négy zsidó foglyot kiválasztották és Nebukádnezzár külön iskolájába helyezték őket. Ez az intézkedés nem csak nevelésüket foglalta magában, hanem a testi jólétükről való bőkezű gondoskodást is. Részt kaptak a király asztaláról; vagyis részesültek a királyi család részére készített étkekből, amennyiben feltételezték, hogy ez szükséges értelmük és egészségük legmagasabb kifejlesztésére.

Dániel és három szobatársa bölcsen használták az alkalmat: Az Ur áldásával Dániel szelidsége, nemessége és egész lelki előkelősége, mely az igaz Isten ismeretéből istenes szülők hűséges neveléséből, az isteni törvények és ígéretek tudásából származott, egyszerre a főcunuk (felügyelő) szerető kegyébe ajánlották őt. Így az ut egyenetve volt amaz előterjesztés elfogadására, hogy ez a négy zsidó ifju inkább akar egyszerű ételeket, mint a király asztalára szánt csemegéket és borokat.

A főcunuk (felügyelő) eleinte habozott,

hogyan teljesítse kérésüket, azt hívén, hogy a zsidók személyének külső megjelenésében ez majd károsnak bizonyul. És hogy rátereli a figyelmet, kutatnak a dolog után s a király rosszaságát, talán büntetését fogja kihívni. Erre való válaszul Dániel és társai azt kérték, hogy tegyenek próbát velük tíz napon keresztül. Ha tíz nap elteltével úgy látszanék, hogy veszítenek husban s egyébként is elmaradnának a többiek mögött, akkor az étkezés megváltoztatására vonatkozó kérésük teljesítését vonják vissza. Ellenkező esetben engedjék meg nekik, hogy tovább éljenek egyszerű étken.

Kérésük az volt, hogy ázalékot ehessenek. Ez heljesen mondva, veteményes táplálékokat jelent, mint pl. bab, borsó stb. De föltesszük, hogy a szónak általában „növényi ételek” a jelentése. A világ kezdi elismerni, hogy az ilyen növényi táplálékok, mint a bab és borsó, ugyanazokat a tápláló elemeket tartalmazzák, mint amelyeket a husban keresünk. És hova-tovább a húst mellőzik és korlátozzák és liszttartalmu, vetemény táplálékokkal helyettesítik és sok esetben nagy előnyére korunknak. Ebből azonban nem szabad azt következtetnünk, hogy a biblia tiltja a hús eledelt. A keresztyéneknek meg van adva a jog saját itéletük és tapasztalataik szerint kiválogatni azokat az eledeleket, melyek testüket legjobban táplálják s leginkább használnak nekik az Ur szolgálatában. Hogy a huseledel nem lenézendő s nem tekintendő bűnösnek, eléggé bizonyítja az a tény, hogy Urunk és az apostolok is ettek húst, — bárányt, halat stb.

Istenhez és az elvekhez való hűség

Meg van annak a maga különös oka, hogy Dániel és társai mért kívántak felmentést nyerni a királyi porció evése alól. Szokás volt ugyanis abban az időben, hogy mielőtt részesedtek az ételben, felajánlották azt a bálványoknak, ezáltal mintegy különös áldásokat esdve az ételre. Noha az ilyen áldás valójában nem rontja meg az eledelt, — mert a bálvány semmi és sem megáldani, sem megátkozni nem képes — mégis enni az ilyen edelekből, többé-kevésbé annyi volna, mint elhítni a néppel, hogy ezek az

ifjak áldásokat fogadnak el a pogány istenektől és hogy bölcsesség és ható erő, melyet esetleg birtokolnának, tulajdonképpen ebből származik. Kétségtelen ennek a gondolatnak sok köze volt a táplálék megváltoztatását célzó kérelmükhöz.

Egyéb iránt is, noha a Szentírás nem tiltja meg az alkoholos italok használatát, mégis különös áldást jelez azok részére, kik önmegtartóztatók, ép így a herélték részére is. Dániel és társai minden jel szerint magukat teljesen az Urnak szentelték és a hazától távol élésük egy pogány országban, a helyett, hogy csökkentette volna vallásos érzületüket, ellenkezőleg még mélyítette azt. Sokkal inkább, mint máskor, elgondolták az igaz Istenre való utaltságukat s kívántak az Ő hű szolgálói lenni.

Hogy milyen nagy fokban megáldotta az Ur ezeket az ifjú zsidókat elhatározásukban, hogy egyenes és tiszta életet éljenek a pogányok között, ennek tárgyalása egy része leckénknek. A tíz napi próba elteltével úgy találták, hogy a négy zsidó ifjú csak nyert a diéta (étrend) megváltoztatása által. És az eredmény az volt, hogy mikor véletlenül a király kezdte vizsgálni őket, úgy találta, hogy tízszer bölcsőbbek, mint a birodalom mágusai és csillagásza. Nebukádnezzár bölcsége megnyilvánult abban, hogy ezeket a fiatal embereket birodalma magas állásaiba emelte. A fiatal zsidóknak jól megfizetett tehát önmegtagadásukért, Istenhez és elveikhez való hűségükért.

Hisszük, hogy az isteni törvénynek egyetemes hatása az, hogy ha valaki igyekszik lelkiismeretesen, tisztán, becsületesen élni, az jutalmát kapja saját szívében, saját életében, akár ért el magas állást emberek között, akár nem. Az ideális állapot valóban a valódi keresztyén állapota, ki nem csak egyház tag, nem csak jelen van a templomi szolgálatokon, hanem az egész akarata Istennek van átadva. Az ilyenek, mint az apostol mondja: „a régiek elmúltak és mindenek megújultak”. (2 Korinthus 5:17).

Az ilyenek először a bibliához folyamodnak, hogy megtanulják abból az Ur rájuk vonatkozó akaratát, azután a maguk legjobb ügyességéhez, hogy megtanulják az ez-

zel az akarattal egyezségben való élest. Ez megszabja nekik, hogy mit egyenek, mit igyanak, hova menjenek, mit tegyenek, mit olvassanak, milyen társaságot látogassanak, megszabja még gondolataikat is. Ennél az osztálynál minden alá van vetve Isten akaratának. A világ összes emberei közül ezeknek van meg a legigazabb alapjuk arra, hogy boldogok és békességesek legyenek. Mert ígértük van nem csak a jelen életre, hanem a jövő élet dicsőségére, tiszteletére és halhatatlanságára is, mint a megdicsőült egyház tagjainak, részeseknek az emberiség megáldásának nagy munkájában, Messiás királyságának ezer esztendeje folyamán.

Egy kormányzó nézete a mértéketességről.

Senki nem tagadhatja, hogy sok tekintélyes ember is bele nyugszik a szeszes italok élvezetébe. Vagy azért, mert olvasmányaik hatása alatt és bizonyos társaságokban a jó pajtáságra s a vidám percekre rákaptak, vagy mert a szeszes italokat mértékkel minden látható káros hatás nélkül élvezhetik. De vegyék komoly szavamat, hogy élvezeteik kockázat rettenés kockázat, hogy épen oly vidám percek és ép oly jó pajtáságot élhetnek italok nélkül is. Aztán meg cseppet sem gondolkodnak rosszabbul egy olyan fiatal emberről,

aki nem akar inni. Ellenkezőleg minden üzlettel, vagy iparral foglalkozó ösztönszerűen nem gyakorolja az olyan fiatal ember alkalmazását, akinek arcán az alkohol jele látszik.

Minden orvos elítéli az alkoholnak, mint itálnak a használatát. Minden munkaadó hátrányára számítja azt az alkalmazottnak. Ha azt akarod, hogy tiszta fejed egészséges szived, zavartalan lelkiismereted, egészséges tested legyen, ha azt akarod, hogy pénzed legyen a zsebedben és megtakarított összeged a neveden, vesd meg a lábadat és mondd, hogy meg akarod tartoztatni magadat a szeszes italoktól és megőrzeni fogadalmadat. Van-e förtelmesebb valami, mint az alkohol befolyása alatt álló ember? Légy tiszta és egészséges. Tartsd agyadat tisztán, a fejedet helyén, önbecsülésed legyen szilárd s akkor méltó életet fogsz élni. Ez nem komámasszony beszélgetés és meggyőzés. Ha semmi más nem, a tapasztalat majd meggyőz erről. De az alkohol élvezőnek ez a tapasztalata mindig elkésve jön. Mind gondolhatod, hogy elég önfigyelmezésed van, hogy gondot viselsz magadra. A sors az, hogy önfigyelmezésed lemezpapiros lesz egy negyvenkettes ágyuval szemben, mihelyt engedsz a kísértésnek és megkezdődik a szeszes italokkal való megbárátkozás.

Feleletek a 2. számban közzétett kérdésekre.

1. „Ha a halottaknak nincs feltámadása, a Krisztus sem támadott fel. A kik a Krisztusban elaludtak, tehát azok is elvesztek“ I. Kor. 15:13—18.

2. „Féljetelek Attól, ki mind a lelkét, mind a testet megsemmisítheti“... (a gyehennában: a második halálban)... „Nem őrizte meg a haláltól az ő életüket (lelküket)... Amely lélek vétkezik, annak meg kell halnia!“ Máté 10:28, Zsolt. 78:50; Ez. 18:4, 20; Josué 10:35; Ézs. 38:17; Zsolt. 56:14; 30:3; 119:175; Máté 26:38; Ézs. 53:10,12.

3. Ádám atyánk szándékosan vétkezett, melyért a bocsánat csakis Krisztus halála folytán jöhetett, másképp — a

bűn büntetéseképpen — úgy ő, mint ivadékai az örökös halálban maradtak volna. Az ádami bűn tehát megbocsáthatóvá lett, mert Krisztus megfizetett érte.

Tudatlanságtól, vagy gyakorlóságból elkövetett bűnök szintén megbocsáthatók Krisztus érdeme jussán, ha teljes szívből jövő bűnbánat követi azokat.

A teljes tudat, a jó és a rossz megkülönböztetni tudása, továbbá a képesség és a felelősség tudásának dacára elkövetett bűnök nem bocsáthatók meg. És valamint az első szándékos bűn büntetése, úgy a felsorolt esetekben előforduló bűnök büntetése is halál, melyet

utobbi esetben „második halál”—nak nevezzük. Ezek a bűnök az Isten tiszta megismerése után szent Szellem ellen követtetnek el és „Szentlélek elleni vétek”—nek nevezzük, melyért nincsen bocsánat. Máté 12:31,32; Zsid. 6:6 (Nézzétek a „Mi a lélek” c. (3. sz.) „Népszószék” 4-ik o'dalát!)

4. Lásd II. Móz. 12:1—28 verseit. Mindez ugyebár előre jelezte Urunk váltságmunkáját, mint szép énekünk is mondja:

„Isten Báránya, Te ott a Golgothán,
Teljes győzelmet vettél a harc után,
Üdvöt találhat már az egész világ,
Mert megfizetted ott bűnünk váltság-
[díját.

Fenszóval hirdetéd a kereszten:

„Elvégeztem, elvégeztem!”

Egyébiránt lásd még a „Népszószék” 2. számában a „Mert Krisztus a mi husvéti Bárányunk, érettünk megáldoztatott” c. cikket,

5. „És miképen hordoztuk a földi ábrázatát, a Menyeiét is fogjuk hordozni”—„mert megőriz menyei országa számára!” I. Kor. 15:49; II. Tim. 4:18; Zsid. 3:1; 6:4; Fil. 3:14; Ef. 2:6,7; II. Thess. 1:11, 12; II. Tim. 1:9, 10.

6. „Nagy és drága ígéreteink vannak, melyek szerint isteni természetűek leszünk,” mert „új teremtetések” vagyunk. II. Pét. 1:4; II. Kor. 5:17; Róm. 8:17,18.

7. „A halottak semmit sem tudnak.” Préd. 9:7; Zsolt. 146:4; Ézs. 38:18,19.

8. „A halottak megítélésének ideje,” valamint „a próféták megjutalmazása” a „hetedik”, vagyis az utolsó trombita harsogásakor, az „evangeliumi kor,” végén lesz. Jel. 11:15,18; Zsolt. 17:15.

9. „Mikép a zsidóknak mondtam: Ahová én megyek, nem jöhettek oda; azonképen mondom most néktek (az apostoloknak) is”—„Ismét eljövök és felveszlek Magamhoz!” Ján. 13:33; 14:3.

Légy bizonyos.

A „hüségeselek” önmaga felette nagy, mert megalapozott lelki állapotba ju-

tottak Krisztusnak és az isteni igazságnak ismerete által. Ez állapotban semmi sem árthat nekik. Róm. 8:28. Sem megvetés, sem szenvedés, bilincs... börtön... halál... kevés! Édes az öröm a baj között s a remény... lesz dicsőbe öltözött Krisztus jobbán immár nemsokára... mikor szent korona lesz a hűség ára. Róm. 8:35—39. Jel. 2:10. Mindennap jobban és jobban meggyőződünk, hogy az „idők szorosságá”—ban élünk és az egyház, ha valaha próbára volt téve, a jelenben tiszszerte inkább. Valóban örülhetett a filadelfiai gyülekezet némely tagja, hogy nem kellett átjöjjön a laodiceai korba! De hisszük, hogy ha a kísértés nagyobb, a segítő eszközök is megnevekedtek, csak rá kell találni és használni azokat. Igazán mondhatjuk, mióta jó Atyánk üdvözítő, dicső tervét feltárta előttünk, egyik tapasztalat felülhaladta a másikat értékességében az idők multával és meggyőződött arról, hogy e terv felüli gondolkörünk helyes mederben mozog, mert ennek fundamentuma a Szeretet. És ennél jobbat senki sem képes készíteni.

Az elmondottak enyhe bizonyítására egy rövid példát említünk párbeszéd formájában, mely egy testvér és egy felekezeti egyén között esett meg. Ez utóbbi tevékeny munkás a „Vasárnapi Iskola” mozgalomban, mely meggyőződésünk szerint inkább az emberek hitvallását terjeszti, mint Isten igazságát.

Természetesen a halottak állapotról volt szó s az illető azt próbálta bizonyítani, hogy a halál alkalmával a lélek, vagy a menyei boldogságba, vagy a gyötrelmes pokolba jut, míg a testvér arra mutatott rá, hogy a biblia tanítása szerint a halottak a feltámadásig — Krisztus dicsőséges második eljöveteleig — a halálban maradnak és azután lesz az ítélet. Máté 16:27.

Testvér: „Mit gondolsz Ön, hová ment Ádám halálakor?”

Felekezeti: Ádám nem követett el

valami nagy büntés bár Édenből kiűzetett, vágyott az Istennel való boldog viszony után, ezért úgy vélem, hogy a mennybe ment“.

T.: „De nézze csak! Ádám volt az, ki engedetlensége által mindnyájunknak bajt okozott, mint Pál apostol mondja: „egynek bünesete által az ítélet minden emberre elhatott“ s Ön mégis azt mondja, hogy ez az Ádám, ki engedetlensége által, mely a veszedelemre visz, Máté 7:13 mégis a mennybe ment“.

F.: „Valóban én erről még nem is gondolkodtam. Állításom helytelen volt. Ádám csak a pokolba mehetett“.

T.: Gondolkodjunk csak nyugodtan! Ádám ugyebár evett a tiltott gyümölcsből s engedetlenné lett. De nem követnek el nagyobb gonoszsgot a mai emberek, különösen ebben az időtájban? S ha Ádám e tettéért oly keményen volt sújtva, mit remélhetünk, mai emberek?“

F.: „Igaz van! Az első állításom mellett maradok. Ádám a mennybe ment minden bizonnyal“.

T.: „Ne ítéljen hamarkodva! Jöjjünk az Írás bizonyításaihoz, hogy a valóságot megismerve, tiszta legyen látkörünk s az isteni fényben szemlélhessük jó Atyánk mindent átölelő szeretetét. Ha Ádám engedelmeskedett volna, örök ideig élhetett volna a tökéletes Paradicsomban ugyebár, de — vétkezvén — meg kellett halnia. Lehetséges volna-e hát, hogy a bűn elkövetése a mennybe segítette volna a földről“.

F.: „Tényleg lehetetlen. Mé-

gis csak a pokolba ment bűne miatt“.

T.: „Még csak egyet! Ádám több ezer éve meghalt s azóta szenved az ön állítása szerint. A mai felfuvalkodott, önző emberek sokkal nagyobb és több bűn elkövetése mellett kevesebb ideig gyötörtetnének-e? Ugyebár ilyen oldalról tekintve sem lenne egészen méltányos dolog.“

F.: „Egészen összezavarodtam. Ádám hol-létét nem tudom s a magam nézetéről is bizonytalanságban vagyok“.

Mennyire meggyőzhet ez bennünket, hogy míg az igazság tiszta, mint a kristály, addig a tévedés olyan, mint a sár.

Legyen hála Istenünknek, hogy kiemelte lábainkat a sáros fertőből és a kösziklára helyezte!

Olyan sötét...

Olyan sötét az éj s olyan hosszú az út...
Küzködve bánattal, csüggetegen megyünk...
Lábunk gyakran botlik s el is esünk néha,
Aggódva kérdezzük: vajjon mi lesz velünk?

Óh beh gyöngé a sziv! Mi hamar felejtí,
Hogy a Te kegyelmed gyógyírt hint a sebre,
Hogy a hü s jó Pásztor féltő gonddal vigyáz
E kietlen pusztán minden lépésünkre!

Hogy megőriz vészben s viharok emléke
Eltűnik a multba egyetlen szavára,
Amikor könyörög szerető szolgáján,
— Bevive a révbe — örök áldására!

Ne hulljon hát a könny, panaszhang se keljen,
Bár éri a szívet vad guny sebző nyila!
Nézz Rá, ki jó és Szent — s ki békén szenvedett
Sok méltatlanságot, szitokra nem nyilva!

Fenekig kiitta megtöltött poharát.
— Értem s érted tévé. — Óh mily nagy szeretet!
Tanuld megbecsülni ez árt hü testvérem;
Járj hiven nyomdokin, melyre elvezetett!

Éjed nem sötétebb s nem zordabb az utad;
Kinos halál vizén is könnyebb átmenni.
Óh! mikor kereszted terhe alatt roskadsz,
Gondolj az Ő vére s halld édes hívását:

„Jöjj Hozzám pihenni!“

**Énekek a mindennapi „Manna“ vershez
május 11-től június 10-ig:** (11) 95; (12) 1, 24;
(13) 73; (14) 45; (15) 14; (16) 47, 42; (17) 69; (18)
67; (19) 19, 59; (20) 44; (21) 59, 73; (22) 65; (23)
11; (24) 25; (25) 76; (26) 23; (27) 46; (28) 26; (29)
69; (30) 65; (31) 14. **Június** (1) 61, 38; (2) 72; (3)
10; (4) 75; (5) 24; (6) 76; (7) 75; (8) 51; (9) 17; (10) 1, 6

VILÁGÍTÓ ÉS ÓRTORONY

Krisztus jelenlétének hirdetője

ROCK OF AGES.
Other foundation can
no man lay
A RANSOM FOR ALL.

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő. Ézs. 21:12.

A föld dolgok után vagy leköszése.....9-11

„Mikor az én állóhelyemben állanék és állanék az erősségben és szorgalmasan vigyáznék annak meglátására, mit szólna nékem az Ur és mit kellene felelnem az én dorgálásom után. — Felele nékem az Ur és mondván: Ird meg e látást tettetes betűkkel e táblákra, hogy az olvasó szabadon olvashassa azt.“ (Habakuk 2:1.)

„Akkor lesznek jelek a napban, holdban, csillagokban, a földön a Pogánynepeknek szorongattatások tanácsokban való megfoghatkozásnak miatta, mivel a tenger és a hab zugni fog; az emberek is elámulnak a félelem miatt és azoknak várára miatt, melyek e földnek kerekiségére következnek, mert az egeknek hatalmasságai megindulnak. Mikor látjátok, hogy ezek megtérsznek, tudjátok, hogy közel van Isten országa... Nézzetek és emeljétek fel fejetekeket, mert elközelgett váltáságotok.

Ezen folyóirat és megszentelt missziója.

Az „Örtorony“ védi egyedüli igaz alapját a keresztyéni reménységnek a kien-gesztelés, az „ember Krisztus Jézus drágalátos vére által, ki saját magát adta váltságul mindenekért“. (1 Péter 1:19; 1 Tim. 2:6.) Minden értékes drágaságaival az Isteni szó erős alapjára felépítve, további feladata mindent megvilágosítani mi . . . Istenben volt elrejtve, . . . hogy mostan . . . a gyülekezet által nyilvánvalóvá tétetnék Istennek azon sokféle bölcsessége, — „mely az emberek fiainak más időben meg nem jelentetett oly mértékben, mint a jelenben megnyilvánított“. (Eféz. 3:5—9, 10). Az „Örtorony“ füg-getlen minden szektától, valamint minden emberi hitfelekezettől és annál inkább iparkodik magát minden kinyilatkoztatásában alávetni a Szentírásban megnyilvánított Isten akara-tának a Krisztusban. És azért bir azon szabadsággal, hogy mindent, mit szólott valaha az Ur, bátran és minden tekintet nélkül hirdetné, olyannyira, mennyire azt nekünk az Isteni bölcsesség arra vonatkozólag ajándékozza.

Mi tudjuk azt, amit állítunk, midőn feltartóztatlan hittel Isten biztos ígéreteire támaszkodunk. Azért a világítótorony lapjain semmi sem jelenik meg, melyet mi mint arra kellőt el nem ismerhetünk. Tehát nagyon kérnők olvasóinkat, hogy ezen folyóiratnak egész tartalmát — megcsalhatatlan próbaköven az Isteni szónak — melyből mi idéze-teinket feljegyezzük, megvizsgálni sziveskedünk.

Mit tanít a Szentírás világosan?

A „templom“ („egyház“, „kiválasztottak“) „az élő Istennek egyháza“ — különös műve kezeinek. Felépítése ezen egyháznak tartott az egész evangyéliumi koron át, elkezd-vén, mikor a Krisztus a világért meghalt és egyuttal szegletköve lett ezen templomnak, vagy egyháznak, mely által, midőn bevégeztetik — jönnek az áldások Istentől „minden népre“. (1 Kor. 3:16, 17; Eféz. 2:20—22; 1 Móz. 28:14; Gal. 3:29).

Időközben azok, kik Krisztus kiengesztelő váltságmunkájában hisznek és Istennek felszentelték magukat, „épületkövekké“ lesznek csiszolva. S midőn ezen „élő, kiválasztott drága köveknek“ legvégsője is ki lesz dolgozva, a nagy Építőmester akkor fogja mind egyesíteni, vagyis összeilleszteni azokat az első feltámadásban. Az akkor befejezett „templom“ az Ő dicsőségével lesz betelve és az egész ezerévi napon Isten és emberek között, mint gyülekezet közbenjáró gyanánt fog szolgálni. (Jel. 15:5—8).

Minden reménynek alapja, úgy a világot, mint az egyházat illetőleg abban a tényben jut kifejezésre, hogy „Krisztus Isten kegyelme által megkóstolta a halált min-denekért“ és hogy Ő lesz „az igazi világosság“, mely „megvilágosít minden e világra született embert“ — „az Ő idejében“. (Zsid. 2:9; Ján. 1:9; 1 Tim. 2:5—6).

Az „igaz egyháznak meg lett ígérve, hogy látni fogja Urát, hasonlatossá lesz Ő hozzá, részese lesz az „Isteni természetnek“ és „örököse az Ő dicsőségének“. (1 Ján. 3:2; Ján. 17:24; Róm. 8:17; 2 Péter 1:4).

Jelenlegi feladata.. a „templomnak“ tökéletesbitése és előkészítése a szenteknek jövőendő szolgálatukra: királyai és papjai lenni a jövőendő „korszaknak“. Ők Isten bizony-ságai a világgal szemben és iparkodniok kell felépülni a kegyelemben és ismeretben. (Ef. 4:12; Máté 24:14; Jel. 1:6; 20:6).

A világ reménye a neki ígért áldásokban, gyógyítási alkalmatosságok ismeretében van, mely minden emberrel megtörténik Krisztus ezer évi uralma alatt, hol a szófoga-dóknak és alázatosoknak minden vissza fog adatni — az Ő megdicsőült „temploma“ egyháza által — ami Ádám által elveszett volt, hol azonban minden kemény nyaku, gonosz szándéku ki lesz irtva.

C. T. R. az amerikai angol „The Watchtower“ szerzője. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

E tizenhatoldalos havi folyóirat az alábbi címen kapható: **Szabó Károly** Marosvásárhely, IV. Béla Király-utca 46. sz. Szegény és érdeklődő egyéneknek portó beküldése mel-lett szívesen küldjük.

E folyóiratban megjelentekért felelősséget vállal **Szabó Károly**, szerkesztő és kiadó Marosvásárhelyt.

Záró gondolat és intézés.

A felemlített versek után következő 12 —17-ben az apostol dicséri a gyülekezetet és elmondja irántuk érzett nagy szeretetét. Kifejti előttük hűségükben való bizalmát. Mily öröme volt érettük dolgozni, csak hogy Krisztus hasonmásának teljességére juthassanak! Szeretettel inti őket: „Mindeneket zugolódások és versengések nélkül cselekedjete.”

A keskeny úton követve a Mestert, ne haladjunk zugolódva és kritizálva a szorosság nehézségeit; ne töprengjünk bajaink felett és ne igyekezzünk más utat választani, mint amelyről Isten gondoskodott részünkre. Ellenkezőleg bizzunk és higgyük, hogy az Ur jól tudja, hogy Krisztus iskolájában milyen tapasztalatok szolgálják előha-

ladásunkat; hogy tapasztalatainkat legnagyobb jólétünkre és önmaga dicsőítésére irányítja; el nem feledi ígétét, melyet övének adott, hanem minden nehézséget, ami hűségünk folytán, megpróbálásunk végett szakad ránk javunkra intéz. Még hibáink és megrettenéseink is úgy lesznek igazgatva, hogy áldásunkra szolgáljanak, ha helyesen fogjuk fel azok hatását.

Felette örvendünk, hogy az Ur annyi tanítványánál észleljük a bizalom és hűség ez érzületét. Szerelmeseim, ha Mesterünket továbbra is így követjük, akkor, mint Isten szeplőtelen gyermekei e világon fényleni fogunk, mint csillagok az elfordult és elvetemedett nemzetség között! Eképen örvendezni fognak Krisztus napján (átváltozásunk tapasztalása után) azok, kik előttetek járnak, hogy nem futottak és nem fáradtak hiába!

A földi dolgok utáni vágy leküzdése.

I. Kor. 9:24—27.

Fenti versekben az apostol egy versenypályaképét mutatja be. Némely versenyenél pl. időbeli előnyt adnak gyengébb lovaknak, hogy kiállhassák a versenyt s biztosítják tulajdonosaikat, hogy bizonyos a jutalom, ha kellő időben a célhoz érnek, ép-ugy, mint bárki másnak. Mig ez csak némelyek részére jelent előnyt, addig a keresztyéni pályán mindenki biztosítva van különös segélyről, mert „egy sincs tökéletes” — mindnyájan messze estünk az isteni követelmény beteljesíthetésének kielégítő mértékétől, következőleg sohasem nyernők meg az Istentől felajánlott jutalmat, ha az Idvezítőnk által hozott potló előnyt igénybe nem vennők. Igaz, hogy a versenyben némelyek több kiváltságot élveznek, mint mások. De, akiket több gyengeség terhel, több kegyelmet nyernek.

Az apostol teljes elhatározással futott a kitűzött cél felé, mert győzni akart. Azért mondja: „Ugy futok, mint nem bizonytalanra!” Ez az egy egyedüli feltétel, amely

mellett jutalmat nyerhetünk szorgalmunk, hűségünk és komolyságunk bebizonyítása esetén.

A görög játékok a verseny futáson kívül az erő és ügyesség egyéb megnyilatkozásait is feltüntették. Voltak ott viadalok, melyekben az ember vadállattal mérkőzött és megölni igyekezett azt. A dijbirkózásoknál egymást igyekeztek legyőzni s az volt a nyertes, aki az e célra készített acél boxolóval ellenfelét kigyengitette s a földre terítette. Mindezen harcok megvívása előtt előkészített gyakorlatokat végeztek. (A mérkőzés előkészítője pl. egymásnak homokkal telt zacskóval való ütlegelése volt s széljátéknak nevezték el).

Most már megértjük az apostol szavait: „Nem vágom hiába a levegőt”. Nem! Határozott célért folytatott igaz harcot; És miféle harcot? A Szentírás kimutatja, hogy e küzdelem kezdő szálai a messze múltba nyulnak, mikor a Sátán Isten ellenségévé lett s melynek eredményeképpen első szülénk s

nehány angyal is a kísértő törébe jutott, az ő rabszolgaságába.

Jelenleg igen sokan harcolnak annak a tudata nélkül, hogy kinek a pártján vannak? Némelyek az Ur mellett, mások Ellene abban az értelemben, amint jó, vagy rossz ügy szolgálatában fecsérlik erejüket. Harcba áll az egész világ s küzd több, vagy kevesebb intelligenciával. Dehogy miért? Oh beh kevesen értik, hogy az igazság és hamisság csatája lobbant ily magas lángra ebben az időben áldozatot kérve a földkerekségen. Milljomos meg szegény ádázul küzd egyre egymással s vadul tör a képzelt ellenre; kereskedő harcol a kisiparossal; mert igazát védi — mind úgy hiszi — joggal. Hát a törvénytevő, ki ma így, holnap úgy, jogot véd egy izben, majd szól: szívem aludj. Mindenütt küzdelem s ha jól megtekinted az ármány meg csel győz. De te a jót hintsd!

Az apostol az igazság zászlajához szegődött.

Krisztus e harci zászlót a Sátán ellen emelte, amely diadalra fog jutni azon a harctéren, amelyre a bűn vezette fel seregeit 6000 éven át. Egyszer már személyes, nehéz harcot kellett vívnia a sötétség hatalmasságaival szemben, melyet győzelmesen végzett. Győzelmeihez személyes kívánságainak legyőzése által jutott és önakaratának Isten akaratára alá adásával. Ez volt egyedüli feltétel, melynek révén felmagasztalhatóvá lett a földi állapotból az isteni természet dicsőségére. A kívánt követelményeknek eleget tett és meghalt — az igaz a hamisakért — és így diadalmaskodott a Sátánon.

A mennyei Atya rendeletével összhangban felhatalmazta Jézus Urunkat, hogy egy „kis sereget“ hozzon ki e világból, kik Vele együtt tegyék le életüket olyan időben, mikor ellenünk van minden és több izben látszik diadalmaskodni a gonoszság, mint az igazság. E vándorok életüket igazságos ügy szolgálatába teszik le, hogy teljesítsék Isten szándékát.

Leghevesebb az „én“ harca.

Azt kérdezhetné valaki: „Mi ellen harcoljak?“ — Azt feleljük, hogy senki sem ke-

rül heves harcba, ha teste érzelmeinek tanácsát követi. Bele lehet bonyolulni a világ átlagos harcába majd az igazság, majd az igazságtalanság pártján. De ha valaki már bejutott a Jézus vezetése alatt álló seregbe, úgy Általa Istenhez kell közelednie és fel kell áldoznia minden földi önzést, reményt és célt s Jézus nyomain kell haladnia a szenvedés útján mindhalálig! „Mert illendő volt, hogy Akiért és Aki által mindennek vannak — sok fiakat a dicsőségbe vivén — idvességünk Fejedelmét, a szenvedések által szentelné fel“. (Zsid. 2:10). Így elkezdődik a harc akaratunkban, vagy érzületünkben. Érzelmi világunkat alá vetjük Krisztus érzületének.

Az előképes engesztelési nap áldozataiban Krisztus teste a Jehova bakja által volt képviselve. Amiképen a főpap megölte a bakot előképletileg, a hasonmásban is úgy öletik meg és lesz feláldozva az emberi természet. Többé nem szabad bűnre hajlania, hanem győzedelmeskednie kell. Mert önmagát Istennek szentelte, ennek következménye az, hogy a Szószóló saját érdemét foganatosítja érdekében. Ennek megtörténtével azonnal elkezdődik a harc. Az új teremtmény folytatja azt a meggyökeresedett bűn és az emberi természet kívánságai ellen. Az új teremtménynek az ő teremtményt rabságban kell tartani és megfeszítenie a régi akaratot. (Gal. 5:7).

Az apostol mondja: „Az én testemet megsanyargatom . . . hogy valami módon, holott prédikálok másoknak, gonosz életű ne legyek“. Valóságos harc, igazi párviadalnak kell történnie és csak a győztes nyeri a diadalt. „Aki diadalmas leend . . . adok annak hatalmat a pogányokon“. „Aki győzedelmes lesz együtt ültetem velem királyi székemben“. (Jel. 2:26, 27; 3:21).

Győzelem, vagy halál!

A felszentelésnél elkezdődött harc kitart mindvégig — a halálig. A végeredmény halált jelent; az új, vagy a régi teremtmény halálát. A földi érdekeket teljesen áldozzuk fel, mert így fel cseréljük azokat a dicsőség, tisztesség és halhatatlanság jutalmával, hogy társörökösök lehessünk Urunkkal az isteni természetben.

Az apostol bölcsen tanácsolja, hogy ne pazaroljuk erőnket a levegő hasogatására, hanem harcoljunk Vele bizonyos célért.

Él bennem a Krisztus, mondja az apostol. Mintegy azt mondja ezzel: Vigyázok, mert ha legyőzetem a harcban, akkor az új teremtménynek meg kell semmisülnie bennem és az részemre második halált jelentene. Menyire meg kell gondoljuk, hogy keresztyéni pályafutásunk küzdelmei között örök érdekeink vannak játékon. Félő volna elveszíteni az örök életet, melyet bizonyára elveszítünk, ha nem vagyunk győzelmesek.

„Mivelhogy azért mindezek megolvadnak, milyeneknek kell lennetek szent életetekben és az isteni tisztelet dolgaiban”— írja Péter apostol. Annakokáért... igyekezzetek, hogy makula és szeplő nélkül valóknak találtassatok Előtte, békességben. 2 Pét. 3:11, 14. Így mérlegelve a dolgot, életünknek, mily komoly-nak kell lennie!

Azon keresztyén, ki értesült a jövőendő dolgokról és reményteljes várakozásban él, oly áldást, örömet és békességet élvez, melyről semmit sem tud a világ. Egy hét az ilyen életből túlhaladja e világ nyújtotta örömek

összeségét. Ha tehát már örvendezünk az új életnek és hit által járunk az Ur által részünkre ajándékozott csodálatosságokban, milyen lesz a vallóság? Ha már a jelen időben oly sokat jelent hitünk és reményünk elvesztése, mily jelentőségű volna, ha örökre elveszítetnők a kegyelmet!

Helyesen mérlegelve a dolgot tudjuk, hogy egy pillanatig sem szabad magunkat átengedni gondtalanságnak. Az erdő vadjával harcoló ember tudja, hogy a megsebzett állat őt megölni igyekszik. Azt mondja az apostol, hogy ehhez hasonlóan igyekszik a régi teremtmény megölni az újat. Legyen azért gondos az új teremtmény és használja fel minden erejét a győzelem elnyerésére. Az Ur kegyelmét ígérte a szükség minden idejében. Tehát, ha felülkerekednék az ó-ember, nem azért történnék, mert nincs elég erőnk a győzelem kivívására, hanem könnyelműségünk idézné azt elő. Hiszen ha az Urhoz kiáltunk, Ő segítségül siet. Az Ur próbára akarja tenni hűségünket, hitünket, jellemünk szilárdságát és érzelmi világunk éberségét. Amíg Öbenne bizunk biztosítva van a győzelem. Bizzunk azért teljes hittel Öbenne.

Az Ur hűsége.

Ha mindenki hűtlen lenne,
Uram, Te hű maradsz.
Kegyelmed érzem minden nap...
Tudom, hogy el nem hagysz.
Szavad soha nem szeged meg,
Megáll ígéreted!
Hogy bátran küzdjem a célban,
Buzdít szereteted.

Halványul sok csillag fénye
Buzgósága lankad...
Éltem fénye, hogy Te leszel,
Hű zálogát adtad.
Szeretsz mérték nélkül — tudom,
Megalégszem ezzel;
Zord utakon hogyha járok,
Védsz hű szerelmeddel.

Sokszor, mint a sebes zápor
Tör fel szív fájdalmam,
Keserv önti lelkem, velőm
Epeszt sok bántalmam...
De a harc közt Te vagy velem,
Bárhogy dühöng s rémit,
Vészben vigaszod ápolja
Csönd s béke erényit.

Sajog a seb, mint csapáshoz:
Hálátlan gyűlölség,
De fel üdit hű szerelmed
Nem bánt nyomor, inség...
Fondorkodás s maró guny közt
S frigykötés ha lazul,
Édes balzsamot hintegetsz
És a szív felvidul.

Rideg vándoruton ha baj
 S ezer vész fenyeget;
 Panasz nem kél az ajkamon,
 A jó Pásztor vezet . . .
 Kicsiny sereg utján menve
 Járok nyugalomban
 S majd örökké dicsőítlek
 Nagy Jubileumban.

Paizsom vagy éj és napon
 — Óh szeretlek Téged!
 Erőd s szerelmed érzetén
 Mindig megyek Véled!

Változzék bár egyre minden
 S pusztulásra jusson,
 Engedd minden vész és romlás közt
 Szivem Hozzád fusson!

És maradjon hűségedben
 Mindörökre Veled!
 Magasztalva nagy művedért
 S szerelmedért Neved.
 És hadd járjak diadallal
 Igazság utjában,
 Mig Teveled trónolhatok
 A dicső hazában!

Isten fiai.

Akik Isten lelke által vezéreltetnek, azok Isten fiai. (Róm. 8:14).

Péter apostolnak ismét egy másik ihletett, gyönyörű tanítása van előttünk. Leírja, hogy az egyház új teremtményekből áll, kik foganzva Szentlélek által, elkészülési folyamatban vannak a szellemi létben való dicső feltámadási születésre.

A biblia tudósítása szerint Ádám apánk Isten fia gyanánt volt teremtve, Isten hasonmásában és csak kevésbé kisebb fokon az angyaloknál — nem mennyei, hanem földi létfokon. (Zsolt. 8:5) Ádám, midőn vétkezett, visszas helyzetbe sodorta Istennel való — áldott fiui — összeköttetését. Attól kezdve bűnös volt, rá nehezült az ítélet, melyről Isten előre tudósította; nem örök gyötrelomból álló ítélet, hanem a halál ítélet a szellemi, erkölcsi és fizikai hanyatlás kísérel jelenségeivel együtt. Ádám ideje óta — Jézuson kívül — Istennek nem volt többé emberi fia. A zsidók, kiket Isten elfogadott a törvényszöveltség feltételei alatt, nem voltak fiui ház és magukat nem is mondták Isten fiainak. Ellenben megkövezéssel fenyegették Jézust, mivel magát Isten fiának vallotta. Mint Pál apostol is mondja:

„Jóllehet Mózes hű volt az egész (szolgai) házában, mint szolga... Krisztus ellenben, mint Fiu (fő) a maga háza felett“. A fiak háza — a szellemtől fogamzott egyház.

A fiak háza.

Pál apostol mondja, hogy a természetes ember bármily bölcs. jól nevelt, vagy kiképzett is, nem képes teljesen felfogni és értékelni a bibliai dolgokat, mivel Isten azt úgy iratta meg, hogy csak a szellemtől fogamzott lény legyen képes azt megérteni. Azok lélek szerint ítéltetnek, vagy különböztetnek meg. (I. Kor. 2:14). Krisztus egyháza ilyenképen új létfokra nemzett lények serege. Egykor a bukott Ádami ivadék tagjai voltak és a bűn következtében „a harag fiai“ másokhoz hasonlóan. (Eféz. 2:3) Most önmagukat halottnak tekintik az Ádám apánk felett hozott ítélettel szemben. Jézust elfogadták, mint Idvezitőt és lelkének áldozatát, mint bűnük váltságdíját.

Ha elfogadják a meghívást: Jézus követőjévé lenni, úgy Ő zószólójuk lesz az Atya és az isteni terv berendezése

szerint érdemtelen áldozata alkalmazható lesz oly mód szerint, hogy a múlt bűnei és a jövő tökéletlenségei azáltal elfedeztetnek. Ez alkalmat nyújt elfogadhatóvá lenni az Atyánál, midőnis fogamzás történik a Szentlélek által és végül a társörökösség Ővele Királyságában, „ha Ővele szenvedünk, hogy Vele együtt is dicsőüljünk.“ (17 vers)

Istennek ez ujjá éledett, szellemről fogamzott gyermekei még nincsenek bevégezve. De ha kitartóan tanulni fognak Krisztus iskolájában, akkor végtére a hivek szellemi létfokon-vezetve a Lélek által-elfogják érni a tökéletességet, mint Isten fiai. Az Írás szerint ezek, mivel hitet gyakorolnak, felvannak jogositva Istent Atyjuknak szólítani: „Abba: Atya“. Az íge és saját tapasztalataink által nyerik a lélek bizonyosságát, hogy Istennek fiai és Jézus társörökösök. A dicsőséges bevégzés az Ővele való együttes szenvedéstől függ. A testtel többé nincs kötelezettségük, mert ujteremtmények. Többé nem élnek test szerint, hanem öszhangban Isten lelkével, amijelképen előttük az Isten szavában nyilvánul meg.

Ez új teremtmények, Istennek fiai gyengeségük és tudatlanságuk folytán esetleg helytelen kéréssel állhatnak elő. De az Ur nem fog kérésük tökéletlensége szerint cselekedni, hanem lelkük esedezését fogadja el. Lelkünk értelmünk esdeklése és kívánsága lesz elfogadva az urtól imátrebegő tökéletlenszavaink helyett; mert Isten aki tud mindent még szívünk és érzelmünk gondolatait is, a lélek esedezését fogadja el. Az ilyenek biztosak lehetnek afelől, hogy minden dolog javunkat fogja szolgálni-mivel szeretik Istent és gondoskodása által hivatalosak. (28 vers)

Az evangéliumi meghívás hogyan értendő?

A 28—31 versek megvilágosítják előttünk azt, hogy Isten a jelen evangéliumi korszak nagy meghívásánál különös célt követ. Más Írási helyek

tárgyalják, hogy e jelen korszak meghívása a Jézussal való társörökösségre szól a Messiási Királyságban, mely rövidesen a föld minden népének felfogja kínálni a helyreállítás áldásait. Az evangéliumi meghívás célja, tanítók uralkodók és birák seregét nyerni jövőre a világ számára. Jézus az egyház feje volt az első, aki engedett a meghívásnak: Ő megdicsőítetteti és tisztelteti van és tiszteletben marad az idők végtelenségéig. Követői is, kik ez evangéliumi korszak idejében hivatnak, Istentől hasonló áldásban fognak részesülni-megdicsőítés vár rájuk szellemi létfokon ha hívnek találtatnak.

Vizsgálódásunkat bezárjuk Isten meghívásának fejtegetésével. Isten előre tudta, vagyis előre szándéka volt birni oly választott osztállyal amilyennek azt az apostol rajzolja, hogy véghez vigye az említett művet. Mind ez előre volt meghatározva, vagyis eltervezve. De az előre tervezett sereg közé tartozhatni bizonyos dolgok elvégzésétől függővé téve t. i. hogy mind azok, kik végül óhajtanának méltónak találtatni az ország elnyerésére, Isten szerelmes Fiának kell hasonmásai legyenek-hasonmásai szivben, jellemben és a feltámadásban és szellemi lények. Ez előre választás nagyon méltóságos, biztosít minket, hogy senki más nem jut Isten e lelki országába, csak aki jellemében hasonló lesz az Ur Jézushoz.

Azután leírja az apostol ennek rendjét és módját is, melyszerint Isten ez előre tervbe vett, vagy ismert sereget választotta, hogy legyenek szerelmes Fiának hasonmásai. Oly értelemben lettek meghiva, hogy Isten ráterelte figyelmüket e dicső alkalmatosságra. Határozottsággal mondható, hogy csak azokhoz lett ily meghívás intézve, kik egyenes szivűek voltak, keresték Istent és sovárogyva vágyták megismerni Őt és szolgálni Nékie. E hivatalosak először meg keil igazittassanak, mielőtt követhetik a meghívást és e megigazítást megbánás és Jézus, mint Idvezítő el-

fogadása által kell elérjék. Ezek azok, kik elismerték Jézust és hit által megigazítottak Őbenne, kiket Isten is megisztelt azáltal, hogy őket új létfokra nemzette a szentlélek által és mint

fiakat, Jézussal örökös társakat vette fel családjába és megajándékozta azon előjoggal, hogy szenvedhessenek az igazságért és megis dicsőíttessenek Királyságában.

Honnan vette az Ur jelenlegi egyháza azt a hatalmat, melynek alapján munkásokat küld ki az evangelium prédikálására?

Az erre vonatkozó hatalom az Ur-tól van a Szentlélek Ritöltetése által. Csel. 2:1—4. A jelenlegi egyház a munkát először könyvek kinyomtatása, röpiratok terjesztése stb. által kezdte az Ur szolgálatában. Azután képviselőket küldött ki, hogy élőszóval is prédikálják az Ur beszédét épügy, amint ezt az antiokhiai gyülekezetnél is látjuk, amely Pált és Barnabást választotta ki a missió munkára s egyben az egyház képviselőivé. Csel. 13:2, 3.

Pál és Barnabás szolgálatuk alatt „nem prédikáltak a maguk nevében”. Nagy előjognak tartották, hogy szólhatnak az Urról és az evangéliumról. És tették ezt nagy buzgalommal, hordozva a nap terhét. Némelykor ugyan akadályozva voltak anyagi dolgok hiánya miatt is, amint ezt megtudjuk az

antiokhiai gyülekezet intézkedéséből. Csel. 11:19—30.

Az egyház jelenlegi munkásai szintén nem a maguk bölcsességét szólják. Más egyesületek képviselői mikor ki-mennek a szolgálatba, mindjárt egyházuk ajánló-levelét (bizonyítvány) mutatják fel és ennek alapján tartanak jogot a prédikálhatáshoz. Igen! Mert nem a Krisztus nevében mennek, hanem egy egyesület (felekezet) képviselői, kik azonban mégis azt hiszik magukról, hogy evangeliumi munkások. Ezért hívja fel az apostol figyelmünket ezen ténnyel kapcsolatban arra, hogy legyünk fejlettek a lelkek (missió munkások) megválasztani tudásában.

Te, ki elhivattál e nemes munkára, légy Jézus igazi képviselője, hű bizony-ságtévője mindenhelyen! Manna nov. 17.

Kérdések.

10. Várhatták-e az apostolok és a többi szentek, az evangeliumi korban, hogy halálukkor megkoronáztassanak?

11. Az apostolok halálukkor várták-e üdvözülésüket, vagy Krisztus második eljövetelekor?

12. Örvendhetnek, vagy fénylenek-e a szentek míg a halálban vannak?

13. Elvették-e jutalmukat a próféták halálukkor?

14. Dávid próféta mennybe ment-e halálakor?

15. Ki mehetett a mennyországba? Krisztus mennybemenetelekor?

Énekek mindennapi Manna vershez június 11-től július 10-ig: (11) 61; (12) 59; (13) 90; (14) 49; (15) 43; (16) 91; (17) 79; (18) 39; (19) 16; (20) 72; (21) 76; (22) 64; (23) 74; (24) 71; (25) 62; (26) 99; (27) 69; (28) 51; (29) 31; (30) 7; július (1) 66; (2) 38 „Utunk néha árny...” (3) 25; (4) 118; (5) 18; (6) 44; (7) 84; (8) 82; (9) 76; (10) 63 „Teki örök”.